

Revolúcia lásky

JOYCE MEYER

Revolúcia lásky

Revolúcia lásky

Joyce Meyer

Syloam

Copyright © 2009 by Joyce Meyer
Originál: THE LOVE REVOLUTION
Copyright © 2009 Syloam

Vydavateľ: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia
syloam@syloam.org
www.syloam.org

Grafika: Saša Pešič
Preklad: Mgr. Samuel Lacho
Jazyková úprava: Bc. Lenka Zuštiaková
Redaktor vydavateľstva: Miroslav Čobrda
Náklad: 5000
Vytlačil: MBM-plas
ISBN: 978-80-89414-07-9

Použité citáty sú prevzaté:
z Bible - Písmo Sväté Starej a Novej zmluvy; Transcius Liptovský
Mikuláš a Slovenská biblická spoločnosť Banská Bystrica 2000
Nádej pre každého; International Bible Society; 2000

Slová v citátoch, uvedené v zátvorkách, sú preložené podľa
originálu, ako ich uvádzala autorka knihy.

Akákoľvek reprodukcia tohto diela je dovoľená len
s písomným súhlasom vydavateľstva Syloam.

OBSAH

ÚVOD.....	VII
1. KAPITOLA.....	15
Kde len môže byť chyba?	
2. KAPITOLA.....	40
Kde len môže byť chyba? Koreň problému	
3. KAPITOLA.....	55
Nič dobré sa nedeje náhodou	
4. KAPITOLA.....	75
Božie vyrušenie	
5. KAPITOLA.....	88
Láska nájde spôsob	
6. KAPITOLA.....	101
Zlo prekonávajúce dobrom	
7. KAPITOLA.....	120
Spravodlivosť pre utláčaných	
8. KAPITOLA.....	149
Láska prijíma, netriedi ľudí	
9. KAPITOLA.....	172
Dodávajúce ľuďom pocit hodnoty	

10. KAPITOLA.	196
Radikálne láskavé činy	
11. KAPITOLA.	210
Zistite, čo ľudia potrebujú	
12. KAPITOLA.	221
Bezpodmienečná láska	
13. KAPITOLA.	231
Láska si nerobí zoznam krívd	
14. KAPITOLA.	242
Praktické spôsoby preukazovania lásky	
15. KAPITOLA.	268
Potrebujeme prebudenie alebo revolúciu?	
NAŠE KRÉDO	280
POZNÁMKY	281
O AUTORKE KNIHY	283
JOYCE MEYER MINISTRIES.	284

ÚVOD

Revolúcia. Už samotné to slovo prebúdza nádej, rozdúchava zanietenie a inšpiruje k lojálnosti tak, ako žiadne iné slovo v ľudskom slovníku. Myšlienka revolúcie v priebehu ľudských dejín dodávala oheň buričom a vlievala odvahu zbabelcom. Revolúcie dokázali zjednotiť ľudí, ktorí hľadali niečo, čo by ich presahovalo a dodávali pôvodne bezcieľným mužom a ženám zámer, kvôli ktorému boli ochotní zomierať. Prispeli k zrodu veľkých vodcov a k výchove skvelých nasledovníkov; revolúcie doslova zmenili svet.

Revolúcia je neočakávaná, radikálna a úplná zmena v spôsobe robenia vecí. Revolúcie sa obyčajne rodia uprostred veľmi malej skupiny ľudí, ktorí už ďalej nie sú ochotní žiť tak isto ako predtým. Veria, že niečo sa môže a *musí* zmeniť a dovedty propagujú svoje myšlienky, až kým sa nestanú také populárne, že v konečnom dôsledku zmenia danú situáciu – často radikálnym spôsobom.

Náš svet zažil v minulosti niekoľko revolúcií, ktoré súviseli so zvrhnutím vlád, ktoré zneužívali svoje postavenie voči

svojim občanom. To sa stalo počas Americkej revolúcie, Francúzskej revolúcie a Ruskej revolúcie (ktorá je nazývaná aj Boľševická revolúcia) – a to je iba niekoľko príkladov. Revolúcie sa tiež odohrávali tam, kde bolo treba nahradiť zastarané, neefektívne systémy alebo spôsoby robenia vecí a tam, kde staré myslenie muselo ustúpiť novým myšlienkam, ako napríklad počas vedeckej revolúcie alebo priemyselnej revolúcie.

Thomas Jefferson povedal: „Každá generácia potrebuje novú revolúciu” a ja verím, že teraz je čas pre novú celosvetovú revolúciu, pre najväčšiu revolúciu zo všetkých. Nepotrebujeme také isté revolúcie, aké sú zachytené v historických knihách, ktoré poznamenali predošlé generácie; nepotrebujeme revolúciu, ktorá sa týka politiky, ekonomiky alebo technológie. Potrebujeme revolúciu lásky.

Potrebujeme zvrhnúť dominantné postavenie nášho ega a sebeckého prístupu k životu. V našom svete sa nezmení nič, pokiaľ každý z nás nebude ochotný zmeniť sa sám. Často si prajeme, aby sa zmenil svet, a pritom sa ani nepozastavíme nad tým, že stav sveta je dôsledkom našich každodenných rozhodnutí a toho, ako my žijeme naše individuálne životy.

Ak by každý človek na tejto planéte vedel, ako má prijímať a dávať lásku, náš svet by bol radikálne iným miestom. Myslím, že všetci si uvedomujeme, že v našej spoločnosti niečo nie je v poriadku a že to treba nejako napraviť, no zdá sa, že nikto nevie, čo treba spraviť alebo ako sa do tých zmien pustiť. Našou reakciou na náš chaotický svet je sťažovanie si a myšlienka: *Niektó by s tým mal niečo spraviť*. Myslíme si, že možno Boh alebo vláda alebo nejaké iné authority by sa v tejto oblasti mali činiť. Pravdou ale je, že každý z nás s tým niečo musíme spraviť. Musíme sa naučiť žiť s totálne odlišným

pohľadom na život, aký sme mali doteraz. Musíme byť ochotní učiť sa, meniť sa a pripustiť si, že sme súčasťou toho problému.

Nemôžeme napraviť niečo, čomu nerozumieme, a preto našou prvou potrebou je nájsť koreň problému. Prečo je väčšina ľudí nešťastných? Prečo existuje tak veľa násilia v rodinách, na sídliskách, v mestách a v národoch? Prečo sú ľudia takí nahnevaní? Možno si myslíte, že k týmto veciam dochádza kvôli hriechu. Možno povieť: „Ľudia sú hriešni. To je podstata problému.“ Teoreticky s vami súhlasím, no ja by som sa rada na tento problém, s ktorým sa každý deň musíme vysporiadať, pozrela z praktického hľadiska. Pevne verím, že koreňom všetkých týchto problémov a mnohých iných je sebeckosť. Sebeckosť je, samozrejme, prejavom hriechu. Sebeckosť hovorí: „Chcem to, čo ja chcem a spravím všetko, čo bude treba na to, aby som sa k tomu dostal/a“. K hriechu dochádza vždy, keď sa človek rozhodne ísť proti Bohu a Jeho cestám.

Našou tendenciou je žiť „opačne“ – to je presný protiklad toho, ako máme žiť. Žijeme sami pre seba a napriek tomu sa zdá, že aj tak nikdy nedosahujeme to, čo nás dokáže uspokojiť. Mali by sme žiť pre iných a spoznávať to úžasné tajomstvo, že to, čo dáme niekomu inému, sa k nám v znásobenej forme vráti späť. Páči sa mi, ako to vyjadril jeden známy lekár, ktorý sa volal Lukáš: „Rozdávajte svoj život; zistíte, že váš život sa vám vráti, no nielen, že sa vám vráti – vráti sa vám s bonusom a s požehnaním. Dávanie a nie dostávanie je tou správnou cestou. Štedrosť plodí štedrosť“ (Lukáš 6,38, preložené z anglického prekladu Biblie The Message).

V mnohých spoločnostiach sa primárnym cieľom ľudí stalo vlastníctvo vecí a starostlivosť o ne. Všetci chcú byť „číslo jedna“, čo automaticky znamená, že veľa ľudí bude sklamaných, keďže v každej oblasti môže byť v určitom čase číslom

jedna iba jeden človek. Iba jeden človek môže byť tým najrýchlejším bežcom; iba jeden môže byť vedúcim firmy alebo najznámejším hercom alebo herečkou na javisku alebo na filmovom plátne. Iba jeden človek môže byť najlepším spisovateľom alebo najlepším maliarom na svete. A hoci si myslím, že všetci by sme si mali stanovovať ciele a snažiť sa o ich dosiahnutie, nemyslím si, že by sme mali chcieť všetko pre seba a vôbec sa nestarať o iných ľudí.

V čase písania tejto knihy mám za sebou už šesťdesiatpäť rokov a predpokladám, že už len môj vek ma oprávňuje k tomu, aby som niektoré veci jednoducho vedela. Každopádne žijem dosť dlho na to, aby som vyskúšala rôzne spôsoby, ktoré vedú k šťastiu a aby som postupne dokázala vylučovacou metódou zistiť, ktoré z nich fungujú a ktoré nie. Sebeckosť v živote nefunguje tak, ako by sme chceli, aby fungovala a jednoznačne nie je Božou vôľou pre ľudstvo. Pokúsim sa dokázať vám v tejto knihe, že sebeckosť je naozaj tým najväčším problémom, ktorému dnes celosvetovo čelíme a že našou odpoveďou je agresívne hnutie, ktorého cieľom je jej odstránenie. Potrebujeme vyhlásiť vojnu sebeckosti. Potrebujeme revolúciu lásky. Láska musí byť viac, než len teóriou alebo len nejakým slovom; musí byť činná. Musí byť viditeľná a citeľná. Boh je láska! Láska je a vždy bola Jeho nápadom. On prišiel v láske, aby nás naučil, ako máme milovať Jeho a tiež ako máme milovať seba a iných. Keď to robíme, život je krásny; keď to nerobíme, nič nefunguje správne. Láska je odpoveďou na sebeckosť, pretože láska dáva, zatiaľ, čo sebeckosť berie. Musíme byť oslobodení od seba samých a Ježiš prišiel presne kvôli tomu, ako to vidíme v 2. Korintanom 5, 15: „A za všetkých umrel, aby tí, čo žijú, nežili viac sebe, ale Tomu, kto za nich umrel a vstal z mŕtvych.”

Nedávno, keď som uvažovala nad všetkými tými hroznými problémami nášho sveta, akými sú napríklad milióny hladujúcich detí, AIDS, vojny, útlak, obchodovanie s ľuďmi, incest a mnoho iných, pýtala som sa Boha: „Ako sa môžeš vydržať dívať na všetky tieto veci, ktoré sa dejú v našom svete a nezasiahnúť?“ V duchu som počula, ako mi Boh hovorí: „Konám prostredníctvom ľudí. Čakám, že povstane môj ľud a niečo spraví.“

Možno si podobne ako milióny iných myslíte: *Viem, že v našom svete je kopa problémov, no tie problémy sú také obrovské, že čo už len ja môžem spraviť pre to, aby došlo ku skutočnej zmene?* To je presne ten typ uvažovania, ktoré nás paralyzuje a dáva priestor k tomu, aby zlo pokračovalo vo svojich víťazstvách. Musíme prestať rozmýšľať nad tým, čo *nemôžeme* spraviť a začať robiť to, čo *môžeme* spraviť. V tejto knihe sa s vami, spolu s niekoľkými prizvanými pisateľmi, s ktorými sme pracovali na tomto diele, podelíme o niekoľko myšlienok a spôsobov, prostredníctvom ktorých sa môžete stať súčasťou nového hnutia, ktoré má schopnosť priniesť radikálnu, pozitívnu zmenu.

Nemienim sa už ďalej len prizerať a nič nerobiť, zatiaľ čo sa náš svet rúti nadol. Možno nebudem schopná vyriešiť všetky problémy, ktoré spozorujem, ale spravím to, čo môžem spraviť. Mojou modlitbou je, aby ste sa aj vy ku mne pridali, postavili sa proti nespravodlivosti a boli ochotní spraviť radikálny posun v tom, ako pristupujete k životu. Život nemôže byť stále len o tom, čo iní môžu spraviť pre nás, ale musí byť o tom, čo my môžeme spraviť pre nich.

Každé hnutie potrebuje motto alebo krédo. V rámci našej služby v Joyce Meyer Ministries sme na modlitbách vypracovali zmluvu, podľa ktorej sme sa rozhodli žiť. Pridáte sa k nám?

Rozhodujem sa pre zľutovanie
a vzdávam sa svojich výhovoriek.

Staviam sa proti nespravodlivosti
a zaväzujem sa prakticky konať jednoduché
činy Božej lásky.

Odmietam **nič nerobiť**.

To je moje rozhodnutie.

SOM REVOLÚCIA LÁSKY.

Modlím sa, aby sa tieto slová stali aj vašim vyznaním – novým štandardom, podľa ktorého žijete. Nesmiete čakať na to, čo sa rozhodnú robiť iní ľudia a neskúste čakať ani na to, či sa to hnutie stane populárnym. V tejto veci sa musíte rozhodnúť sami – je to záväzok, ktorý musíte spraviť úplne sami. Položte si otázku: „Budem naďalej súčasťou problému alebo budem súčasťou odpovede naň?” Ja som sa rozhodla, že budem súčasťou odpovede. Láska bude centrálnou témou môjho života.

A čo spravíte vy? Budete udržiavať problémy dnešného sveta? Budete ich ignorovať alebo sa tváriť, že neexistujú? Alebo sa pridáte k revolúcii lásky?

Položte si otázku: „Budem naďalej súčasťou problému alebo budem súčasťou odpovede naň?” Ja som sa rozhodla, že budem súčasťou odpovede. Láska bude centrálnou témou môjho života.

Revolúcia lásky

1. KAPITOLA

Kde len môže byť chyba?

Som síce jediný, no som aspoň jeden; nemôžem spraviť všetko, ale môžem spraviť aspoň niečo a keďže nemôžem spraviť všetko, neodmietnem spraviť aspoň to niečo, čo urobiť môžem.

Edward Everett Hale

Počas toho, čo ja tu sedím a popíjam svoju rannú kávu a dívam sa z okna na môj nádherný výhľad, 963 miliónov ľudí hladuje. Viac ako miliarda ľudí zarobí denne menej, ako jeden dolár. Tridsať tisíc detí zomrie dnes kvôli chudobe. Zomrú v tých najchudobnejších dedinách na zemi – dostatočne vzdialených od svedomia tohto sveta. To znamená, že každý týždeň ich zomrie 210 tisíc – 11 miliónov každý rok – a väčšina z nich sa nedožije svojich piatich rokov. Z 2,2 miliardy detí na svete žije 640 miliónov bez vhodného prístrešku, 400

miliónov bez kvalitnej pitnej vody a 270 miliónov bez prístupu k akýmkoľvek zdravotníckym službám.

Sú tieto štatistiky aj pre vás také šokujúce, ako sú pre mňa? Dúfam, že áno. Sú to ohromujúce, realistické fakty o živote vo svete, v ktorom žijeme. Tieto veci sa odohrávajú na našej planéte a my o nich vieme. Uvedomujem si, že tieto štatistiky, ktoré ste si práve prečítali, sa nemusia týkať mesta alebo krajiny, kde bývate, no dnes sme všetci viac, ako kedykoľvek predtým, globálnymi občanmi. Sme súčasťou celosvetového spoločenstva a členovia našej ľudskej rodiny trpia nemysliteľným a nevysloviteľným spôsobom.

Verím, že je čas na celosvetový budíček – na výzvu, ktorá nás pozdvihne z našej ľahostajnosti, našej nevedomosti alebo nášho odporu voči ťažkostiam a vyprovokuje nás k tomu, aby sme sa postavili proti bolesti a chudobe, stratám a nedostatku, nespravodlivosti a útlaku a proti životným podmienkam, ktoré nepodporujú zdravý ľudský život, ani základnú dôstojnosť. Naozaj je čas na revolúciu lásky.

Jedny malé ústa, šesť hnisavých zubov

Počas zdravotníckeho výjazdu Joyce Meyer Ministries v Kambodži jeden zubár, ktorý sa ho zúčastnil ako dobrovoľník, pomáhal vytiahnuť dvadsať jeden zubov jednému malému dieťaťu; šesť z tých zubov bolo hnisavých. Keď rozmýšľam nad tou mučivou situáciou, spomínam si na chvíle, keď môj manžel mal nepríjemné bolesti zubov počas nášho pobytu v Austrálii. Cítil sa úplne hrozne, pretože bol práve v lietadle a nikto mu tam s tým nevedel pomôcť. Hneď po pristátí, o desiatej večer, mu niekto vybavil návštevu u zubára, ktorý mu pomohol s jeho bolesťou. To však nebol prípad toho

malého dievčatka a tisícov iných, jej podobných, ktorí každý deň žijú v bolesti a nemajú prístup ku žiadnej zdravotníckej starostlivosti. Venujte teraz chvíľu tomu, že sa pokúsite, predstaviť si to. Aké to asi pre ňu muselo byť, keď dvadsať jeden jej zubov bolo v rozklade a chveli sa od bolesti? Takéto nepredstaviteľné utrpenie naozaj existuje; každý deň ho zakúšajú skutoční ľudia v odľahlých častiach sveta. Väčšina z nás buď o nich nič nevie alebo sme prinajlepšom videli fotky niekoľkých z nich v televízii. Hovoríme: „To je hrozné. Niekto by s tým naozaj mal niečo spraviť“ a potom pokračujeme v pití našej rannej kávy a v tom, že si vychutnávame náš výhľad.

Keď odpadky sú pokladom

Desaťročná dievča menom Gchi žije na smetisku v Kambodži. Prestáhovala sa tam, keď mala štyri roky. Jej rodičia sa už o ňu nedokázali postarať, a tak požiadali jej staršiu sestru, aby ju vzala. Jediný spôsob, ako tie dve mohli prežiť, bolo žiť a pracovať na tom smetisku. Gchi trávi sedem dní v týždni prehrabávaním sa v odpadkoch – používa na to kovovú tyč alebo holé ruky. Hľadá tam jedlo, ktoré by mohla zjesť alebo kúsky plastu alebo skla, ktoré by mohla predať, a tak získať peniaze na jedlo. Na tom smetisku žije už šesť rokov; mnohí iní sú tam už omnoho dlhšie.

Je nevyhnutné, aby ste chápali, že tu hovoríme o mestskej skládke odpadkov, ku ktorej každý večer prichádzajú smetiarske vozy a nechávajú tam za sebou vyhodенý odpad od iných ľudí, ktorý zozbierali počas toho dňa v rôznych kútoch mesta. Tie deti tam pracujú v noci, potme a na hlavách majú prilby so svetlami, pretože najlepšie odpadky sa dajú nájsť vtedy, keď sú tam práve privezené.

Po mojej návšteve toho smetiska sa ma jeden novinár spýtal, čo si o tom myslím. Keď som sa snažila vyjadriť svoje myšlienky, uvedomila som si, že tá situácia je taká hrozná, že ani neviem, *ako* mám o tom rozmýšľať. Tá hĺbka poníženia sa jednoducho nespájala s ničím v mojej mysli do tej miery, že by som to dokázala vyjadriť slovami. Rozhodla som sa však, že sa pokúsim niečo s tým spraviť.

Stálo to ročné úsilie zo strany niekoľkých ľudí, aby sa začali venovať tomuto problému a museli sme na to využiť príspevky partnerov našej organizácie, ako aj moje a Davove osobné financie. No podarilo sa nám prerobiť dva veľké autobusy a premeniť ich na mobilné reštaurácie. Prichádzajú na to smetisko; deti do nich nastúpia, posadia sa k slušnému jedlu a dokonca dostávajú lekcie z čítania a matematiky, ktoré im pomáhajú pripraviť sa na lepšiu budúcnosť. Samozrejme, že s nimi zdieľame Ježišovu lásku, no nie je to len o tom, že im *hovoríme*, že sú milované. Uspokojovaním praktických potrieb ich života im ju *ukazujeme*.

Dobré úmysly nestačia

Počula som príbeh o jednom mužovi, ktorý šiel do Ruska s dobrými úmyslami, že bude ľuďom hovoriť o láske Ježiša Krista. Počas svojej návštevy však zistil, že mnoho ľudí tam hladuje. Keď našiel radu ľudí, ktorí s nádejou čakali, že dostanú svoj každodenný prídelený chleba, pristúpil k nim s evanjelizačnými letákmi. Začal chodiť popri nich a hovoriť im, že Ježiš ich miluje a každému z nich potom dal nejaký traktát s evanjelizačným posolstvom. Iste sa im snažil pomôcť, no raz sa mu do očí pozrela jedna žena a s horkosťou v hlase

povedala: „Vaše slová sú pekné, ale nenaplnia môj prázdny žalúdok.“

Uvedomujem si, že niektorí ľudia sú takí ubolení, že nedokážu počuť dobrú správu o tom, že Boh ich miluje; musia to najprv zakúsiť a jeden z najlepších spôsobov, ako to môžeme spraviť, je formou uspokojenia ich praktických potrieb – okrem toho, že im povieme o tom, že sú milovaní.

Nesmieme uvažovať tak, že slová stačia. Ježiš jednoznačne kázal dobrú správu, ale potom tiež šiel, činil dobre a uzdravoval všetkých utláčaných (pozri Skutky 10, 38). Hovorenie nie je drahé, dokonca ani nevyžaduje veľa úsilia, no skutočná láska stojí veľa. Boha stála Jeho jediného Syna a ak dovolíme, aby skutočná láska prúdila cez nás, bude to stáť niečo aj nás. Možno budeme musieť investovať nejaký čas, peniaze, úsilie alebo majetok – iste nás to bude niečo stáť!

Boh s nami počíta

Čoskoro odídem z domu na kávu so svojim manželom a neskôr pôjdeme spolu na obed. Pravdepodobne budeme preč asi dve hodiny a počas tej doby približne 240 detí bude unesených a zavlčených do nelegálneho obchodu so sexom. To znamená, že každú minútu zničí dvom deťom ich život niekoho sebeckosť a nenásytnosť – ak s tým niečo nespravíme. Čo s tým môžeme spraviť? Môže nás to zaujímať; môžeme sa o tom informovať; môžeme sa modliť; a môžeme niečo konkrétne spraviť. Môžeme podporovať organizácie a služby, ktoré majú overenú povest' a ktoré zachraňujú deti a ženy z týchto hrozných podmienok alebo, ak nás Boh o to požiada, môžeme sa dokonca rozhodnúť pracovať v tej oblasti. Ak neprichádza do úvahy práca na plný úväzok, môžeme

pouvažovať o tom, že by sme robili niečo na projektovej báze alebo sa zúčastnili nejakého krátkodobého misijného výjazdu.

Nesmieme uvažovať tak, že slová stačia.

Otroctvo sexu

Keď idete tmavou uličkou, znaky rozkladu a skazy presakujú z tmy navonok. Kusy starého železa a drôtu držia pokope rozpadajúce sa panelové domy. Vzduch zapácha hnijúcim odpadom a ľudskou špinou. Za rozpadávajúcou fasádou je počuť kvíliaci plač dieťaťa, tlmené výkriky hnevu a zúrivosti a prenikavé zavíjanie jedného z tých mnohých zatúlaných psov, ktoré blúdia týmito krutými ulicami.

Uvedomujete si to viac, než ktorýkoľvek zo svojich zmyslov, čo cítite. Niet pochyb... toto miesto je zlé. Hoci je pre vás nepredstaviteľne ťažké predstaviť si to, toto miesto vytvorili zvrátení a nemravní muži, ktorí predávajú deti ako sexuálne objekty.

Toto živé peklo sa stalo domovom Samraworky v čase, keď mala ešte iba sedem rokov. Keď ju ako dvanásťročnú zachránili na autobusovej stanici, podobala sa na životaprázdnu schránku malého dievčatka – kosť a koža, emocionálne mŕtva s prázdnyimi očami, bez schopnosti vyjadrovať sa. Päť rokov bola obeťou chlipných zvrhlíkov, ktorí zaplatili vyššiu cenu za privilégium, znásilniť jej malé telíčko. Zaplatili tri doláre namiesto jedného dolára, keďže bola taká mladučka.

Opotrebovanie jej ženských orgánov bolo také závažné, že potrebovala rozsiahle chirurgické zásahy, ak mala žiť normálnym životom. No naliehavosť jej fyzických potrieb bola zanedbateľná v porovnaní so skazou, ktorú utrpela

duchovne a emocionálne. Samrawork bola diagnostikovaná ako HIV pozitívna. Je sirotou a nemá žiadnu spomienku na svojich rodičov. Podobne, ako mnohé iné dievčatá s jej osudom, je uväznená v pasci tmavého, nepredstaviteľného zla.

Štatistiky¹ hovoria, že...:

- 1,2 miliónov detí je každoročne odvečených do sexuálneho obchodu; k tomu treba pripočítať milióny iných detí, ktoré boli do toho zavlečené predtým
- každé dve minúty je nejaké dieťa pripravované na sexuálne vykorisťovanie
- za posledných tridsať rokov približne 30 miliónov detí stratilo svoje detstvo kvôli sexuálnemu vykorisťovaniu.

Ten zubár, ktorého som spomínala skôr v tejto kapitole, sa zúčastnil jedného z lekárskeho výjazdov, organizovaných organizáciou Joyce Meyer Ministries, ktorý sa odohral v jednej z krajín tretieho sveta. Tie výjazdy vedú niekoľkí ľudia, ktorých platí naša organizácia, no väčšinou sa ich zúčastňujú úžasní dobrovoľníci, ktorí si vezmú voľno zo svojej práce a sami si zaplatia svoje výdaje, aby mohli ísť s nami. Pracujú dvanásť až šesťnásť hodín denne, obyčajne na miestach s omnoho vyššími teplotami, než na aké sú zvyknutí, bez klimatizácie a možno aj bez ventilátora. Pracujú v odľahlých dedinách, pod stanmi a dokážu pomôcť ľuďom, ktorí sa ešte nikdy predtým nestretli so žiadnou lekárskou starostlivosťou. Majú možnosť poskytnúť im lieky, ktoré im často zachránia život alebo pomôžu v ich bolestiach. Dávajú im vitamíny, krmia ich, a tak im zvestujú, že Ježiš ich naozaj miluje. Každý z nich dostáva možnosť prijať Ježiša a väčšina z nich sa rozhodne, že to aj spraví. Slzy sa mi tlačia do očí, keď si spomínam na tých lekárov, zubárov, zdravotné sestry a iný

zdravotnícky personál, ktorí nám s obrovskými emóciami rozprávali, ako tieto výjazdy raz navždy zmenili ich životy. Snažíme sa im vyjadriť našu vďaku, no nakoniec oni nám ďakujú za to, že sme im otvorili oči pre to, o čom je vlastne život.

Raz sme zobrali na jeden výjazd do Kambodže účtovníčku, ktorá pracuje pre našu organizáciu a hoci ona často predtým videla mediálne prezentácie o našich výjazdoch, jej život bol naozaj ovplyvnený tým, čo videla na vlastné oči. Povedala: „Mám vlastne taký pocit, ako keby som celý svoj život doteraz žila v nejakej bubline“. Myslela tým to, že bola ako keby izolovaná od reality a ja si myslím, že väčšina z nás je na tom podobne. Uvedomujem si, že nie všetci ľudia na svete budú môcť ísť do nejakej krajiny tretieho sveta a na vlastné oči vidieť, aký život sú tam ľudia nútení žiť. Ale skúsme aspoň nezabúdať na to, keď čítame alebo vidíme v televízii, ako sa tí ľudia majú; môžeme sa pokúsiť nezabúdať na to, že to, čo vidíme, je pre niekoho realitou života a že takých ľudí je veľa. Boh miluje tých ľudí a On počíta s tým, že my s tým niečo spravíme.

Podvýživa

Mehret sa díva na svet z iného pohľadu. V Angacha, v malej etiópskej dedinke, sa snaží udržiavať krok s ostatnými deťmi, no nie je taká, ako všetci ostatní. Mehret sa narodila ako zdravé dieťa, ale podvýživa každý deň nahlodávala jej telo a spôsobila, že jej chrbtica sa stále viac krivila, spôsobovala jej ťažkosti pri chodení, nedovolila jej bežať a hrať sa s priateľmi. Vďaka podvýžive jej tiež narástol veľký nádor, ktorý jej vyčnieva z pravej strany chrbta – je príliš

veľký na to, aby ho dokázala ukryť a príliš bolestivý na to, aby ho mohla ignorovať. Jej kosti sú slabé a celá je slabá.

Ak existuje niekto, kto pozná Mehretinu bolesť, tak je to jej otec, Abeba. Jediná vec, ktorú si praje viac, než čokoľvek iné je, jednoducho nakrmiť svoje deti... *a nejako dopomôcť svojej drahocennej dcére k zdraviu*. Ak by Mehret mohla začať dostávať výživné jedlo, ktoré potrebuje, mohol by byť zastavený degeneračný proces jej chrbtice. Ale v súčasnosti nie je žiadna nádej na obzore.

Deň za dňom Abeba bojuje s vinou, že nedokáže nakrmiť svoje deti. A tiež si uvedomuje, že ak sa niečo nezmení, zdravotný stav jeho dcéry Mehret sa ešte zhorší. Čoskoro už nebude môcť vôbec chodiť. A nakoniec zomrie.

Mehret dnes vie, ako bolí, keď je človek hladný... a ako bolí, keď je človek iný, ako ostatní. A tiež vie, že každý ďalší deň bude o niečo zložitejší, ako ten predošlý.

V spolupráci s Medzinárodnou krízovou pomocou začala organizácia Joyce Meyer Ministries zabezpečovať pre Mehret potravu, ktorú potrebuje na prežitie a na zastavenie ďalšej deformácie chrbtice. No na svete je omnoho viac vzácnych malých detí... omnoho viac detí, ktoré sú na tom podobne, ako Mehret... ktoré potrebujú našu pomoc, ak majú vyhrať tú vojnu s podvýživou.

Štatistiky² hovoria, že...:

- v súčasnosti sa odhaduje, že 963 miliónov ľudí na svete hladuje
- každý deň takmer 16 000 detí zomiera na vyhladovanie a s ním spojené príčiny – každých päť sekúnd jedno dieťa
- v roku 2006 približne 9,7 miliónov detí zomrelo ešte pred dovŕšením svojich piatich narodenín. K takmer všetkým týmto úmrtiam dochádzalo v rozvojových krajinách – v subsaharskej Afrike a južnej Ázii, teda

v dvoch regiónoch, ktoré sú najviac ohrozené hladom a podvýživou.

Trhlina v základoch sveta

Zdá sa mi, že celosvetový systém má trhlinu vo svojich základoch a my napriek tomu všetci nečinne sedíme a sledujeme, ako sa rozpadá. Ak sa pozorne započúvate, začnete počuť, ako ľudia všade hovoria: „Svet sa rozpadá“. Počujeme to v správach a v bežných rozhovoroch. Zdá sa, že všetci hovoria o nespravodlivosti, ktorá je v našom svete.

Reči bez činov však nič nevyriešia. Mojou otázkou je: „Kto sa postaví na odpor nespravodlivosti a bude pracovať na tom, aby sa zlé veci vylepšili?“ Ja som sa rozhodla, že ja to spravím. Poznám niekoľko tisíc ďalších ľudí, ktorí sa rozhodli, že to spravia tiež, ale je potrebné, aby sa ten počet ľudí znásobil na stovky tisícov – iba tak dokážeme vykonať to dielo.

Čokoľvek môžete spraviť, stojí za to

Možno si pomyslíte: *Joyce, môj príspevok nespôsobí ani len malú priehlbinku v problémoch, ktorým čelí náš svet.* Viem, ako sa cítite, pretože kedysi som sa tak cítila aj ja. Ale ak všetci budeme takto rozmýšľať, nikto nespraví nič a nič sa nezmení. A hoci naše individuálne úsilie možno nevyrieši tie problémy, spolu môžeme spraviť obrovskú zmenu. Boh nás nebude brať na zodpovednosť za niečo, čo nedokážeme spraviť, ale bude nás brať na zodpovednosť za veci, ktoré môžeme spraviť.

Nedávno som sa vrátila z cesty do Indie a v posilňovni som stretla jednu ženu, ktorú tam často vídavam. Spýtala sa ma, či naozaj verím tomu, že všetko to úsilie, ktoré do tých ciest vkladám, skutočne niečo rieši, keďže milióny ľudí naďalej hladujú bez ohľadu na to, koľkým sme dodali potravu. Vyrozprávala som jej, čo mi Boh položil na srdce – niečo, čo mi raz pre vždy dalo odpoveď na túto otázku. Ak by ste vy alebo ja boli hladní, pretože ste nejedli už tri dni a niekto by vám podal jedlo, ktoré by aspoň na jeden deň odstránilo bolesť z vášho tela, prijali by ste ho a boli by ste radi, že ste ho dostali? Samozrejme, že áno. A tak to je aj s ľuďmi, ktorým pomáhame. Pre mnohých z nich sa nám darí zabezpečovať nepretržité programy starostlivosti, ale vždy budú aj takí, ktorým môžeme pomôcť iba raz alebo dvakrát. Napriek tomu viem, že tieto výjazdy stoja za to. Ak môžeme dať jednému hladnému dieťaťu jedno jedlo, stojí to za to. Ak môžeme jednému človeku pomôcť, aby bol počas jedného dňa zbavený svojej bolesti, stojí to za to. Ja som sa rozhodla, že vždy budem robiť to, čo ja môžem spraviť a že budem pamätať na to, čo mi Boh povedal: „Ak môžeš niekoho zbaviť jeho bolesti iba raz na jednu hodinu, aj tak to stojí za to.“

Svet stratil svoju chuť

Myslím, že môžem pokojne povedať, že väčšina toho, čo svet ponúka, postráda chuť – a teraz nehovorím vôbec o jedle. Napríklad, väčšina filmov, ktoré produkuje Hollywood, je pomerne nechutná. Mnohé tie dialógy a mnohé obrazy majú zlú príchuť. Obyčajne, keď vidíme nejaké správanie, ktoré je nechutné, dokážeme veľmi rýchlo obviňovať „tento svet“. Možno zvykneme povedať napríklad: „Kam to ten náš svet

speje?” No pod slovom „svet” rozumieme iba ľudí, ktorí žijú na tomto svete. Ak svet stratil svoju chuť, príčinou toho je skutočnosť, že ľudia sa stali nechutnými vo svojich postojoch a činoch. Ježiš povedal, že my sme soľou sveta, ale ak soľ stratí svoju chuť (svoju silu a kvalitu), nie je na nič dobrá (pozri Mat. 5, 13). Tiež povedal, že sme svetlo sveta a že nemáme zakrývať svoje svetlo (pozri Mat. 5, 14).

Rozmýšľajte nad tým takto: Každý deň, keď odchádzate zo svojho domu do tmavého, nechutného sveta, môžete byť svetlom a chuťou, ktoré ten svet potrebuje. Ak sa pevne rozhodnete, že si budete neustále zachovávať zbožný postoj, môžete vniesť do svojho pracoviska radosť. Deje sa to prostredníctvom jednoduchých vecí, ako je napríklad vďačnosť namiesto sťažovania sa, trpezlivosť, zľutovanie sa, rýchle odpúšťanie urážok, láskavosť a povzbudzovanie. Dokonca aj obyčajný úsmev a priateľský prístup sú spôsoby, ktorými môžete priniesť chuť do sveta bez chuti.

Neviem, ako vy, no ja nemám rada nevýrazné jedlo. Môj manžel mal raz problémy so žalúdkom a lekár mu kvôli tomu na niekoľko dní predpísal samú diétnu stravu. Spomínam si, že sa ani netešil na to, že bude jesť. Dave nepatrí medzi ľudí, ktorí sa stále sťažujú, no pri každom jedle som ho počula znova a znova hovoriť: „Toto jedlo nemá vôbec chuť.” Bolo tam treba dodať trochu soli, trochu korenia – a to je presne to, čo svet potrebuje. Bez lásky a všetkých jej veľkolepých vlastností je život bez chuti a vôbec nestojí za to. Chcela by som, aby ste spravili jeden experiment. Len si pomyslite: *Dnes pôjdem do sveta a pokúsim sa ho okoreniť.* Potom ešte predtým, než vyjdete zo svojho domu, si v mysli predstavte, že sa dávate na cestu Božieho veľvyslanca a že vaším cieľom je dávať, milovať ľudí a dodávať do ich života dobrú chuť. Môžete sa začať usmievať na ľudí, ktorých stretnete počas svojho dňa. Úsmev je

symbolom prijatia a uistenia – a to je niečo, čo väčšina ľudí vo svete zúfalo potrebuje. Vložte sa do Božích rúk a dôverujte Mu, že On sa o vás postará, zatiaľ čo vy budete sadiť dobré semenka všade, kam sa vyberiete – a tými semenkami budú rozhodnutia, ktoré prinesú požehnanie iným.

Zmena začína vami

Uvedomujem si, že človek nemôže robiť všetko. To vôbec nespochybňujem. Niektorým veciam musíme vedieť povedať „nie“, lebo inak náš život bude plný stresu. Ja by som nedokázala byť dobrovoľnou pracovníčkou v práci s deťmi alebo pri podávaní jedál starým ľuďom, ale robím veľa iných vecí, ktoré majú pozitívny dopad na náš svet. Myslím si, že tá otázka, ktorú musí zodpovedať každý z nás, znie: „Čo robím, čo pomáha v živote niekomu inému?“ A možno ešte lepšou otázkou je: „Čo som spravil/a dnes, čo pomohlo v živote niekomu inému?“

Táto kniha sa bude asi z času na čas neľahko čítať, pretože dúfam, že osloví veci, ktoré sú pre nás nepohodlné. Nič dobré sa nikdy nedeje náhodou. Ak chceme byť súčasťou revolúcie, znamená to, že veci sa musia zmeniť a veci sa nezmenia, pokiaľ sa nezmenia ľudia. Každý z nás musí povedať: Zmena začína mnou!

Niž dobré sa nikdy nedeje náhodou. Ak chceme byť súčasťou revolúcie, znamená to, že veci sa musia zmeniť a veci sa nezmenia, pokiaľ sa nezmenia ľudia. Každý z nás musí povedať: Zmena začína mnou!

Revolucionárka lásky

Darlene Zschech

Cesta srdca je jedným z najzložitejších tajomstiev, aké existujú. Eufória a smútok, dúfanie a čakanie, výšky a údolia... a smutné je, že pre mnohých aj nevysloviteľné sklamanie, ktoré doslova zanecháva srdce v bode, v ktorom len funguje, no už nechce nič cítiť. Ak človek žije bez pochopenia veľkolepej Božej lásky, na ktorú sa môže oprieť a z ktorej môže čerpať silu, tak jeho srdce hľadá spôsoby, ako môže prežiť, zvládnuť, prebiť sa dokonca aj cez tie najhoršie situácie. A presne v tom bode sa nachádza dnes nespočetné množstvo ľudí – bohatých aj chudobných, keďže chudoba srdca si nevyberá, kde sa usídli. Prorok Izaiáš hovoril o radikálnej revolúcii lásky v Izaiášovi 61,11 a popisuje tam deň, keď vďaka láske ľudia nájdu skutočnú spravodlivosť... a keď Ježiš vytvorí cestu naprieč púšťou. „Lebo (tak určite) ako zem vyháňa svoje výhonky a ako záhrada dáva vzklíčiť svojmu osivu, tak (určite) Hospodin dá vyrásť spásu i chvále pred všetkými národmi (prostredníctvom sebanaplňujúcej moci Jeho Slova).”

Revolúcia lásky nie je len nejaký skvelý nápad, ale totálne naliehavá koncepcia... hlavne ak veríme tomu, že budeme vidieť obrat od tej tragickej nespravodlivosti, ktorá je páchaná dnes všade vo svete... vrátane tej najvážnejšej tragédie zo všetkých – tragédie zlomenosti ľudského srdca.

S tým narúšaním sveta sa stretávame znova, napríklad v obraze mladej matky, ktorá kojí svoje dieťa, ale jej telo je choré a neustále ničené vírusom HIV. Pramení v nej choroba

AIDS. Robí, čo môže, no stojí pred rozhodnutím... buď bude koiť svoje dieťa a vedome ho nakazí touto smrteľnou chorobou alebo sa bude dívať, ako to dieťa zomrie od hladu, keďže nemá k dispozícii žiadnu inú alternatívnu výživu. Srdce tejto matky je viac než zlomené. Je takou istou matkou, ako som ja – plnou radosti, keď má príležitosť vidieť, ako jej dieťa prospieva vďaka jej starostlivosti.

Keď vidíte postávať mladých mužov a ženy, ktorí nemajú jedlo, vodu a nemajú ani kam po to ísť a nemajú čo robiť, dokáže vás to úplne zlomiť a naplniť srdce neskutočným rozčarovaním. Ich srdcia a mysle sú plné nespočetných snov; keby sa len vedeli nejako dostať do školy alebo si kúpiť niečo na zjedenie. Je neuveriteľné, k čomu dokáže zúfalstvo dohnať ľudí a koľko ďalšej bolesti a extrémneho násillia dokáže pôsobiť jeden voči druhému... a akú malú hodnotu ľudia prisudzujú ľudskému životu, keď čelia neustálej, extrémnej chudobe. Srdce však dokáže zniesť iba určité množstvo bolesti.

14-ročný chlapec vychováva svojho mladšieho brata a sestru a mladšieho synovca v malej, plechom pokrytej chatrči v sub-saharskej Afrike, ktorú nazývajú svojim domovom. Celý deň pracuje na malej „farmičke“ a zúfalo sa snaží im všetkým, vrátane seba, pomôcť zvládnuť školu a nájsť niečo na zjedenie, aby si udržali každý deň svoju silu. Jeho rodičia zomreli na nákazu HIV a mesto ich exkomunikovalo, pretože sa báli, že aj ony sú nakazené tým vírusom. Je to aj veľmi pravdepodobné, no ešte sa nedali otestovať. A toto štrnásťročné, extrémne chrabré srdce je stále krehkejšie, pretože sa musí vysporiadať s nikdy nekončiacou tvrdou prácou, chorobou a neistotou.

Mladá mama v Sydney, v Austrálii, ktorá celý svoj život venovala svojmu manželovi a deťom, zisťuje, že jej manžel ju

už veľa, veľa mesiacov podvádza a chce sa oženiť so svojou novou „láskou“. Táto žena sa cíti izolovaná, znehodnotená, pokorená a zároveň musí čeliť budúcnosti nielen bez svojho manžela, ale aj mnohým dňom bez svojich detí, keďže jej manžel bojuje o právo vychovávať ich. Jej srdce je také zlomené, že sa jej až ťažko dýcha a vôbec nevidí na cestu dopredu.

Spomínam si, ako som sedela v jednej z periférnych oblastí Ugandy s jednou úžasnou vedúcou skvelého sponzorského programu pre deti so sídlom v Ugande. Keď sme sa začali spolu rozprávať, ona mi začala hovoriť o tom, že hoci oni toho robia naozaj veľa pre záchranu sirôt v ich oblasti, počet detí v ich bezprostrednom dosahu, ktoré nemajú žiadne prostriedky na prežitie, je neporovnateľne viac.

Vtedy som sa postavila a začala som masírovať jej unavené plecia a ona pokračovala v rozprávaní o tom, aké zlomené je jej srdce a aká je neskutočne frustrovaná z tej situácie a čoskoro sa jej slová zmenili na vzlyky. Roky žila v prostredí hojnosti, aké si len človek vie predstaviť, no keď sa zadívala a započúvala do toho, že deti chodia večer spať hladné, premohlo to aj jej vyčerpanú dušu.

Takéto príbehy by mohli pokračovať nekonečne dlho – príbehy ľudí, ktorí zápasia o prežitie niekde hlboko v Afrike alebo v husto osídlenej Ázii, v Spojených štátoch alebo v krajine Oz. Zdá sa, že kamkoľvek sa pozriete, uvidíte obrovské múry neprekonateľnej zlomenosti, ktoré nedokážu odstrániť ani plne naložené nákladné autá s balíčkami jedla a imunitných prípravkov, ani poradcovia a podpora okolitej spoločnosti. Na prelomenie tohto začarovaného kruhu potrebujeme omnoho viac. Revolúciu lásky... to je cesta, na ktorej nachádzame naše životné poslanie.

V štvrtjej kapitole Lukáš veľmi hlasno a jasne zvestuje to poslanstvo:

Duch Pánov nado mnou;
lebo pomazal ma zvestovať chudobným evanjelium,
uzdravovať skrúšených srdcom poslal ma hlásať
zajatým prepustenie a slepým navrátenie zraku,
utláčaným oslobodenie, a zvestovať vzácny
rok Pánov.

(pozri Lukáš 4,18-19).

Vždy, keď si čítam a opakovane čítam tento text, som vedená k tomu, aby som bola sústredená a jasná v našom úsilí pozdvihovať životy iných... od najmenších gest až po najveľkolepejšie plány... pretože dnes je čas k tomu, aby sme sa postavili, opustili naše zaužívané chodníky, ktoré predstavujú život zameraný čisto na pohodlie a na seba a aby sme natiahli svoje ruky akýmkoľvek spôsobom, akým vieme, k našim bratom a sestrám, ktorí po celej zemi trpia núdzu.

Existuje jedno skvelé slovo, ktoré je skutočne jedným z najmocnejších slov, ktoré ožívajú v prostredí lásky... tým slovom je NÁDEJ. Božie Slovo hovorí... túto nádej máme ako bezpečnú a pevnú kotvu našej duše (pozri Židom 6,19)... a Žalm 39,7 hovorí: „A teraz, čo očakávať, Pane? K Tebe sa nesie moja nádej.“ Nádej nikdy nekončí, aj keď tá situácia nevyzerá ružovo alebo keď je zdanlivo neprekonateľná. Naším poslaním je priniesť takúto nádej spolu s vierou a láskou k trpiacim ľuďom.

Keď som sa snažila nájsť odpovede pre tých, ktorí sa nachádzajú uprostred tej najväčšej chudoby, moje srdce bolo nútené rozťahnuť sa a postaviť sa tvárou v tvár tej výzve až do bodu vyčerpania. Zázračné však je, že keď človek sedí medzi ľuďmi, ktorí nič nemajú a ktorých situácia vyzerá beznádejne,

prežíva silný pocit Božej milosti, ktorá je prítomná priamo uprostred tých úžasných ľudí. Hoci oni zápasia a bojujú na ceste o prežitie, Boh priamo tam žiari. Stretla som sa s mnohými „väzňami nádeje“, podľa slov proroka Zachariáša 9,12 (MILUJEM TÚ MYŠLIENKU)... s ľuďmi, ktorí jednoducho, a predsa z celého srdca veria a vedia, že jedine Boh je ich odpočívadlom a ich zaopatrovateľom.

Moja osobná cesta, ktorou je milovanie Pána a uctievanie Jeho celým svojím životom, je pre mňa najvyššou prioritou v mojom duchovnom živote... hľadanie Jeho, milovanie Jeho a služba Jemu. Keď človek pochopí významnosť životného štýlu uctievania, hodnotu Jeho prítomnosti a Jeho úžasnej milosti, nájde neopísateľný dar a iste budeme celú večnosť potrebovať na to, aby sme Mu vyjadrili svoje ĎAKUJEM za všetko, čo ON vykonal a čo neustále robí.

Naučená disciplína, ktorou je prinášanie piesne nádeje a vyvyšovanie Ježiša uprostred bojov, je jednou z najväčších lekcií, ktoré som si hlboko v srdci predsvzala, že sa naučím. Ale moja neustále prebiehajúca lekcija sa týka toho, čo Pán od nás vyžaduje ešte viac, v procese uctievania Jeho. A neustále počujem tlkot Jeho srdca všade v Písme, ktorý vyjadruje, že uctievanie je viac, než len piesne, ktoré spievame. Sú to odovzdané životy, ktoré zúfalo chcú byť Jeho rukami a nohami dnes, na našej planéte.

Pred mnohými rokmi som navštívila krásne africké deti v jednom útulku pre ľudí s AIDS. Všetky boli sirotami, no taktiež všetky boli plné entuziazmu, vlastnému ľuďom, ktorí majú NÁDEJ. Stáli tam a spievali mi pieseň... VŠETKO JE MOŽNÉ. To bola pre mňa neskutočná výzva a inšpirácia, keď ich detské hlasy naplnili tú atmosféru životom a radosťou. Bola to nezabudnuteľná chvíľa a nezabudnuteľná pripomienka moci Božieho Slova v našich životoch.

V Židom 13,15 sa píše: „Skrze Neho teda vždy prinášajme Bohu obeť chvály, to jest ovocie pier vyznávajúcich Jeho meno.” A 16. verš potom pokračuje a hovorí: „Nezabúdajte na dobročinnosť a na zbierky (pre núdzných v cirkvi, lebo to je stelesnením a dôkazom spoločenstva). Lebo v takýchto obetiach má Boh zalúbenie.”

Spievanie Božej piesne, pridanie sa k tej veľkej hymne večnosti, je jednou z tých veľkých radostí života tu, na Zemi. Zmocnenie a jasné určenie získavame, keď sme v Jeho prítomnosti naplnení k praktickému životu podľa veľkého poslania... keď sme naplnení s našimi rukami, ktoré dvíhame k nebu... a potom keď sme s našimi vystretými rukami pripravení pomôcť a poslúžiť. Ako Augustín povedal: „Naše životy by mali byť *Halelujou* od hlavy po päty.”

Takže uctievanie v piesni je iba počiatočným bodom toho, čo od nás žiada Tvorca neba a zeme. Viac ako štyridsaťkrát je napísané, že máme spievať nové piesne a ešte viackrát sme pozývaní k tomu, aby sme pred Pána prinášali obeť a poslušnosť, ktorá nás niečo bude stáť. Avšak, viac ako 2000 krát nás Písmo vyzýva, aby sme sa aktívne zapojili do uctievania v tom zmysle, že naše ŽIVOTY prinesieme ako obeť a že sa budeme starať o tých, ktorí zápasia v rôznych životných oblastiach. Je však dobré pamätať na to, že bez toho, aby sme strávili čas na modlitbách, v rozjímaní nad Božím Slovom a v tých nežných, nádherných chvíľach, keď sa prehlbuje náš vzťah s Kristom... sa naša služba môže veľmi ľahko začať presúvať do „skutkárčenia”, ktoré spočíva v tom, že agenda, ktorá ženie našu službu sa sústreďuje na nás a nie na tých, ktorým vlastne slúžime.

Zámerné chvíle uctievania každopádne posúvajú naše srdcia do bodu konfrontácie, aby sa poddali a nechali premeniť Božou prítomnosťou. Keďže celá táto cesta

kresťanského života je cestou srdca, tak je zrejmé, prečo kritickým krokom v tomto procese je, naučiť sa UCTIEVAŤ Boha so všetkým, čím sme. Boh vždy túži po PRAVDE, keď ide o službu Jemu... a o pravde sa rozhoduje v rámci nášho srdca. Kvôli tomu je starostlivosť a dobrý stav nášho srdca takou výsostne dôležitou záležitosťou v živote s Pánom.

„So všemožnou bdelosťou chráň si srdce,
lebo z neho pramení život.”
(Príslovie 4,23)

Nikdy nezabudnem na tú výzvu, ktorú nám pred niekoľkými rokmi dal pastor Bill Hybels zo zboru Willow Creek Community Church neďaleko Chicaga. Povedal, že pre nás ako kresťanov a kresťanských vedúcich nestačí iba hovoriť o nespravodlivosti a pozeráť o tom DVDčka. Povedal, že musíme dovoliť, aby sa nás chudoba dotkla, aby sa nás týkala... aby sa tie pachy a realita boja o prežitie stali pre nás niečím, čo nebudeme vedieť pohodlne zabudnúť, a aby sa to pre nás nestalo len miestom, na ktoré len pošleme peniaze a budeme mať pocit, že sme si spravili svoj kus práce. Byť povolaní k činu veľkou Božou láskou – zdieľať s inými Jeho lásku a Jeho život a dôverovať Mu, že vytvorí cestu – to je tá cesta, po ktorej sme povolaní kráčať. A tam sa prakticky prejaví naša láska a naše uctievanie z celých našich životov.

„Kto by prijal jedno takéto dieťa v mojom mene,
mňa prijíma!”
(Matúš 18,5).

„Kto sa postará o moje deti?“, plače zomierajúca matka a vie, že jej deti sa čoskoro pridajú k ďalším mnohým miliónom po celom svete, ktoré hľadajú novú mamu. Videla som priateľov s rakovinou, ako sa s plačom modlia za to isté.

Neviem si predstaviť žiadnu inú bolesť srdca, ktorá by bola väčšia alebo ktorá by spôsobovala hlbšie náreky uprostred tmavých dní. Chcem zakričať jej smerom: „MY TO SPRAVÍME”. Je to každopádne jedna z oblastí, kde si vyhrňame rukávy, prečítame, modlíme sa, VERÍME a potom robíme kroky viery. Nikto nemusí žiť dlho v treťom svete na to, aby našiel nejaké siroty, ktoré potrebujú rodinu alebo opustených ľudí, ktorí hľadajú priateľstvo; všetci žijeme v mestách, kde si také deti pohadzujú rôzne štátne agentúry a systémy, ktoré sa veľmi snažia naplniť potrebu, ktorú môžeme pomôcť naplniť my ako cirkev.

Milujem Cirkev... je taká rôznorodá a naozaj povstáva po celej našej zemi s novou istotou a novým leskom. No Cirkev je vo svojej najlepšej forme vtedy, keď primárne a prioritne vyžaruje lásku k Bohu so všetkým, čím je... a potom Cirkev stojí s rozprestretými rukami, ktoré sú pripravené slúžiť uboleným ľuďom a nášmu zničenému svetu, ktoré privádzajú ľudí k Ježišovi a ku všetkému, čo to znamená. Nie súdenie alebo kritizovanie chudobných, ale jednoduchá LÁSKA... a láska niečo stojí a láska niečo robí... nie je to iba nejaký pojem. Spolu sa môžeme skutočne postaviť do trhliny za tých, ktorí nemajú žiaden hlas... môžeme milovať Pána, nášho Boha z celého svojho srdca, duše, mysle a sily... a milovať našich bližných, ako seba samého. Skutočne veľkolepé!

Takže, ako sa môžeme vysporiadať s týmto zdanlivým obrom beznádeje?

Ako môžeme začať otvárať dvere k ľuďom, ktorí sú zaseknutí v tomto nebezpečnom väzení?

NIKTO z nás to nedokáže osamote. Dokonca aj tí najinteligentnejší a „najzainteresovanejší” filantropi POTREBUJÚ iných a expertízu rôznych tímov odborníkov, ktorí spolu pracujú na dosiahnutí väčšieho dobra, ak majú priniesť čo

najviac úžitku pre čo najväčšie množstvo ľudí. No my sa tiež do toho potrebujeme pustiť; možno začať podporovať nejaké dieťa, byť hlasom pre nepovšimnutých v našich komunitách, nejako pomôcť, ak sa dá, v starostlivosti o siroty (napríklad pomoc v krízových centrách, krátkodobá alebo dlhodobá pomoc, pestúnstvo), zbierať peniaze pre charitatívne organizácie alebo pre potreby, pre ktoré vám horí srdce, podporovať iniciatívy vo vašom vlastnom zbore a dať celý zbor do pohybu, viesť ho aspoň k trochu jednoduchšiemu životu – byť si vedomí toho, že život je o dávaní a nie iba o míňaní... ten zoznam by mohol pokračovať donekonečna.

No rovnako dôležité je, aby sme si dali pozor na to, aby naše vlastné srdcia a životy boli napĺňané a pozorné pri akejkoľvek príležitosti, s ktorou sa môžeme stretnúť v našom každodennom živote, už či je globálneho alebo lokálneho rozmeru... presne tak ako to je popísané v príbehu o dobrom Samaritánovi, ktorý spravil viac, než sa v tej dobe od neho očakávalo a vlastne dal toho omnoho viac, aby pomohol a priniesol odpovede do situácie, povedľa ktorej iní jednoducho prešli naokolo. Ten Samaritán bol **POHNUTÝ** ľútosťou... a nielen, že bol pohnutý emocionálne, ale reagoval aj činmi.

A dovoľte mi povedať, že ak prechádzate obdobím, v ktorom máte pocit, že potrebujete sami službu iných, než aby ste boli tými, ktorí sa rozdávať pre iných, budte povzbudení. Obklopte sa prostredím uctievania a chvály, naplňte svoj dom hudbou, ktorá inšpiruje vaše srdce, naplňte svoje auto hudbou a slovom, ktoré zvestujú Božie Slovo, spojte sa so svojou rodinou, zborom a spoločenstvom, od ktorých viete, že prijmete povzbudenie a výživu... a dovoľte Pánovmu Duchu, aby vás neustále napíňal znútra navonok. Už či potrebujete uzdravenie alebo finančný prielom alebo

zázrak vo vzťahu... náš Boh to dokáže spraviť. Doprajte si klesnúť do bezpečných rúk nášho Pána, z ktorého pramení naša sila, pretože On vás nikdy neopustí a nezanechá; dôverovať Jemu je tou najväčšou radosťou a nádejou, ktorú máte. A nakoniec vám chcem pripomenúť... MILUJTE Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, mysle, duše a sily a milujte svojho blížneho tak, ako milujete samých seba. Ste veľmi vzácní a hodnotní. Nikdy na to nezabudnite!

Z celého svojho srdca

Darlene Z.

Cesta srdca je jedným z najzložitejších tajomstiev, aké existujú. Eufória a smútok, dúfanie a čakanie, výšky a údolia... a smutné je, že pre mnohých aj nevysloviteľné sklamanie, ktoré doslova zanecháva srdce v bode, v ktorom len funguje, no už nechce nič cítiť. Ak človek žije bez pochopenia veľkolepej Božej lásky, na ktorú sa môže oprieť a z ktorej môže čerpať silu, tak jeho srdce hľadá spôsoby, ako môže prežiť, zvládnuť, prebiť sa dokonca aj cez tie najhoršie situácie. A presne v tom bode sa nachádza dnes nespočetné množstvo ľudí – bohatých aj chudobných, keďže chudoba srdca si nevyberá, kde sa usídli.

Ako nám Darlene Zszech pripomenula, prorok Izaiáš hovoril o radikálnej revolúcii lásky v Izaiášovi 61,11, keď popísal deň, keď vďaka láske ľudia nájdu skutočnú spravodlivosť a keď Ježiš vytvorí cestu naprieč púšťou. „Lebo (tak určite) ako zem vyháňa svoje výhonky a ako záhrada dáva vzklíčiť svojmu osivu, tak (určite) Hospodin dá vyrásť spáse i chvále pred všetkými národmi (prostredníctvom sebanaplňujúcej moci Jeho Slova).”

Revolúcia lásky nie je len nejaký skvelý nápad, ale totálne naliehavá koncepcia... hlavne ak veríme tomu, že budeme vidieť obrat od tej tragickej nespravodlivosti, ktorá je páchaná dnes všade vo svete... vrátane tej najväznejšej tragédie zo všetkých – tragédie zlomenosti ľudského srdca.

Viac, než len nejaký skvelý nápad

Revolúcia lásky nie je len nejaký skvelý nápad, ale nevyhnutnosť, ak máme vidieť obrat od tej tragickej nespravodlivosti, ktorá je páchaná dnes všade vo svete, vrátane tej najväznejšej tragédie zo všetkých – tragédie zlomenosti

ľudského srdca. Žalm 27,3 hovorí: „Keby sa rozložil proti mne tábor, moje srdce sa nebojí; a keby sa aj vojna strhla proti mne, (dokonca) aj vtedy dúfam.“ To je to, čo sa musí stať v srdciach všetkých ľudí.

2. KAPITOLA

Kde len môže byť chyba? Koreň problému

Kľúčom k šťastiu nie je byť milovaným,
ale mať niekoho, koho milujeme.

Autor neznámy

Koreň nejakej veci predstavuje jej zdroj – jej počiatok, jej skrytý pôvod. Korene sú obyčajne skryté pod zemou. A kvôli tomu ich často ignorujeme a venujeme pozornosť iba tomu, čo vidíme na povrchu. Človek s bolesťou zubov často potrebuje obnoviť koreňový kanálik boľavého zubu. Koreň toho zubu je totiž v rozklade a musí byť ošetrovaný, inak zub nikdy neprestane bolieť. Hoci koreň toho zubu sa nedá vidieť, vieme, že existuje, pretože tá bolesť je hrozná. Svet je v bolestiach a tá bolesť nikdy neskončí, pokiaľ sa nezačneme zaoberať koreňom tých problémov, ktoré trápia jednotlivcov a celé spoločnosti. Verím tomu, že tým koreňom je sebeckosť.

Snažila som sa predstaviť si nejaký problém, ktorý nemá svoj koreň v sebeckosti a nedokázala som prísť ani na jeden taký. Ľudia sa ani nezamýšľajú nad tým, že ničia život niekoho druhého na ceste za niečím, čo veľmi chcú alebo čo sa im páči. Inými slovami, sebeckosť je zdrojom všetkých ťažkostí nášho sveta.

Sebeckosť má tisíc tvári

Sebeckosť má tisíc tvári a možno práve preto si neuvedomujeme, čo to vlastne je. Vidíme ju u bábätiek, ktoré vrieskajú, keď nedostanú to, čo chcú a u detí, ktoré berú iným deťom ich hračky. Prejavuje sa v našej túžbe vyzerat' lepšie, ako iní alebo dokázat' viac, ako oni. Sebeckosť je hlavne o tom, že človek chce byť vo všetkom prvý a hoci na tom, že chceme podať čo najlepší výkon, nie je nič zlé, je nesprávne tešiť sa z toho, keď vidíme iných zlyhávat' kvôli tomu, aby sme my boli úspešní.

Verím tomu, že všetky formy sebeckosti sú zlé a že spôsobujú problémy. V tejto časti vás chcem upozorniť na tri špecifické typy sebeckosti, ktoré sú v dnešnom svete bežné a tiež na negatívne dôsledky, ktoré plodia.

Sexuálne zneužitie

Anna má trinásť rokov. Jej otec jej hovorí, že už je žena a že je preto načase, aby robila to, čo robia ženy. Keď jej skončí ukazovať, čo znamená byť ženou, Anna pociťuje hanbu, strach a pocit špiny. Hoci ju jej otec uisťuje o tom, že to, čo robí, je dobré, nerozumie tomu, prečo od nej žiada, aby to ostalo tajomstvom medzi nimi a prečo má z toho taký zlý pocit.

Snažila som sa predstaviť si nejaký
problém, ktorý nemá svoj koreň
v sebeckosti a nedokázala som prísť
ani na jeden taký.

V priebehu rokov opakovaného zneužívania a znásilňovania zo strany jej otca, sa Anna úplne emocionálne uzavrela, aby už viac nemusela pociťovať tú bolesť. Annin otec jej ukradol jej detstvo, jej panenstvo, jej nevinnosť a, ak by do toho nezasiahol Boh, tak by jej ukradol jej život – len preto, aby dostal to, čo chce.

Je nám zle z tých prípadov incestu, o ktorých počúvame, no pravdou ostáva, že 90-95 percent všetkých prípadov incestu sa nikto nikdy nedozvie. Mňa samú môj otec sexuálne zneužíval dlhé roky. Dvakrát som sa snažila niekomu povedať o tom, čo sa so mnou deje, no keďže som nenašla pomoc, trpela som osamote až do svojej dospelosti, keď som začala hovoriť ľuďom svoj príbeh a prijala som Božie uzdravenie. Môj otec zomrel ako osemdesiatšesť ročný bez toho, aby ho niekto formálne potrestal za jeho zločin. Ľudia, s ktorými spolupracoval a s ktorými chodil na oslavy a večierky, vôbec nevedeli o tom, že zneužíva svoju dcéru už od jej útleho veku.

Keď vidíme, čo ľudia robia, veľmi rýchlo ich dokážeme odsúdiť, no málokedy poznáme koreň, ktorý spôsobuje ich správanie. Mnoho žien, ktoré súdime ako „problém našej spoločnosti“, sú obeťami incestu. Napríklad:

- 66 percent všetkých prostitútiiek je obeťou sexuálneho zneužívania v detstve
- 36,7 percenta všetkých žien v amerických väzeniach bolo zneužívaných v detstve
- jedna tretina všetkých zneužívaných a zanedbávaných detí neskôr zneužíva a zanedbáva svoje vlastné deti

- 94 percent všetkých obetí sexuálneho zneužívania sú v čase svojho prvého zneužitia mladšie ako dvanásť rokov.

Bolesť, ktorú v našom svete spôsobuje len incest a sexuálne zneužívanie, je šokujúca a všetko to začína tým, že ľudia sú sebeckí a nezáleží im na tom, či to niekoho zraňuje – hlavne, že oni dostanú to, čo chcú. Samozrejme, že vy by ste pravdepodobne nezabíjali, nekradli, neklamali alebo nedokázali byť násilní k deťom, no je veľmi pravdepodobné, že aj vy ste určitým spôsobom sebeckí. Ak sa odvážime ospravedlniť svoju vlastnú sebeckosť tým, že začneme ukazovať prstom na tých, ktorých zločiny sú horšie ako tie naše, nikdy sa nebudeme môcť úspešne vysporiadať s problémami dnešného sveta. Každý z nás musí prevziať zodpovednosť za zvládanie svojho vlastného sebeckého správania – bez ohľadu na to, akú úroveň dosahuje alebo aké sú jeho vonkajšie prejavy.

Lakomosť

Sebeckosť často nabera formu lakomosti. Lakomosť je životný postoj neustálej nespokojnosti, ktorá chce stále viac. Naša dnešná spoločnosť je skutočne zameraná na konzum. Vždy ma udivuje, keď šoférujem a vidím všetky tie obchodné centrá, ktoré už existujú a ďalšie, ktoré sa ešte len budujú. Všade, kam sa pozrieme, nám niekto ponúka niečo na predaj. Veci, veci a ešte viac vecí – a všetko to je len ilúzia. Sľubujú nám ľahší život a viac šťastia, no mnohých ľudí to všetko dostáva do zadlženosti a tlakov.

Tlak a pokušenie kupovať si viac a viac vecí, nás iba necháva zakorenených v sebeckosti. Dobrou správou však je, že sa môžeme zmeniť, ak naozaj chceme. Naučme sa kupovať iba to, čo potrebujeme a trošku toho, čo chceme a potom sa naučme dávať veľa našich vecí, hlavne tých, ktoré už nepoužívame –

dávať ich ľuďom, ktorí majú toho menej, ako my. Cvičme sa v dávaní, až pokým sa to nestane tou prvou a najprirodzenejšou vecou, ktorú každý deň v našom živote robíme. Pre väčšinu ľudí by toto bolo skutočne revolučnou zmenou v ich živote.

Biblia hovorí, že milovanie peňazí je jedným z koreňov všetkého zlého (pozri 1. Tim. 6, 10). Jediný dôvod, prečo ľudia milujú peniaze a prečo spravia takmer čokoľvek, aby ich získali, je jednoducho to, že majú pocit, že peniaze im dokážu dať čokoľvek, čo budú chcieť. Veria tomu, že si za ne budú môcť kúpiť šťastie. Ľudia pravidelne zabíjajú, kradnú a klamú kvôli peniazom – a všetko to má svoj koreň v sebeckosti.

Nedávno som čítala jeden článok, ktorý napísal známy herec. Uvádza tam, že ľudia veria, že ak by mali všetky veci, ktoré by chceli mať, boli by šťastní, ale toto je len falošná predstava. Ďalej v tomto článku spomínal, že on mal všetko, čo by si človek mohol priať a zistil, že ho to aj tak nespravilo šťastným, pretože keď človek dosiahne svoj cieľ vlastníť všetko, čo svet ponúka, aj tak ostane sám so sebou.

Rozvod

Sebeckosť je tiež koreňom alebo príčinou rozvodov. Ľudia často vstupujú do manželstva s nesprávnymi predstavami o tom, ako by malo vyzerat' manželstvo. Mnohí z nás sa držíme toho, že náš životný partner by mal byť niekto, kto nás má urobiť šťastnými a keď sa tak nestane, začína vojna. Ako inak by všetko mohlo vyzerat', ak by sme sa brali s tým, že sa vedome rozhodneme, že spravíme všetko, čo je v našich silách pre to, aby sme my spravili svojho partnera šťastným!

Možno práve teraz si myslíte: *To vôbec nezamýšľam spraviť, pretože viem, že môj partner/ka by to využil/a.* Na počiatku svojho manželstva by som s vami bola súhlasila. Ale keďže som

si toho už odžila dost, verím, že Biblia má predsa pravdu. Ona totiž učí, že láska nikdy nekončí (pozri 1. Kor. 13, 8). Hovorí tiež, že čokoľvek človek seje, tak „to a iba to“ bude aj žat' (Gal. 6, 7). Ak verím Biblii a to teda verím, tak verím tomu, že ja mám na starosti žatvu, ku ktorej sa dostanem v tomto živote, pretože jej základom sú semenka, ktoré sejem. Ak sejeme milosrdenstvo, budeme žat' milosrdenstvo; ak sejeme láskavosť, budeme žat' láskavosť.

Neustále som myslela len na seba

Keď sa spätne dívam na tých štyridsaťdva rokov, čo sme spolu s Davom v manželstve, som zdesená z toho, aká som niekedy sebecká, hlavne aká som bola sebecká počas prvých rokov nášho spolužitia. Môžem úprimne povedať, že som vtedy nepoznala nič lepšie. V domácnosti, v ktorej som vyrastala, som sa naučila iba sebeckosti a nemala som sa od koho naučiť niečo iné. Keby som pred tým vedela, ako môžem dávať a nie iba vždy brať, som si istá, že prvé roky nášho manželstva by boli bývali omnoho lepšie, než boli. Skrze Boha som v mojom živote mala možnosť vidieť, ako sa veci diametrálne menia a ako sú staré rany uzdravené, no veľa rokov som premárnila – veľa rokov, ktoré sa už nevrátia späť.

V ostrom protiklade k tomu, ako som bola vychovávaná ja, Dave vyrastal v kresťanskej domácnosti. Jeho matka bola zbožná žena, ktorá sa modlila a učila svoje deti dávať. Vďaka tejto výchove sa u Davea rozvinuli vlastnosti, ktoré som nikdy predtým v živote nevidela, až pokým som nestretla jeho. Jeho príklad bol a je pre mňa ohromne cenný. Ak by nebol býval ku mne dostatočne trpezlivý (to je jedna z vlastností lásky), som si istá, že naše manželstvo by nevydržalo, ale ďakujem Bohu,

že vydržalo. A po štyridsiatich dvoch rokoch manželstva môžem úprimne povedať, že sa máme spolu stále lepšie. Teraz som šťastnejšia, ako som kedy bola predtým, pretože do toho vzťahu vkladám viac, ako kedykoľvek predtým. Naozaj sa teším z toho, keď vidím Davea robiť veci, ktoré má rád a to je veľký protiklad k tým všetkým rokom, keď som sa hnevala, keď veci nešli tak, ako som chcela ja. Neustále som myslela len na seba a nič sa nezmenilo, pokým som už konečne nemala dosť toho, že celý môj život je „len o mne“, o mne a ešte viac o mne. Ježiš prišiel otvoriť dvere väzenia a oslobodiť zajatých (pozri Iz. 61,1). On ma vyslobodil z mnohých vecí a tým najväčším vyslobodením bolo oslobodenie od mňa samej. Bola som oslobodená od seba! Denne neprestávam rásť v tejto slobode, no s vďačnosťou si uvedomujem, že skutočná radosť sa nedá nájsť v tom, že všetko sa vždy deje podľa mojich predstáv.

Možno aj vy, podobne ako ja, ste mali slabé vzory vo svojom živote a potrebujete sa odučiť niektoré veci, ktoré ste sa naučili skôr. Buďte úprimní: Ako reagujete, keď nedostanete to, čo chcete? Nahneváte sa? Nadávate a sťažujete sa? Dokážete dôverovať Bohu, že On sa o vás postará alebo žijete v strachu, že ak sa o seba nepostaráte sami, nikto to nespraví? Ak veríte tomu, že sa musíte postarať sami o seba, tak ste na ceste k sebeckosti a ďalej k nešťastnému životu. Vyzývam vás, aby ste sa ešte dnes obrátili chrbtom k sebeckosti a začali si ceniť, starať sa a naozaj milovať iných.

Sebeckosť je rozhodnutie

Väčšina z nás strávi veľké množstvo času tým, že rozmýšľa a hovorí o svojich plánoch. Hoci silne zastávam názor, že by

sme mali byť vyvážení v láske k sebe samým, neverím, že by sme mali samých seba tak milovať, že sa staneme centrom nášho sveta a že sa budeme zaujímať iba o to, aby sme sa dostali k tomu, čo chceme. Každopádne sa musíme o seba starať, pretože máme obrovskú hodnotu v Božom pláne tu na zemi. On nám daroval život, aby sme si ho mohli užívať (pozri Jána 10,10). To je smer, ktorým sa máme uberať, ale nesmieme si prestať uvedomovať, že skutočná cesta k šťastiu znamená, že sa vzdáme svojho života. Ježiš hovorí, že ak chceme byť Jeho učeníkmi, musíme zabudnúť na seba, prestať sa dívať na seba a na všetky svoje záujmy a máme nasledovať Jeho (pozri Marek 8, 34). Samozrejme, že pripúšťam, že to je dosť desivá myšlienka, ale predsa mám určitú výhodu v tom, keďže už žijem dostatočne dlho, aby som si to odskúšala a zistila, že to naozaj funguje. Ježiš ďalej hovorí, že ak sa vzdáme „nižšieho“ života (sebeckého života), môžeme mať „vyšší“ život (nesebecký život), ale ak sa držíme toho nízkeho života, stratíme aj ten vyšší život (pozri Marek 8, 35). Dáva nám na výber, ako sa rozhodneme žiť. Hovorí nám, čo bude fungovať dobre a potom nás nechá rozhodnúť sa, či to spravíme alebo nie. Môžem ostať sebecká a presne tak aj vy, no dobrá správa je, že to nemusíme spraviť. Máme k dispozícii Božiu moc, ktorá nám pomáha prekonať samých seba a žiť tak, aby sme mohli zlepšiť život niekoho iného.

Cesta

Sebeckosť nie je naučeným správaním – rodíme sa s ňou. Je to vrodená časť našej prirodzenosti. Biblia o nej hovorí ako o „hriešnej prirodzenosti“. Adam a Eva zhrešili proti Bohu tak, že robili niečo, čo im Boh povedal, že nemajú robiť a tento

princíp hriechu, ktorý oni uviedli do chodu je odvtedy odovzdávaný každému človeku, ktorý sa narodí na tento svet. Boh poslal svojho syna Ježiša, aby zomrel za naše hriechy a aby nás od nich oslobodil. On prišiel odčiniť to, čo spravil Adam. Keď prijímame Ježiša, ako svojho Spasiteľa, On príde k nám a žije v nás. Ak dovolíme, aby táto obnovená časť našej osobnosti mala rozhodujúce slovo v našom živote, môžeme prekonať hriešnu prirodzenosť, ktorá je súčasťou nášho tela. Ona totiž neodchádza, ale Ten väčší, ktorý žije v nás, nám pomáha každý deň ju prekonávať (pozri Gal. 5,16). To neznamena, že nikdy nehrešíme, no môžeme sa zlepšovať a celý svoj život napredovať.

Iste nemôžem povedať, že som úplne prekonala sebeckosť a pochybujem, že niekto by niečo také mohol povedať. Ak by povedal, tak by tým vyhlásil, že už nehreší, keďže každý hriech má koreň v určitom type sebeckosti. Neprekonala som úplne svoju sebeckosť, ale dúfam, že sa každý deň v tom zlepšujem. Som na ceste a hoci možno ešte nie som na jej konci, som pevne rozhodnutá, že keď Ježiš príde, aby si ma zobral k sebe domov, nájde ma smerovať k tomu cieľu (pozri Fil. 3, 12-13).

Apoštol Pavel povedal nasledujúci výrok: „Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus (Mesiáš)” (Gal 2, 20). Pavel tým myslel, že už nežije sám pre seba a podľa svojej vlastnej vôle, ale pre Boha a podľa Jeho vôle. Jedného dňa som bola veľmi povzbudená, keď som počas svojho štúdia zistila, že Pavel povedal túto vetu približne dvadsať rokov po svojom obrátení. Učiť sa žiť nesebeckým životom bolo aj pre neho cestou, presne tak, ako to je pre každého iného. Pavel tiež povedal: „Každý deň umieram” (Každý deň čelím smrti a zomieram samému sebe) – 1. Kor. 15, 31. Inými slovami, dávať iných na prvé miesto bolo pre neho každodenným zápasom a vyžadovalo si jeho každodenné rozhodnutie. Každý z nás sa

musí rozhodnúť, AKO budeme žiť a pre ČO budeme žiť; a niet lepšieho času na rozhodnutie, než práve teraz. Ty, aj ja, máme iba jeden život, ktorý môžeme buď len tak prežiť alebo ho môžeme dať, takže otázka znie: „Ako máme teda žiť?“ Pevne verím, že ak každý z nás spraví svoj diel v tom, že dá do popredia svojho života záujmy iných, tak budeme vidieť a zúčastníme sa revolúcie, ktorá má potenciál zmeniť svet.

Nikto nie je ostrov

Som presvedčená, že všetci ste počuli známu vetu Johna Donneho: „Nikto nie je ostrov”. Tieto slová jednoducho vyjadrujú skutočnosť, že ľudia potrebujú jeden druhého a ovplyvňujú sa navzájom. Tak, ako mňa ovplyvnil negatívne život môjho otca a Daveov život ma ovplyvnil pozitívne, naše životy môžu a naozaj aj ovplyvňujú iných ľudí. Ježiš nám povedal, aby sme sa milovali navzájom, pretože to je jediný spôsob, ako svet spozná, že On existuje (pozri Jána 13, 34-35). Boh je láska a keď my prejavujeme lásku našimi slovami a skutkami, ukazujeme ľuďom na to, aký je Boh. Pavel povedal, že sme Božími veľvyslancami, Jeho osobnými zástupcami a že Boh sa skrže nás obracia s výzvou k nášmu svetu (pozri 2. Kor. 5, 20). Vždy, keď si spomeniem na ten text, tak dokážem len povedať: „Wow! Aká úžasná výsada a zodpovednosť.”

Jednou z lekcí, ktorú som sa v živote musela naučiť, bolo to, že nemôžem mať výsady bez zodpovednosti. To je jeden z problémov našej dnešnej spoločnosti. Ľudia by chceli niečo, ale nie sú pre to ochotní nič urobiť! Sebeckosť hovorí: „Dajte mi to. Chcem to a chcem to teraz.” Múdrosť hovorí: „Nedajte mi nič, nie som dost' zrelý na to, aby som s tým správne naložil.” Svetu chýba vďačnosť a do veľkej miery je tomu tak

preto, lebo už nechceme na nič čakať, ani sa kvôli ničomu obetovať. Zistila som, že veci, za ktoré som najvdáčnejšia, sú tie, pre ktoré som musela najťažšie pracovať a na ktoré som musela najdlhšie čakať. Veci, ktoré prichádzajú ľahko, obyčajne nemajú pre nás veľkú hodnotu.

V mnohých ohľadoch vychovávame nasledujúcu generáciu detí k sebeckosti, pretože im dávame príliš veľa príliš skoro. Často sa stáva, že každý rok dostávajú nový bicykel – ešte predtým, než sa na ňom naučia jazdiť alebo auto, keď dovšia plnoletosť. Platíme ich školské výdavky, staráme sa o ich ubytovanie, keď sa oženia/vydajú a pomáhame im zariadiť ich domácnosť drahými vecami. A potom, keď sa naše deti dostanú do finančných problémov - ak by sa to náhodou stalo, dostaneme ich z toho a sme im k dispozícii kedykoľvek, keď nás potrebujú. Tieto veci robíme v mene lásky, ale milujeme skutočne naše deti alebo ich iba rozmaznávame? Niekedy rodičia robia tieto veci preto, lebo sa snažia „zaplatiť“ svojim deťom čas, ktorý s nimi nestrávil, keď boli mladšie. Obdarúvanie svojich detí množstvom vecí dokáže utíšiť ich vinu a ak na to majú, tak hádzať peniaze na deti je tou najľahšou možnosťou uprostred zaneprázdneného života. Všetci radi obdarúvame svoje deti, no mali by sme byť disciplinovanejší aj v tom, koľko toho pre nich robíme. Kráľ Šalamún nám odporúča, aby sme sa naučili „múdro konať“ (pozri Prísl. 1,3). Niekedy naše „nie“, môže byť tým najlepším darom, ktorý môžeme dať našim deťom, pretože to im pomôže naučiť sa cenné lekcie o výsadách a zodpovednostiach.

Buďte vzorom štedrosti

Buďte vzorom štedrého života nielen pred svojimi deťmi, ale aj pred všetkými, s ktorými ste v kontakte. Ak v živote viac dávate, ako beriete, tak nebude trvať dlho a vaše okolie si uvedomí, že sa úplne odlišujete od ľudí, na ktorých sú zvyknutí. A potom, keď budú svedkami vašej radosti, budú si to možno vedieť pospájať a prídu na to, že dávanie robí človeka šťastnejším, než sebeckosť. Ľudia vás pozorujú a vždy ma udivuje, čo všetko si všímajú a pamätajú.

Pavel povedal, aby všetci ľudia vedeli a videli vašu nesebeckosť, vašu dobrotivosť, vašu zhovievavosť a láskavosť (Fil. 4, 5). Ježiš nás povzbudzoval k tomu, aby všetci ľudia videli naše dobré skutky a láskavosť, a tak aby spoznali a oslavovali Boha (pozri Mat. 5, 16). Ježiš tým nemyslel to, aby sme sa predvádzali pred ostatnými alebo aby sme robili veci kvôli tomu, aby nás iní videli; On nás povzbudzoval k tomu, aby sme si uvedomili, ako veľmi ovplyvňujeme ľudí okolo nás. Negatívne správanie iste ovplyvňuje iných, ako som už spomínala, ale štedrosť tiež veľmi pozitívne ovplyvňuje ľudí okolo nás a robí z nás šťastných ľudí.

A čo bude so mnou?

Práve teraz si možno myslíte: *A čo bude so mnou? Kto spraví niečo pre mňa?* Presne to nám obyčajne bráni žiť tak, ako si to Boh od nás praje. Vždy sa vrátíme k „sebe”. Čo bude so mnou, čo bude so mnou, čo bude so mnou? Sme takí zvyknutí na to, že vidíme naše potreby uspokojené, že samotná myšlienka, že by sme mali zabudnúť na seba čo i len na jeden deň, nám naháňa strach. Ale, ak v sebe budeme vedieť nájsť dostatok

odvahy na to, aby sme to vyskúšali, budeme prekvapení z tej slobody a radosti, ktorú zakúsime.

Väčšinu svojho života som sa každé ráno zobúdza s tým, že som ležala vo svojej posteli a robila som si svoje plány. Rozmýšľala som nad tým, čo by som chcela a čo by bolo najlepšie pre mňa a ako by som mohla presvedčiť svoju rodinu a priateľov, aby spolupracovali so mnou na mojich plánoch. Vstávala som a šla do dňa s tým, že som neustále myslela na seba a vždy, keď veci nešli podľa mojich predstáv, namrzela som sa, bola som netrzeplivá, frustrovaná a dokonca nahnevaná. Myslela som si, že som nešťastná preto, lebo som nedostala to, čo som chcela, no v *skutočnosti* som bol nešťastná preto, lebo som sa snažila iba o to, aby som dostala to, čo *ja* chcem bez akéhokoľvek skutočného záujmu o iných.

Teraz, keď objavujem, že tajomstvo radosti je vo vzdávaní sa svojho života v prospech iných a nie v držaní sa ho za každú cenu, moje rána sú celkom iné. Dnes ráno, predtým, než som začala pracovať na tejto kapitole, som sa modlila a potom som venovala čas tomu, aby som sa zamyslela nad všetkými ľuďmi, s ktorými sa pravdepodobne dnes dostanem do nejakého kontaktu. Potom som sa modlila podľa verša v Rimanom 12,1, ktorý hovorí o tom, že sa máme odovzdať Bohu ako živá obeť, prinesením všetkých našich schopností k Nemu na Jeho použitie. Keď som rozmýšľala nad ľuďmi, s ktorými dnes budem pracovať alebo ktorých pravdepodobne dnes stretnem, prosila som Pána, aby mi ukázal čokoľvek, čo môžem pre nich spraviť. Zaumienila som si, že ich povzbudím a že k nim budem zdvorilá.

Iste môžeme všetci nájsť jednu peknú vec, ktorú môžeme povedať človeku, ktorého stretneme. Ak sa jednoducho o to pokúsime, pomôže nám to sústrediť sa na iných a nie na seba. Dôverujem Pánovi, že On ma povedie, keď budem prechádzať

týmto dňom. Ak sa chcete odovzdať Bohu, aby vás mohol použiť na vyjadrenie lásky a pomoci iným, odporúčam vám, aby ste sa modlili takto: „Pane, prinášam Ti moje oči, uši, ústa, ruky, nohy, srdce, financie, dary, talent, schopnosti, čas a energiu. Použi ma, aby som bol/a požehnaním kdekokoľvek, kam dnes pôjdem.”

Nikdy nespoznáte radosť takéhoto života, pokiaľ to naozaj nevyskúšate. Nazývam to „svätý zvyk” a podobne, ako u všetkých zvykov, aj toto musíme cvičiť, aby sa to stalo zvykom.

„Pane, prinášam Ti moje oči, uši, ústa,
ruky, nohy, srdce, financie, dary, talent,
schopnosti, čas a energiu. Použi ma, aby
som bol/a požehnaním kdekokoľvek, kam
dnes pôjdem.”

Sú dni, keď som znova úplne pohltená sebou a zabúdam na to, že sa mám cvičiť v mojom novom návyku, no keď strácam svoju radosť a entuziazmus pre život, rýchlo si pripomeniem, že som sa znova dostala mimo správnej cesty.

Snažím sa takto žiť už niekoľko rokov a doteraz je to pomerne veľký zápas. Život zameraný na seba je hlboko zakorenený v každom vlákne našej bytosti a nezomiera ľahko. Čítala som knihy o láske, znova a znova som si prechádzala, čo o nej hovorí Biblia a modlila som sa za to. Rozprávala som sa o tom s priateľmi, kázala som o tom a robila som všetko pre to, aby som to mala v popredí svojej mysle. Vo chvíli, keď si uvedomím, že som znova sebecká, už sa nerozčuľujem, pretože rozčuľovanie sa nad sebou spôsobuje, že sa ešte viac zamestnávam sama sebou. Keď zlyhám, prosím Boha, aby mi odpustil a dovolil mi nanovo znova začať; a verím, že to je najlepší postup. Príliš veľa času trávime tým, že sme sklamaní

zo seba a z chýb, ktoré robíme – a to je iba mrhanie času. Iba Boh nám môže odpustiť a On je úplne ochotný spraviť to, ak Ho o to jednoducho požiadame.

Áno, pevne verím, že koreňom problémov nášho sveta je sebeckosť, avšak je možné žiť na tomto svete, a predsa odmietnuť stotožniť sa s ním. Ak sa pridáte ku mne a spolu začneme Revolúciu lásky, ak spravíte kompletný obrat v tom, ako ste dosiaľ žili a agresívne začnete lásku dávať namiesto toho, aby ste ju len brali, tak sa môžete stať súčasťou riešenia namiesto toho, aby ste boli súčasťou problému. Ste pripravení začať?

3. KAPITOLA

Nič dobré sa nedeje náhodou

Bdiem nad svojím slovom, aby som ho splnil.

Jeremiáš 1,12

Žiadna z revolúcií, ktoré zmenili svet, sa neudiala náhodou. V niektorých prípadoch to začalo iba niekoľkými ľuďmi, ktorí diskutovali o zmenách, ktoré bolo potrebné spraviť. Už či sa tieto historické udalosti zrodili z obyčajnej nespokojnosti alebo z premysleného odporu, nikdy k nim neprišlo náhodou. Boli zámerné, úmyselné, zanietené a strategické. Začali preto, lebo niekto odmietol, len tak sa prizerat; niekto odmietol jednoducho „nechať veci vyvíjať sa“; niekto odmietol byť pasívny a nečinný uprostred narastajúcej nespravodlivosti. K revolúciám dochádza preto, lebo niekto sa rozhodne konať.

Teraz je čas konať!

Biblia je plná pokynov k tomu, aby sme boli aktívni. Pokyn, byť aktívnymi a nie pasívnymi, je pomerne jednoduchý, no milióny ľudí ho úplne ignorujú. Možno si myslia, že veci sa samé napravia. To sa však nestane. Nič dobré sa nedeje náhodou. Odkedy som to pochopila, odvtedy sa môj život začal meniť k lepšiemu.

Samotná túžba po niečom nedokáže vyprodukovať tie výsledky, po ktorých túžime. Aby sme ich dosiahli, musíme naliehavo robiť všetko, čo treba spraviť. Nikdy nestretieme úspešného človeka, ktorý strávil svoj život iba tým, že si prial byť úspešným a nakoniec to aj dosiahol. Ani nikdy nestretieme človeka, ktorý nič nespravil a nejako náhodou sa stal úspešným. Ten istý princíp platí aj v zapojení sa do Revolúcie lásky. Ak chceme milovať ľudí tak, ako nás to učil Ježiš, budeme to musieť robiť zámerne. Nestane sa to náhodou.

Biblia hovorí, že sa máme *snažiť* byť láskaví a dobrí (pozri 1. Tes. 5,15). *Snažiť sa* je silné slovo, ktoré znamená „dychtiť po niečom, zaoberať sa niečím, ísť za niečím”. Ak vyhladávame príležitosti, tak ich iste nájdeme a to nás ochráni pred nečinnosťou a neplodnosťou. Musíme si klásť otázku, či sme bdelí a aktívni alebo či sme pasívni a neaktívni. Boh je bdelý a aktívny! Som rada, že Boh je taký; inak by sa veci v našich životoch začali veľmi rýchlo rozpadat'. Boh nielen stvoril svet a všetko, čo vidíme a z čoho sa tešíme, On tiež aktívne udržiava celý svet, pretože vie, že dobré veci sa nedejú len tak náhodou; sú dôsledkom správneho konania (pozri Žid. 1, 3).

Bohom inšpirovaná, vyvážená aktivita nás chráni pred nečinnosťou a neplodnosťou a tým nám vlastne slúži na našu ochranu. Keď neprestávame byť aktívni v robení správnych

vecí, ochráni nás to od robenia nesprávnych vecí. Zdá sa, že nesprávne veci sa ani nemusíme veľmi snažiť robiť; našou prirodzenou tendenciou je ísť skôr nesprávnym smerom – pokým sa vedome nerozhodneme, že nebudeme robiť to, čo je správne.

Napríklad, nemusíme sa rozhodnúť, že ochorieme; stačí, ak sa budeme pohybovať v blízkosti chorých ľudí a nakazíme sa chorobou. Pre zdravie sa musíme rozhodnúť. Ak chcem byť zdravá, neustále musím robiť dobré rozhodnutia, ktoré sa týkajú telesného cvičenia, spánku, stravovania. Musím sa rozhodnúť, že sa nebudem trápiť, ani nebudem ustráchaná, pretože viem, že ma to vysilí a možno dokonca povedie k iným fyzickým symptómom. Ak chcem byť zdravá, musím aktívne investovať do svojho zdravia, no veľmi ľahko dokážem ochoriť, ak nerobím vôbec nič v prospech svojho zdravia.

Telo je lenivé

Apoštol Pavel jasne učí, že telo je lenivé, plné žiadostí a túžob po mnohých hriešnych veciach (pozri Rim. 13, 14). Vďaka Bohu, že sme viac, než len telo. Máme aj ducha a duchovná oblasť kresťana je miestom, kde prebýva Božia prirodzenosť. Boh je dobrý a skutočnosť, že On prebýva v nás znamená, že máme v sebe dobro. Prostredníctvom nášho ducha môžeme kázať naše telo a vládnuť nad ním – treba však na to vynaložiť úsilie. Je potrebné, aby sme spolupracovali s Duchom Svätým, ktorý nás posilňuje a uschopňuje nás k robeniu dobrého. Pavel hovorí, že sa nemáme o telo príliš starať a ja verím, že jedným zo spôsobov, ktorým sa staráme o telo je ten, že jednoducho nič nerobíme!

Nerobenie ničoho je návykové. Čím viac nič nerobíme, tým viac chceme nič nerobiť. Som si istá, že ste už tiež zažili taký deň, keď ste celý čas len polihovali doma a potom ste zistili, že čím dlhšie polihujete, tým ťažšie sa vám vstáva. Keď sa potom prvýkrát postavíte, cítite sa úplne strnulí a unavení, no ak sa prinútite k tomu, aby ste sa neprestali hýbať, vaša energia sa vám vráti.

Dnes som vstávala v trocha zlej nálade. Celý víkend som tvrdo pracovala na jednej konferencii a stále som ešte dosť unavená. Okrem toho som prechádzala osobným sklamaním z niečoho, do čoho som vkladala svoje nádeje. Mala som chuť len tak si ľahnúť na gauč a upadnúť na celý deň do sebaľútosti, ale keďže som to zvykla robievat' celé roky a zistila som, že to je úplne zbytočné a márne, rozhodla som sa, že spravím iné rozhodnutie. Začala som pokračovať v písaní tejto kapitoly o aktivite. Tak som sa rozhodla zabojuvať proti chútkam môjho tela! Čím dlhšie píšem, tým lepšie sa cítim.

V situáciách, v ktorých nás naše telo pokúša k tomu, aby sme boli leniví, môžeme začať víťaziť, ak poprosíme Boha, aby nám pomohol a ak spravíme zámerné rozhodnutie, že namiesto nečinnosti sa oddáme aktivite. Keď potom pôjdeme ďalej a budeme konať podľa svojho rozhodnutia, zistíme, že naše pocity sa prispôbia nášmu rozhodnutiu. Boh mi dal ducha moci a sebaovládania presne pre také dni, akými je napríklad dnešok, avšak je len na mne, či sa rozhodnem používať to, čo mi daroval alebo či len budem postupovať podľa toho, čo sa chce robiť môjmu telu.

Pavel tiež píše o „telesných kresťanoch“. To sú ľudia, ktorí prijali Ježiša Krista za svojho Spasiteľa, ale ktorí nikdy nespolupracujú s Duchom Svätým na rozvíjaní duchovnej zrelosti. V 1. Korint'anom 3,1-3 Pavel hovorí tým kresťanom, že s nimi musí hovoriť ako s neduchovnými, telesnými ľuďmi,

v ktorých dominuje hriešna prirodzenosť. Nemohol ich ani učiť silné veci, ale musel ostávať pri tom, čo nazýval „mliečnym kázaním”. Povedal im, že sú neduchovní, pretože dovoľujú, aby ich ovládali ich prirodzené popudy. Aj vy dovoľíte svojim prirodzeným popudom, aby vás ovládali? Dnes som mala veľké pokušenie nechať sa ovládať svojimi prirodzenými popudmi a ak mám byť úprimná, pravdepodobne budem tomu pokušeniu musieť odporovať celý tento deň prostredníctvom aktivity a robenia niečoho, čo verím, že prinesie dobré ovocie. Nemôžem si dovoliť podvoliť sa svojim pocitom, pretože nemôžem premárniť ani jeden deň.

Pasivita sa neodmeňuje

Nikto z nás si nemôže dovoliť márnit' svoj čas posedávaním a nič - nerobením. Boh neodmeňuje pasivitu. Pasívni ľudia nepoužívajú svoju slobodnú vôľu na robenie toho, čo vedia, že je správne. Namiesto toho čakajú na to, kým budú mať chuť na robenie niečoho alebo kým budú motivovaní nejakou záhadnou vonkajšou silou. Prajú si, aby sa stalo niečo dobré a hlavne, aby sa to týkalo ich. Súčasne sú však oddaní „nič - nerobeniu” a iba čakajú, či ich postihne niečo dobré. Boh netlieska takémuto postoju; také niečo je vlastne dosť nebezpečné.

Aj rozhodnutie nič nerobiť, je rozhodnutím. Je to rozhodnutie, ktoré nás iba oslabuje a oslabuje. Diablove ním dávame stále viac a viac príležitostí k tomu, aby nás ovládal. Aj prázdne miesto je miesto a Božie Slovo nás učí, že ak diabol prichádza a nachádza prázdne miesto, rýchlo sa ho snaží zaujať (pozri Mat. 12, 43-44). Postoj nečinnosti poukazuje na to, že súhlasíme s tým, čo sa deje a že to schvaľujeme. Veď ak

nič nerobíme pre to, aby sa to zmenilo, tak si iste myslíme, že to, čo sa deje, je v poriadku.

Robte niečo

Na misijné výjazdy, počas ktorých sme slúžili zúfalo núdzným ľuďom, sme so sebou vzali rôzne typy ľudí, no nie všetci reagovali rovnako. Všetci z nich pocitovali ľútosť, keď videli hrozné podmienky, v ktorých ľudia žijú v odľahlých dedinách v Afrike, Indii alebo v iných častiach sveta. Mnohí plakali; väčšina z nich krútila hlavami a považovala tie situácie za otrasné, ale nie všetci z nich sa rozhodli, že niečo spravia, aby sa podmienky tých ľudí zmenili. Mnohí sa modlia, aby Boh spravil niečo a sú radi, že naša organizácia niečo robí, ale nikdy sa nezamyslia nad tým, že by mohli agresívne hľadať odpoveď na to, čo si Boh praje, aby spravili oni sami. Dokonca sa odvážim povedať, že väčšina z nich sa vráti domov, vnorí sa do zaneprázdnenosti svojho života a čoskoro zabudnú na to, čo videli. No vďaka Bohu, že existuje aj niekoľko jednotlivcov, ktorí sa pevne rozhodnú, že budú hľadať spôsoby, ako môžu priniesť zmenu. Pamätajte na to, že nezájum hľadá dôvody, ale láska hľadá spôsoby. Všetci môžu niečo spraviť!

Spomínam si na jednu ženu, ktorá sa rozhodla, že *musí* nejako pomôcť. Chvíľu si nevedela predstaviť, čo by mohla robiť, pretože nemala žiadne peniaze navyše, ktorými by mohla prispieť a tiež sa nemohla presťahovať a bývať na mieste, kde by bola potrebná. No keďže sa neprestávala modliť za tú situáciu, Boh ju povzbudil k tomu, aby sa pozrela na to, čo má k dispozícii a nie na to, čo k dispozícii nemá. Uvedomila si, že je veľmi dobrá v pečení koláčov, tort a sušienok. A tak sa svojho kazateľa spýtala, či by mohla v priebehu týždňa napiecť

a potom svoje napečené koláče, torty a sušienky ponúknuť na predaj v nedeľu po bohoslužbách, aby utržené peniaze mohla poslať na misiu. Takýmto spôsobom sa dokázala ona a iní členovia zboru zapojiť do misie, a zároveň jej to dalo možnosť byť aktívnou a robiť niečo, čo pomáhalo niekomu inému.

Tiež som počula o jednej žene, ktorá tak zúfalo chcela niečo robiť, že si ostrihala svoje krásne dlhé vlasy a predala ich, aby pomohla sirotám. To možno znie dosť radikálne, ale s istotou môžem povedať, že to je lepšie, ako keby nespravila nič. Nič nerobenie je nebezpečné, pretože otvára dvere diablovej a jeho aktivite v našom živote.

Iná žena, s ktorou som sa osobne rozprávala, je zasa masérka. Po absolvovaní jednej z našich konferencií, na ktorej som hovorila o potrebe pomoci iným, zorganizovala špeciálny liečebný deň a rozhodla sa, že celý výťažok z neho pôjde na pomoc chudobným ľuďom. Vybierala na misiu tisíc dolárov a svedčila tiež o tom, že tento deň dávania priniesol zmenu do jej života, ako aj do života ľudí, ktorí sa ho zúčastnili. Hovorila o tom, akí nadšení boli všetci tí ľudia, ktorí spolupracovali na tom, aby pomohli chudobným a núdznym.

Pamätajte na to, že nezáujem hľadá dôvody, ale láska hľadá spôsoby.

Všetci potrebujeme byť milovaní, ale verím tomu, že naša osobná radosť je silne spätá s milovaním iných. Niečo krásne sa deje v našom srdci, keď dávame.

Nečinnosť je pozvaním pre nepriateľa

Je ľahké ležať na gauči alebo kolísať sa v kresle, a pritom prosieť Boha o to, aby sa postaral o všetko, čo treba spraviť. Ak to tak

robíme, budeme nečinní a neplodní a otvorení pre diablove útoky. Ak v našej mysli vládne prázdno po dobrých myšlienkach, diabol ju ľahko dokáže naplniť zlými myšlienkami. Ak sme leniví a neaktívni, môže nás ľahko pokúšať k tomu, aby sme robili zlé a dokonca hriechne veci. Biblia nám pomerne často hovorí, aby sme boli aktívni, pretože tak sa ubránime pred lenivosťou a neplodnosťou. Ak naozaj s naliehavosťou rozmyšľame nad tým, čo môžeme spraviť pre druhých, nebude v našej mysli priestor pre nesprávne myšlienky.

Nečinní ľudia sú ľahko znechutení, upadajú do depresí a premáha ich sebaľútosť. Môžu padnúť do všetkého možného hriechu. Apoštol Pavel dokonca povedal, že ak sa mladá žena stane vdovou, mala by sa znova vydať. Inak by sa mohla stať záhaľčivou a dokonca klebetnou a všetečnou (pozri 1. Tim. 5,11-15). Pavel dokonca šiel až tak ďaleko, že povedal, že niektoré mladé vdovy sa kvôli svojej nečinnosti už obrátili za satanom. Je to dôležité ostať aktívnym človekom? Verím, že Pavlove listy len potvrdzujú, že to je veľmi dôležité. Boh nás vlastne v rámci celého Pisma povzbudzuje k tomu, aby sme neboli nečinní. Keď v starozákonných dobách niekto zomrel, Izraelitom bolo dovolené smútiť nad stratou toho milovaného človeka tridsať dní (pozri 5. Moj. 34, 8). To sa na prvý pohľad môže zdať necitlivé, no Boh vytvoril ten zákon kvôli tomu, že On vie, že dlhotrvajúci smútok a nečinnosť môžu viesť k vážnym problémom.

Musíme zostať aktívni – nie neprimerane zaangažovaní, lebo potom nám hrozí vyhorenie – ale dostatočne zapojení na to, aby sme išli tým správnym smerom. Rovnováha je veľmi dôležitá. Nemôžeme stráviť všetok svoj čas tým, že pomáhame iným ľuďom, ale na druhej strane, ak pre druhých vôbec nemáme oddelený čas vo svojom programe, vzídu z toho veľké

problémy. Ak si dokážete vybaviť niekoho z vašich známych, kto je nečinný, málo kreatívny a pasívny, pravdepodobne vás hneď napadne, že nie je veľmi šťastný, pretože nečinnosť a absencia radosti idú ruka v ruke.

Pred niekoľkými rokmi sa potrebovala moja teta presťahovať do zariadenia pre dôchodcov. Prvé tri alebo štyri roky jej pobytu tam nechcela nič robiť. Bola smutná, že musela odísť zo svojho domu a vôbec nemala žiadnu túžbu podieľať sa na novom živote, ktorý tam mala k dispozícii. Hoci sa tam mohla zúčastňovať a podieľať na mnohých aktivitách, a dokonca mala príležitosť pomáhať iným ľuďom, trvala na svojom nič-nerobení. Deň po dni vyesedávala vo svojom byte a bola znechutená. Cítila sa aj fyzicky zle a často sa s ňou dalo len ťažko vychádzať. Nakoniec spravila to rozhodnutie, že nemôže len tak vyesedávať a nič nerobiť a zapojila sa do štúdia Biblie a do navštevovania nemobilných pacientov v inej časti toho istého domova dôchodcov. Hrala sa s nimi hry, chodila na oslavy a spriatelila sa s mnohými ľuďmi. Onedlho na to mi rozprávala, že teraz je šťastnejšia, ako kedykoľvek predtým vo svojom živote a že sa aj fyzicky cíti výborne.

Stav neaktívneho človeka sa stále len zhoršuje, až pokým jeho postoje nezačnú ovplyvňovať všetky oblasti jeho života. Svojou pasivitou vytvára priestor k tomu, aby bol svojím prostredím a svojimi okolnosťami pohadzovaný sem a tam. Necháva sa viesť svojimi pocitmi a keďže nikdy nemá chuť nič spraviť, iba sa prizera a sťažuje sa, keď vidí, ako sa mu rozpadá život. Chce robiť veľa vecí, no vždy ho zaplaví ten pocit, ktorý je takmer „neopísateľný“. Cíti sa lenivý a nemá žiadne tvorivé nápady. Možno si dokonca začne myslieť, že niečo s ním fyzicky nie je v poriadku a že preto mu chýba energia. Život sa pre neho stáva sériou neprekonateľných problémov.

Často sami sebe dovoľíme, aby sme sa stali neaktívnymi, keď zakúsime nejaký neúspech alebo sériu sklamaní alebo keď nás postihne nejaká tragédia – tomu sa budem ešte venovať na konci tejto kapitoly. Keď do nášho života prídu také veci, máme možno chuť sa vzdať, ale keď to spravíme, Satan len čaká, aby sa na nás vrhol a zneužil danú situáciu. Neexistuje dôvod, kvôli ktorému by sme mali dovoliť pasivite, aby dala nepriateľovi prístup do nášho života.

Aktívnosť mi pomáha prekonať zlé dni

Hoci dnes mám svoj „zlý deň“, na svete žijú milióny ľudí, ktorí by môj dnešný deň považovali za oslavu v porovnaní s tým, čomu čelia oni. Vo východnej Afrike je armáda, ktorá zotročuje deti, viac ako dve desaťročia tým, že ich núti bojovať vo vojne, ktorá vznikla ako partizánske povstanie a ktorá má tú drzosť nazývať sa Pánova povstalecká armáda. Títo partizáni terorizujú severnú časť Ugandy; kradnú deti už ako sedemročné a nútia ich, aby sa stali vojakmi alebo sexuálnymi otrokmi alebo aby robili iné ponižujúce práce. Niektoré štatistiky tvrdia, že dokonca až tridsať alebo štyridsať tisíc detí bolo unesených za týmto účelom. Hnutie, ktoré začalo ako vzbura proti aktuálnej vládnej garnitúre, sa zmenilo na zabíjanie nevinných ľudí pod vedením človeka, ktorý vyhlasuje, že jeho zámerom je vytvorenie spoločnosti založenej na Desiatich Božích prikázaniach – pritom prestupuje každé jedno z nich.

Tento muž, Joseph Kony, bol kedysi katolíckym ministrom. Teraz mieša Starý zákon s Koránom a s tradičnými kmeňovými rituálmi, a tak vytvára svoju vlastnú vierouku. Jeho taktiky sú brutálne. V čase písania týchto riadkov bolo

ustanovené prímerie a veľa z tých detí bolo prepustených, no vo väčšine prípadov boli ich rodičia pozabíjaní, a tak sa tie deti nemajú ani kam vrátiť domov. Väčšina tých detí bola donútená k požívaniu drog a stala sa na nich závislá. Boli nútení páchať násilné činy, ktoré sú neuveriteľné aj pre dospelého, nie to ešte pre dieťa. Malé deti boli donútené k tomu, aby postrieľali celú svoju rodinu. Čo majú teraz robiť? Túlať sa tými ulicami plnými nenávisti a snažiť sa nájsť nejaký spôsob, ako by mohli zabudnúť na to, čo spravili. Budú potrebovať pomoc a ja sa môžem dnes modliť a prosiť Boha za to, aby ma použil. Môžem zámerne prestať myslieť sama na seba a začať rozmýšľať o ľuďoch, akých som práve popísala – ľuďoch, ktorí majú skutočné problémy.

Dokážem si spomenúť na tie beznádejné pohľady, ktoré som videla na tvárach tamojších ľudí, keď som mala tú výsadu cestovať po Ugande. Môžem pokračovať vo vynakladaní všetkého svojho úsilia na to, aby som im poslala pomoc. Viem si predstaviť, ako by som sa snažila, aby sa na ich malých tvárach zjavil úsmev, ktorý by nahradil ten hnev, ktorý som videla, keď som tam prvýkrát prišla. Viem si predstaviť, aké by mohli byť ich životy, ak by sme im pomohli postaviť novú dedinu, v ktorej by mohli mať adoptívnych rodičov, dobré jedlo, lásku a vzdelanie, ako aj správne vyučovanie o Ježišovi a o Jeho pláne s ich životmi.

Detský vojak

„Prosím ťa, Bože, už žiadne zabíjanie. Nie dnes. Už sa na to nemôžem dívať.“

Tak znela tá modlitba.

Ďaleko v diaľke počuje Allen výkriky, prenikavý rachot samopalov a zachvacuje ho panika čistej hrôzy. Príliš dobre vie, čo znamenajú tie zvuky. Ako by na to mohol niekedy zabudnúť? Boli to tie isté zvuky, ktoré počul tesne predtým, než tí vojaci vtrhli do jeho dediny a násilne uniesli jeho matku a otca, surovo ich zbili na smrť, aby zastrašili a vynútili si rešpekt u ostatných unesených.

V ten hrozný deň nechali vzbúrenci Allena tam. No po niekoľkých týždňoch skrývania sa v divočine spolu s inými piatimi chlapcami, po nociach strávených na zemi, bez vody a jedla, ich vzbúrenci predsa našli. Allen mal vtedy iba desať rokov.

Od chvíle, keď bol odvečený, ho zvykli biť dva až trikrát denne a dostával iba málo jedla a vody. „Vstávaj chlapče. Je čas, aby si sa pozeral na smrť tvojich priateľov”, zakričal na neho jeden z tých vojakov. Bol nútený bezmocne sa prizerať na to, ako tí vojaci búchali jeho priateľom obuškami do hlavy až dotedy, kým nehybne neostali ležať v kaluži svojej vlastnej krvi. Pod hrozbami smrti ho tí vzbúrenci nútili k tomu, aby aj on páchal ohavné a hrozné činy. Cítil, ako jeho srdce uniká do tmy...

Dnes, keď Allena pošlú, aby nazbieral drevo na oheň, plánuje utiecť. Bude bežať ako len vládze... bude bežať, kým nepadne na zem, ak to bude treba. Sloboda je jeho snom. A možno, ak zabehne dostatočne ďaleko, bude môcť aspoň jeden deň prežiť bez zabíjania a možno začne aj proces jeho uzdravovania. Allen v súčasnosti žije v novej dedine v Gulu, v Ugande, ktorej zámerom je vytvoriť domov a zabezpečiť pomoc pre detských vojakov. Organizácia Joyce Meyer Ministries v partnerstve s Watoto Ministries buduje túto dedinu, aby zachytila takto poznačené deti.

Štatistiky hovoria:

- Pánova povstalecká armáda (z anglického Lord's Resistance Army – LRA) odvliekla v Ugande viac ako tridsať tisíc detí, ktoré sa stali vojakmi alebo sexuálnymi otrokmi.¹
- V roku 2007 figurovalo v celosvetovom meradle približne 250 000 detí v pozícii detských vojakov.²

Zatiaľ, čo som sa ja rozhodovala, či mám celý deň stráviť ubitá a unavená sama so sebou, dostala som správu od mojich priateľov, ktorí viac ako dvadsaťpäť rokov slúžili Bohu na plný úväzok. Je to aktuálna správa o ich dvadsaťdva ročnom synovi, ktorý má veľmi vážny, život-ohrozujúci typ rakoviny štítnej žľazy. Ak sa začnem dívať poza samú seba a uvedomím si, že na svete sa toho deje ohromne veľa mimo „mňa“, postupne sa začínam cítiť menej pohlcovaná mojimi problémami a vďačnejšia za všetko to, čoho sa mi dostáva. Som vždy udivená, keď sa zamyslím nad tým, koľko našich problémov je spojených s tým, o čom premýšľame. Pokým rozmýšľam nad tým, čo chcem a čoho sa mi nedostáva, moja nálada sa zhoršuje a zhoršuje a zhoršuje. Ale keď rozmýšľam nad tým, čo mám a nad tragédiami, ktorým čelia iní ľudia, uvedomujem si, že vlastne nemám vôbec žiadne problémy. Namiesto toho, aby som sa tvárila zúbožene, môžem byť vďačná!

Som neustále vďačná za to, že mi Boh pripomína, aby som bola aktívna v robení niečoho dobrého, pretože spomínate: zlo prekonávame dobrom (pozri Rim. 12,21). Zaobchádzal niekto s vami zle? Čo keby ste sa za neho/ňu modlili? Budete sa hneď lepšie cítiť. Boli ste niečím alebo niekým sklamaní? Proste Boha, aby vám ukázal iných ľudí, ktorí prežili ešte väčšie sklamanie, ako vy a snažte sa ich povzbudiť. Pomôže to im a zároveň to dá aj vám omnoho lepší pocit.

Náš svet sa stáva stále násilnejším. Počas svojho písania som dostala ďalšiu správu – textovú správu, ktorá ma informovala o tom, že v jednom zbore v inom meste niekto včera večer nezmyselne strieľal. Dvaja ľudia zomreli a piati boli zranení. Pripomenulo mi to, čo Biblia hovorí v Matúšovi 24, keď tam rozoberá znamenia konca vekov a keď tam hovorí, že uprostred všetkého toho násilia a obrovských potrieb ochladne láska veľkého množstva ľudí. Presne proti tomu musíme bojovať. Nemôžeme nechať, aby sa láska vytratila, pretože ak to spravíme, tak našu planétu prenechávame zlu.

Keď som sa dozvedela o tej streľbe v tom zbore, mohla som povedať: „Ó, to je ale smutné.“ Mohla som mať z toho na niekoľko minút zlý pocit a potom sa vrátiť k mojim vlastným sklamaniam. Ja som také niečo však odmietla, pretože nemienim žiť s takým postojom. Keď som sa dozvedela o tej situácii, rozmýšľala som nad tým niekoľko minút a rozhodla som sa, že požiadam svojho syna, aby zavolať tomu pastorovi a zistil, čo by sme mohli pre nich spraviť a ako by sme im mohli pomôcť. Možno rodiny, ktoré stratili svojich milovaných, niečo potrebujú alebo im možno pomôže iba to, že vedia, že niekto iný sa o nich zaujíma. Som zarazená, vždy keď myslím na to, ako často prechádzame ťažkými chvíľami a nikto nám ani nezavolá. Napadne ma vtedy, že ľudia si asi myslia, že všetci ostatní nám volajú, a preto nikto nezavolá.

Koho je to úloha?

Poviem vám príbeh, ktorý som počula pred mnohými rokmi. Je to príbeh o štyroch ľuďoch, ktorí sa volali Všetci, Niekto, Ktokoľvek a Nikto. Bolo treba spraviť dôležitú úlohu a Všetci si boli istí, že Niekto to spraví. Ktokoľvek to mohol spraviť, ale

Nikto to nespravil. Nieкто sa kvôli tomu nahneval, pretože to bola úloha Všetkých. Všetci si mysleli, že Ktokoľvek by to mohol spraviť, ale Nikto si neuvedomoval, že Všetci to nespravlia. Nakoniec Všetci obviňovali Nieкого, keď Nikto neurobil nič, čo by Ktokoľvek bol dokázal spraviť.

Raz som čítala o šokujúcom prípade, ktorý poukazuje na to, ako princípy tohto príbehu fungujú v praxi – tragicky, práve v skutočnom živote. V roku 1964 bola Catherine Genovese dohodaná na smrť počas tridsiatich piatich minút, počas ktorých to pozorovalo tridsať osem jej susedov. Ich reakcia bola popísaná ako chladná a bezcitná a ako dôsledok mestskej apatie a odcudzenia. Neskôr výskum, uskutočnený firmou Latane a Darley odhalil, že nikto nepomohol jednoducho preto, lebo tak veľa ľudí to pozorovalo. Pozorovatelia hľadali jeden u druhého vedenie v tom, ako sa majú zachovať. A keďže nikto nerobil nič, rozhodli sa, že ani oni nič nespravlia.

Je menej pravdepodobné, že ľudia si navzájom pomôžu v núdzi, ak je prítomný väčší počet okolostojacich. Študent s príznakmi epileptického záchvatu sa dočkal pomoci v 85 % prípadov, keď bol prítomný iba jeden okolostojaci, keď však bolo prítomných viacero okolostojacich a dívajúcich sa ľudí, dostalo sa mu pomoci iba v 31% prípadov. Táto štúdia dokazuje, že čím viac ľudí nič nerobí, tým viac ľudí tiež nebude nič robiť; ale ak čo i len malá skupina oddaných ľudí začne robiť niečo pre iných so záujmom a láskou, s úsmevom a komplimentmi, s uznaním a rešpektom, atď, tak to hnutie môže a bude rásť.

Štúdie dokazujú, že sme veľmi ovplyvňovaní tým, čo robia ľudia okolo nás. Hľadáme jeden u druhého vedenie dokonca aj vtedy, keď si absolútne neuvedomujeme, že to robíme. Väčšina ľudí sa rozhodne súhlasí s väčšinou aj vtedy, keď vlastne

vôbec nesúhlasí s jej názorom. Robia to len preto, aby zostali súčasťou skupiny.

Ak sa chceme stať súčasťou Revolúcie lásky, tak my, ako kresťania, sa musíme stať príkladom pre iných – namiesto toho, aby sme sa len zmiešali so systémom tohto sveta. Ak by niekto bol iba dostatočne odvážny, aby zasiahol alebo dostatočne milujúci, aby pomohol, tak život Catherine Genovese by mohol byť zachránený.

Modlite sa modlitby, ktoré môže Boh zodpovedať?

Rada by som vám navrhla, aby ste ku svojim každodenným modlitbám pridali niečo. Každý deň sa spýtajte Boha, čo môžete pre Neho spraviť. Potom, keď budete prechádzať svojim dňom, všímajte si príležitosti k tomu, aby ste mohli spraviť niečo také, čo by podľa vášho názoru spravil Ježiš, ak by bol v tele ešte na Zemi. On teraz žije vo vás, ak ste kresťania. Vy ste Jeho poslanci, tak sa snažte dobre Ho reprezentovať. Množstvo rokov som počas mojich ranných modlitieb rozprávala Pánovi, čo všetko by On mohol pre mňa spraviť, no iba nedávno som pridala túto novú časť: „Bože, čo môžem ja spraviť dnes pre Teba?“

Nedávno som Boha prosila, aby pomohol jednej mojej priateľke, ktorá prechádzala veľmi zložitým obdobím. Potrebovala niečo, a tak som Boha prosila, aby sa o to postaral. Veľmi som sa udivila, keď mi na moju prosbu odpovedal slovami: „Prestaň ma prosiť o to, aby som uspokojil tú potrebu; ale popros ma, aby som ti ukázal, čo môžeš ty spraviť.“ Tak som si uvedomila, že často prosím Boha o to, aby spravil niečo za mňa, a pritom On chce, aby som tie veci spravila ja sama. On neočakáva, že budeme niečo robiť bez

Jeho pomoci, no tiež nespraví všetko za nás, zatiaľ čo my budem nečinne posedávať. Boh chce, aby sme boli otvorení k tomu, že sa zapojíme. On chce použiť naše zdroje na pomoc ľuďom a ak to, čo my máme, nepostačuje na uspokojenie ich potrieb, tak môžeme povzbudiť iných, aby sa zapojili, aby sme tak spolu mohli spraviť to, čo treba vykonať.

**Boh chce, aby sme boli otvorení k tomu,
že sa zapojíme.**

Povzbudzujem vás k tomu, aby ste sa modlili modlitby, ktoré môže Boh zodpovedať. Vy a On ste partnermi a On chce pracovať s *vami* a *cez* vás. Proste Ho, aby vám ukázal, čo môžete spraviť vy a spoliehajte sa na Neho, že vám dá nielen tvorivosť, ale zdroje na uskutočnenie tej práce. Nerobte paniku, keď vám hovorím: „Využite svoje zdroje”. Hovorím o niečom viac, než len o peniazoch. K našim zdrojom patrí naša energia, čas, talenty a materiálne vlastníctvo, ako aj naše financie. Súčasťou pomoci niekomu inému môžu byť aj vaše peniaze, ale často rovnakou súčasťou našej pomoci je náš čas a zdá sa mi, že všetci v našej spoločnosti máme také plné dni, že je pre nás často jednoduchšie poslať niekomu peniaze, než si vziať čas na to, aby sme sa o toho núdzneho jednotlivca postarali. Začínam veriť tomu, že ľudia najčastejšie potrebujú niečo, čo nazývam „služba prítomnosti” – keď sme k dispozícii tomu, kto to potrebuje.

Jedna moja priateľka býva vo veľkom meste, ktoré má obrovský problém s bezdomovcami. Jedného zimného večera sa vracala domov z práce a prechádzala okolo muža, ktorý ju prosil o peniaze. Bolo zima, už sa stmievalo, ona mala za sebou dlhý deň a už chcela byť čo najskôr doma. Keďže nechcela v takejto nie veľmi bezpečnej situácii vyťahovať svoju peňaženku, siahla hlboko do svojej tašky a snažila sa z nej

vyhrabat' nejaké drobné. Keďže nevedela hneď nájsť tie peniaze, začal jej medzitým ten muž rozprávať o tom, že mu niekto v útulku pre bezdomovcov ukradol kabát – tam strávil predošlú noc. Okrem toho jej porozprával o ďalších svojich ťažkostiach, ktorým čelil.

Stále hľadajúc nejaké drobné, moja priateľka súhlasne prikyvovala v správnych chvíľach a z času na čas mu pritakala slovami: „to je naozaj zlé“. Keď už konečne našla tie peniaze, vhodila ich tomu chlapíkovi do jeho pohára. On sa na ňu usmial a povedal: „Ďakujem, že ste sa so mnou porozprávala“. Moja priateľka si v ten večer uvedomila, že hoci ten muž si vážil tých 50 centov, ktoré mu tam vhodila, ešte viac pre neho znamenalo to, že niekto si vypočul, čo hovorí a reagoval na to.

V našej organizácii máme tím ľudí, ktorí sa snažia pomáhať ľuďom, ktorí bývajú v tuneloch pod mostmi v centre nášho mesta. Zistili, že všetci tí ľudia žili úplne iným životom predtým, než sa dostali pod tie mosty a že každý z nich má svoj príbeh. Každému sa prihodilo niečo tragické a nakoniec ich to doviedlo až do súčasnej situácie. Cenia si tie bagety a cesty na bohoslužby, kde sa môžu osprchovať a dostať sa k čistým šatám. No najviac si vážia toho, že niekomu záleží na nich do tej miery, že je dokonca ochotný sa s nimi rozprávať až dovtedy, kým nezistí, kto vlastne sú a aký je ich životný príbeh.

Dovoľte mi povzbudiť vás k tomu, aby ste spravili všetko, čo je vo vašich silách v pomoci iným ľuďom. Ak potrebujú iba to, aby ste boli pre nich k dispozícii, tak si na to vyhradte dostatok času. Pýtajte sa Boha, čo chce, aby ste urobili – a On odpovie na vaše modlitby takým spôsobom, že to budete môcť spraviť.

Cvičte sa v iniciatívnej добрote

Veríte tomu, že svet je plný nespravodlivosti? Myslíte si, že niečo by sa malo spraviť s tými hladujúcimi deťmi? Mal by niekto pomôcť tomu 1,1 miliónu ľudí, ktorí žijú bez kvalitnej pitnej vody? Mali by ľudia žiť na uliciach a pod mostami? Je to normálne, že rodina, s ktorou ste roky chodievali do zboru, sa uprostred svojej tragédie nedočká ani jedného telefonátu od nikoho, kto by sa zaujímal o to, prečo už tri mesiace neboli v zbere? Je to správne iba sa modliť a nespraviť nič praktické, čo by pomohlo ľuďom z iného zboru vo vašom meste, ak ich modlitebňu zachváti požiar? Veríte tomu, že niekto by mal spraviť niečo s nespravodlivosťou?

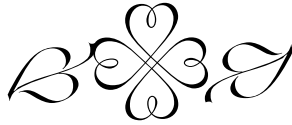
Ja mám taký dojem, že ste na všetky tieto otázky odpovedali správne, a preto mám ešte jednu poslednú otázku. Čo s tým spravíte vy? Budete tým „niekým“, kto spraví to, čo treba spraviť? Keď sa vás pýtam, čo s tým spravíte vy, nepocitujete náhodou strach, pretože sa obávate, čo by vás to „niečo“ mohlo stáť?

Chápem tento typ pocitov ustráchanosti. Veď ak sa naozaj rozhodnem, že zabudnem na seba a začnem sa iniciatívne snažiť pomáhať, čo bude so mnou? Kto sa postará o mňa, ak sa o seba nepostarám sama? Boh povedal, že On to spraví, a tak si myslím, že by sme mali preskúmať, či naozaj myslí vážne to, čo hovorí. Čo keby sme sa prestali toľko zaoberať sami sebou a skúsili, či sa Boh o nás dokáže postarať lepšie, ako my sami. Ak sa začneme zaoberať Jeho agendou, ktorou je pomoc pre ubolených ľudí, verím, že On sa postará o našu agendu.

Len neprestaňte napredovať

Na záver tejto kapitoly mi dovoľte povedať, že si uvedomujem, že v živote sa dejú veci, ktoré môžu spôsobiť, že sa chceme na chvíľu stiahnuť z tohto sveta. Uvedomujem si, že v živote niekedy dochádza k obrovským zmenám a tie zmeny si vyžadujú, aby sme venovali nejaký čas opätovnému usporiadaniu svojho života. Tiež si uvedomujem, že strata alebo trauma môže spôsobiť, že ľudia nemajú chuť vstupovať do interakcie s inými ľuďmi alebo niekomu pomáhať. Mám pochopenie pre také veci. Ak prechádzate nejakým typom straty, ktorá vás ochromila a kvôli ktorej nemáte chuť do ničoho sa púšťať, chápem, ako sa asi cítite. Chcem vás však povzbudiť, aby ste neprestali napredovať. Satan vás chce izolovať, pretože možno práve teraz nemáte dostatok síl na to, aby ste sami víťazili nad jeho klamstvami. Viem, že to možno bude znieť až smiešne, keď vám poviem, aby ste šli pomôcť niekomu inému, no z celého svojho srdca verím, že keď to spravíte, ochránite tým sami seba a zároveň sa stanete súčasťou odpovede na problémy tohto sveta.

Dovoľte mi povedať to znova: Pevne verím, že potrebujeme Revolúciu lásky. Všetci sme vyskúšali sebeckosť a depresie, sklamanie a sebaľútosť – a videli sme, aké ovocie to plodí. Svet je plný dôsledkov týchto vecí. Spojme sa spolu v dohode, že začneme žiť život Božím spôsobom. Pamätajte na to, aby ste boli požehnaním pre iných (pozri Gal. 6, 10). Oblečte si lásku (pozri Kol. 3,14). To znamená, že sa budeme zámerne zaujímať o pomoc iným. Všimajte si a modlite sa za príležitosti; buďte Božím špiónom v tejto oblasti! Ježiš každý deň vstával a robil ľuďom dobre (pozri Skutky 10, 38). Zdá sa, že to je úplne jednoduché. Čudujem sa, ako sme to mohli celú dobu prehliadať.

4. KAPITOLA

Božie vyrušenie

Teraz je príhodný čas, nie zajtra, nie v nejakú vhodnejšiu dobu. Práve dnes musíme odvieť svoju najlepšiu prácu a nie niekedy v budúcnosti alebo budúci rok.

W.E.B. DuBois

Počas mojich služobných ciest zvyknem často prespávať v hoteloch a keď som vo svojej izbe, vždy si na svoje dvere zvonka dám nápis „NEVYRUŠOVAŤ“, aby ma nikto neobťažoval. Na hotelových dverách je taká značka prijateľná, ale na svojom živote takú značku nemôžem mať. Všimli ste si už niekedy, že Boh nie vždy robí veci podľa nášho časového plánu alebo spôsobom, ktorý je pre nás pohodlný? Pavel povedal Timoteovi, že ako Boží služobník a ako služobník evanjelia, musí vykonávať svoje povinnosti za priaznivých aj nepriaznivých okolností (pozri 2. Tim. 4, 2). Pochybujem o

tom, že by Timoteus bol do takej miery závislý na pohodlí, do akej sme my dnes, no Pavel považoval za dôležité, aby mu pripomenul, aby bol pripravený na prípadné nepohodlie alebo na vyrušenie od Boha. Ak to potreboval počuť Timoteus, som si istá, že aj my to potrebujeme pravidelne počuť, pretože pohodlie pre nás znamená pravdepodobne viac, ako pre Timotea. Vždy si uvedomujem, ako veľmi mi záleží na pohodlí, keď počúvam samú seba sťažovať sa v situáciách, keď aj to najmenšie zariadenie, ktoré vlastním, nefunguje správne – umývačka riadu, klimatizácia, fén, sušička, práčka, mikrovlnná rúra alebo nespočetne veľa iných vecí.

Na konferenciách v Amerike pozorujem, ako sa ľudia sťažujú, keď musia zaparkovať niekoľko sto metrov od miesta konania konferencie, no v Indii idú ľudia pešo aj tri dni, aby sa dostavili na biblickú konferenciu. V Amerike sledujem, ako účastníci konferencie vyrušujú okolitých ľudí, keď idú na toaletu alebo keď sa idú napiť alebo prevziať telefonické volanie, no v Indii ľudia sedia na zemi doslova celý deň bez toho, aby vôbec vstali. V mojej krajine sa ľudia sťažujú, ak je príliš zima alebo príliš teplo, ale keď idem do Indie, tak jediní ľudia, ktorých počujem sťažovať sa na teplo, sú ľudia, ktorí tam prišli so mnou, vrátane mňa.

Naozaj som presvedčená o tom, že sme závislí na svojom pohodlí. Nechcem tým naznačiť, že by sme sa mali zbaviť pohodlia našej modernej doby a jednoznačne chápem, že túžime po tom, na čo sme si navykli, ale aj o pohodlí musíme rozmýšľať správne. Ak sa nám ho dostáva, Bohu za to vďaka (doslova). Ale ak sa nám ho nedostáva, tak by nás to nikdy nemalo zastaviť v robení čohokoľvek, čo si Boh od nás praje.

Spomínam si na obdobie pred niekoľkými rokmi, keď jeden slepý pár chcel prísť na naše biblické vyučovanie, ktoré bývalo v stredu v konferenčnom centre v St. Louis. Obyčajne zvykli

cestovať autobusom, lenže ich pravidelný spoj bol zrušený, takže jediný spôsob, ako sa tam mohli naďalej dopravovať spočíval v tom, že by ich niekto šiel zobrať a po skončení zase odviezť domov. Úžasná príležitosť pre niekoho! Myslela som si, že ľudia budú stáť v rade, aby im pomohli, ale nikto nebol ochotný to spraviť, pretože ten pár žil v oblasti, ktorá sa ostatným zdala byť „od ruky“.

Inými slovami, zabezpečiť dopravu pre tento pár sa zdalo všetkým nepohodlné. Spomínam si, ako som musela požiadať jedného z našich zamestnancov, aby sa o to postaral a to znamenalo, že sme toho človeka museli za to platiť. Je neuveriteľné, o koľko ochotnejší sme „pomôcť“, ak za to dostaneme peniaze. Musíme si pamätať, že láska k peniazom je koreňom všetkého zla. Nemôžeme dovoliť peniazom, aby boli našou hlavnou motivačnou silou v živote. Všetci potrebujeme peniaze, ale všetci potrebujeme aj robiť veci pre iných ľudí a skutočnosť, že tieto láskavé činy sú niekedy nepohodlné, je pre nás na dobré. Také príležitosti sú pre nás často „skúškami“ – Boh prostredníctvom nich skúša, či sme alebo nie sme Jemu oddaní. Ak ste ochotní spraviť niekomu inému nejakú láskavosť bez odmeny a možno aj bez uznania, je to pozitívne znamenie toho, že vaše duchovné srdce je v dobrom stave.

Keď chcel Boh zistiť, či Izraeliti budú poslúchať Jeho príkazy, viedol ich dlhou a ťažkou cestou cez púšť (pozri 5. Moj. 8, 1-2). Niekedy robí to isté aj s nami. Sme veľmi ochotní „poslúchať“ Boha, keď je to ľahké a keď rýchlo dostávame odmenu za svoje úsilie. Ale ako je to vtedy, keď to je nepohodlné, keď to nie je v súlade s našimi plánmi a keď sa zdá, že z toho sami nič nebudeme mať? Akí poslušní sme vtedy? To sú otázky, ktoré si všetci musíme klásť, pretože je veľmi dôležité, aby sme boli úprimní v oblasti nášho záväzku voči Bohu. Je ľahké, stáť v zbore a spievať „Všetkého sa

vzdávam”, ale čo spravíme, ak to vzdávanie sa predstavuje niečo viac, než len pieseň a naozaj to od nás niečo vyžaduje?

Bože, toto nie je dobrý čas

Biblia rozpráva príbeh o jednom mužovi, ktorý nenasledoval Boha, pretože by to pre neho nebolo pohodlné. Tento muž, ktorý sa volal Felix, požiadal Pavla, aby mu prišiel kázať evanjelium. Keď mu však Pavel začal hovoriť o spravodlivom živote, o čistote života a o ovládaní svojich vášní, Felix spozornel a naľakal sa. Pavlovi povedal, aby odišiel a že on ho zavolá vo vhodnejší čas (pozri Skutky 24, 25). Považujem to za extrémne zábavné – nie preto, že by to bolo naozaj smiešne, ale preto, lebo je to jasným odrazom toho, akí sme. Nemáme problém počúvať o tom, ako veľmi nás Boh miluje a o dobrých plánoch, ktoré On má s našimi životmi, ale keď nás Boh začne kárať alebo nejako naprávať, snažíme sa Mu povedať, že „teraz” nie je na to dobrý čas. Pochybujem, že by Boh niekedy našiel čas, ktorý by sme my považovali za „ten správny” a myslím si, že to tak robí naschvál!

Keď Izraeliti putovali po púšti, boli počas dňa vedení oblakom a v noci ohnivým stĺpom. Keď sa oblak pohol, museli sa pohnúť aj oni a keď zastal, ostali tam, kde sa nachádzali. Zaujímavé na tom je, že neexistoval žiadny plán, ani žiadna možnosť predpovede, podľa ktorej by mohli vedieť, kedy sa znova ten oblak pohne. Jednoducho, museli sa pohnúť vtedy, keď sa pohol aj ten oblak (pozri 4. Moj. 9,15-23). Biblia hovorí, že niekedy sa začal hýbať počas dňa a niekedy sa pohol v noci. Niekedy zastal na niekoľko dní a niekedy zastal iba na jeden deň. Vážne pochybujem o tom, že v noci si všetci vyvesili nad vchod do svojho stanu nápis „NEVYRUŠOVAŤ”, aby

Bohu oznámili, že nechcú mať narušené svoje pohodlie. Keď sa Boh rozhodol, že je čas pokračovať ďalej v ceste, zbalili sa a nasledovali Ho. Keď sa On rozhodne, že je čas, aby sme sa pohli na ďalšiu úroveň našej cesty v Ňom, nikdy by sme nemali povedať: „Teraz na to nie je vhodný čas!”

Nebolo by to úžasné, keby im Boh dal k dispozícii mesačný kalendár, na ktorom by boli vyznačené všetky dni cestovania, aby sa na to mohli mentálne, emocionálne a fyzicky pripraviť? Ktovie, prečo to nespravil. Nebolo to náhodou preto, lebo On nás zámerne „vyrušuje” len preto, aby zistil, ako budeme reagovať?

Boh vie všetko najlepšie a Jeho časovanie je vždy úplne presné. Skutočnosť, že ja sa *necítim* pripravená vysporiadať sa s niečím v mojom živote ešte neznamená, že skutočne nie som pripravená. Boh je predsedom „komisie”, ktorá rozhoduje o tom, ako a prečo. Jeho cesty nie sú naše cesty, lebo sú vyššie a lepšie ako tie naše (pozri Iz. 55, 9).

Prečo to nie je ľahšie?

Ak Boh chce, aby sme pomáhali ľuďom, prečo to nespraví pre nás ľahké a nákladovo úspornejšie? Dovoľte mi, aby som tú otázku zodpovedala inou otázkou. Obetoval Ježiš niečo, aby pre nás získal slobodu od hriechu a zviazaností? Ktovie prečo Boží plán spasenia nebol ľahší. Veď Boh mohol zostaviť akýkoľvek plán, aký len chcel a jednoducho povedať: „Takto sa to stane.” Zdá sa však, že v Božom hospodárstve nič lacné nestojí za to. Kráľ Dávid povedal, že nedá Bohu to, čo ho nič nestojí (pozri 2. Sam. 24, 24). Ja som sa naučila, že skutočné dávanie nie je dávaním, pokým to nepocitujem. Ak dám preč všetky svoje šaty alebo veci zo svojej domácnosti, ktoré sú

staré a ktoré už nechcem, môže to síce pôsobiť ako pekné gesto, ale nerovná sa to skutočnému dávaniu. Skutočné dávanie je vtedy, keď niekomu dávam niečo, čo by som si rada nechala. Som si istá, že aj vy ste už prechádzali podobnými skúškami, keď vás Boh požiadal, aby ste niekomu dali niečo, čo sa vám páčilo. On nám daroval svojho vlastného Syna preto, lebo nás miloval. K čomu teda bude láska viesť nás? Môžeme aspoň príležitostne oželiť svoje pohodlie alebo pohodlnosť, aby sme pomohli niekomu v núdzi?

Nedávno som videla príbeh v televízii. Bol to jeden mladý pár, boli do seba veľmi zamilovaný a čoskoro ich čakala svadba. Ale stala sa tragédia, tá žena mala automobilovú nehodu, po ktorej ostala na celé mesiace v kóme. Muž, ktorého si chcela zobrat', sedával každý deň pri jej posteli. Nakoniec sa prebrala – avšak s poškodením mozgu, ktoré spôsobilo, že navždy bude ochrnutá a neschopná postarať sa sama o seba. Ten mladý muž ani len nezaváhal nad tým, či si ju zoberie za manželku. Počas svadby šli spolu uličkou tak, že ona sedela na invalidnom vozíčku a potom kvôli svojim zraneniam nedokázala ani jasne prehovoriť, ale všetkým bolo zrejmé, že je nadmieru šťastná. Zvyšok svojho života sa tento muž o ňu staral a spolu sa tešili zo spoločného života. S jeho pomocou a povzbudením sa táto žena dokonca zúčastnila Paralympiády a dokázala uskutočniť úžasné veci.

Pre väčšinu z nás by bolo ľahké a dokonca pochopiteľné, ak by ten mladý muž jednoducho od nej odišiel. Veď zostávať s ňou znamenalo pre neho nepohodlie a vyžadovalo si to od neho každodenné obete. On však z tohto vzťahu nevycúval, na rozdiel od mnohých ľudí, ktorí v nepohodlných situáciách sklamú. On zostal a so všetkou pravdepodobnosťou zakúsil viac radosti v živote, ako väčšina z nás.

Ak ste takí, ako ja, tak naozaj radi čítate o ľuďoch, ktorí toho veľmi veľa obetovali v prospech iných, no zároveň mám dojem, že Boh chce tak od vás, ako aj odo mňa, aby sme spravili viac, než len čítali také príbehy. Možno Boh chce, aby ste sami napísali svojim životom taký príbeh.

Nepohodlie kvôli pohodliu niekoho iného

Boh zvykne vyrušiť jedného človeka a požiadať ho, aby spravil niečo nepohodlné, čo by prinieslo viac pohodlia do života druhého človeka. Musíme spoznávať Božie cesty, lebo inak budeme odporovať tomu, čo máme prijať. Jednoduchou pravdou je toto: Ak máme byť šťastní, musíme dávať a dávanie nie je skutočným dávaním, ak nepocitujeme, že nás to niečo stojí.

Petrovi, Ondrejovi, Jakubovi, Jánovi a ostatným učeníkom sa dostalo obrovskej výsady. Boli vybraní medzi dvanástich učeníkov, medzi mužov, ktorí sa mali učiť od Ježiša a potom niest' evanjelium tomuto svetu. Všetci boli zaneprázdnení, keď ich Ježiš povolal. Mali svoje životy, rodiny a prácu, o ktorú sa museli starať. Ježiš sa bez varovania zjavil pred nimi a povedal: „Nasledujte ma”. Biblia hovorí, že Peter a Ondrej práve hádzali siete do mora, keď ich Ježiš povolal a oni hneď zanechali svoje siete a nasledovali Ho (pozri Mat. 4, 18-21). To teda ale bolo vyrušenie! Ježiš im nepovedal, že sa môžu za to modliť alebo to zväžiť alebo ísť domov a porozprávať sa o tom so svojimi manželkami a deťmi. On povedal: „Nasledujte ma”. Oni sa nepýtali, ako dlho budú preč alebo aké zamestnanecké odmeny im budú prislúchať. Nepýtali sa Ho na žiadne bonusy, cestovné náhrady, ani na to, v akých hoteloch sa budú zdržiavať. Nepýtali sa Ho dokonca ani na to, aká bude ich

pracovná náplň. Jednoducho všetko zanechali a nasledovali Ho. Dokonca, keď teraz o tom čítam, musím priznať, že sa mi to zdá trocha drsné, no možno čím je väčšia príležitosť, tým väčšia musí byť aj obeť.

Spomínam si na obdobie, keď som sa sťažovala na nejaké veci, pri ktorých sa mi zdalo, že ich Boh odo mňa chce, pretože som mala pocit, že Boh od druhých ľudí také isté veci nežiada. Vtedy mi Boh jednoducho povedal: „Joyce, ty ma prosíš o mnoho vecí. Chceš ich alebo nie?” Prosila som, aby som mohla pomáhať ľuďom na celom svete a učila som sa, že výsada takej pomoci pôjde často ruka v ruke s nepohodlím a nevýhodami.

Je nemožné túžiť po úrode bez toho, aby sme zasadili semeno. Kráľ Šalamún povedal, že ak pred sadením budeme čakať na to, že všetky podmienky budú vhodné, nikdy nebudeme žať (pozri Kazateľ 11, 4). Inými slovami, musíme dávať a poslúchať Boha aj vtedy, keď to je nepohodlné a keď to je nákladné. Možno sa týchto dvanásť mužov dostalo do toho výberu preto, lebo boli ochotní spraviť to, čo iní neboli ochotní spraviť. Hoci Biblia nehovorí o tom, že by Ježiš povolal niekoho, kto Ho odmietol, možno sa to stalo. Možno musel osloviť tisíce ľudí, aby sa dostal k týmto dvanástim. Aspoň sa mi zdá, že tak to je dnes. Ľudia, ktorí sú ochotní niečo obetovať, stratiť svoje pohodlie a nechať si narušiť svoje plány – takých je iba hrstka. Mnohí spievajú o svojej láske k Ježišovi a to je pekné, no musíme tiež pamätať na to, že hoci spievanie je super, nestojí nás to takmer nič. Skutočná láska si vyžaduje obeť. Verím tomu, že vo svete nie je vidieť až tak veľa skutočnej lásky, pretože to chce úsilie a vždy to niečo stojí. Na túto skutočnosť nesmieme zabúdať, ak sa chceme vážne zapojiť do Revolúcie Lásky. Vždy je múdre dopredu si spočítať

náklady ešte predtým, než spravíme akýkoľvek záväzok – inak pravdepodobne nebudeme schopní skončiť to, čo sme začali.

Božie vyrušenie

Čím viac študujem biblických mužov a ženy, ktorých považujeme za „velikánov“, tým viac vidím, že všetci priniesli obrovské obete a že na tom, o čo ich Boh požiadal, nebolo nič pohodlného.

Abrahám musel odísť zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho domova a ísť na miesto, o ktorom mu Boh dopredu nič nepovedal, až pokým tam neprišiel. Možno si myslel, že skončí niekde v paláci ako kráľ alebo niečo také, no namiesto toho putoval z miesta na miesto a býval v stanoch. Nakoniec skončil v Egypte – v krajine, ktorá trpela útlakom (intenzívnym a žalostným) – uprostred hladu, ktorý na ňu ťažko doliehal (1. Moj. 12,10). Hoci toho veľa obetoval, Abrahám dostal výsadu byť mužom, s ktorým Boh uzavrel večnú zmluvu a skrze ktorého majú všetky rodiny na svete príležitosť, dostať sa k Božiemu požehnaniu (pozri 1. Moj. 22, 18). Úžasné!

Jozef zachránil celý národ od vyhynutia hladom, no stalo sa tak až po tom, čo ho Boh násilným spôsobom vytrhol z jeho pohodlného domova, v ktorom bol otcovým miláčikom a postavil ho na mnoho rokov na nepohodlné miesto. Boh to spravil preto, aby Jozefa postavil v správnom čase na správne miesto. Jozef sa to však mohol dozvedieť až potom, keď už tam bol. My tiež často nerozumieme tomu, prečo sme tam, kde sme a hovoríme: „Bože, čo tu vlastne robím?“ Viem, že ja som to Bohu povedala veľakrát a hoci On sa neunúval odpovedať mi v tej chvíli, teraz sa dokážem pozrieť späť a uvedomiť si, že

každé miesto, na ktorom som sa ocitla, sa stalo súčasťou toho, kde sa teraz nachádzam.

Ester zachránila Židov pred záhubou, ale Boh jednoznačne narušil jej plán, lebo inak by to nespravila. Ester bola mladá žena, ktorá bezpochyby mala plány so svojou budúcnosťou, keď vtom zrazu, bez varovania, bola požiadaná o to, aby vstúpila do kráľovho háremu a získala si u neho priazeň. Tak mohla odhaliť plán zlého Hámána, ktorý sa snažil pozabíjať všetkých Židov.

Požiadali ju, aby spravila veci, ktoré ju viedli k strachu o jej vlastný život, no potom jej strýko múdro povedal: „Ak budeš v tejto chvíli mlčať, úlava a záchrana príde Židom z inej strany, ale ty a tvoja rodina zahyniete. A kto vie, či si nebola vyvolená na kraľovanie práve pre takú chvíľu, ako je táto?” Ak by nebola bývala priniesla tú obeť, Boh by si bol býval našiel niekoho iného, no záchrana jej národa bola jej osudom. Bol to jej zmysel života. Nepremeškajte svoj zmysel života len preto, že nechcete, aby Boh narušil vaše plány.

Zoznam ľudí, ktorí vstúpili do takejto obeť prinášajúcej poslušnosti, by mohol pokračovať ďalej a ďalej. Biblia ich nazýva ľuďmi „ktorých svet nebol hoden” (Žid. 11, 38).

Títo ľudia, o ktorých čítame, sa vzdali svojho pohodlia, aby uľahčili život niekomu inému. Ježiš zomrel, aby sme my mohli mať život a aby sme ho mohli mať v plnosti. Vojaci zomierajú, aby civilisti mohli zostať v bezpečí svojich domovov. Otcovia chodia do práce, aby ich rodiny mohli mať pekný život a matky prechádzajú bolesťami pôrodu, aby priviedli na svet nový život. Zdá sa, že je úplne jasné, že obyčajne niekto musí prežívať bolesť a vzdať sa svojho pohodlia, ak má ktokoľvek čokoľvek získať.

Táto kapitola je veľmi dôležitá, pretože vaša účasť na Revolúcii lásky sa pre vás nemôže stať iba myšlienkou, ktorá

vo vás zanechá dobrý pocit. Táto kapitola poukazuje na to, že je potrebné uvedomiť si, že ak chceme chodiť v láske, budeme asi musieť spraviť nejaké veci, ktoré by sme najradšej nespravili. Možno sa budete musieť začať znášať s niekým, od koho by ste najradšej zutekali, pretože láska znáša zlyhania a slabosti iných. Možno budete musieť stráviť čas na nejakom mieste, ktoré vôbec nie je príjemné jednoducho preto, lebo vy ste jediným svetlom v tme. Možno budete odniekiaľ musieť odísť pretože to okolie vás zvädza na hriech. Abrahám v podstate žil uprostred ľudí, vrátane svojej rodiny, ktorí uctievali cudzích bohov, takže sa niet čo diviť, že Boh ho požiadal, aby odišiel z toho miesta a od tých ľudí. Boh nás niekedy musí oddeliť od toho, čo príliš dobre poznáme, aby nám ukázal niečo iné, čo chce, aby sme videli.

Ak sa rozhodnete, že nepohodlie alebo vyrušenie vám nebude vadit', tak Boh si vás bude môcť použiť. Budete môcť priniesť zmenu do tohto sveta. Ak však ostanete závislí na svojom vlastnom pohodlí, Boh vás bude musieť obísť a nájsť niekoho so silnejším žalúdkom, kto bude pripravený aj na ťažšie veci v živote.

Ak sa rozhodnete, že nepohodlie alebo vyrušenie vám nebude vadit', tak Boh si vás bude môcť použiť.

Sodoma a Gomora

Pravdepodobne ste už počuli o Sodome a Gomore a o tej hroznej skazenosti v tých mestách. Čo však naozaj robili, čo sa Bohu tak veľmi znepáčilo? Často si myslíme, že pohár Božej zhovievavosti sa nakoniec preliat kvôli ich sexuálnej

zvrátenosti, ktorá tiež spôsobila, že Boh tie mestá zničil. Bola to však úplne iná vec, ktorá spôsobila, že Boh sa proti nim postavil. Bola som šokovaná, keď som uzrela pravdu, ktorá sa skrýva za ich záhubou. Objavila som to počas môjho skúmania Písma na tému zabezpečovania stravy pre chudobných. „Hľa, *toto bola vina* tvojej sestry Sodomy: mala pýchu, presýtenosť chlebom a bezprostredný pokoj i so svojimi dcérami, ale biednemu a chudobnému ruku nepodala. Spyšneli a páchali ohavnosť predou mnou, preto som ich odstránil, keď som to videl” (Ezech. 16, 29-50 – dôraz autora).

Problémom Sodomy a Gomory bolo, že mali toho príliš veľa a nedelili sa s tým s núdnymi. Boli nečinní a žili výstredne pohodlným životným štýlom, ktorý ich viedol k páchaniu nehanebných činov. Z toho jasne vidíme, že nečinnosť a príliš veľa pohodlia nie je na naše dobro a vedie nás do stále väčších a väčších ťažkostí. Ak sa nedelíme s ľuďmi s tým, čo máme, nie je to pre nás dobré. Je to dokonca nebezpečné, pretože taký sebecký životný štýl otvára dvere rozvoju zla. A nielen, že také veci nie sú pre nás dobré, ale aj poburujú Boha. On od nás očakáva, že budeme potrubím, cez ktoré bude môcť prúdiť On sám a nie že budeme nádržami, v ktorých si pre seba držíme všetko, čo máme.

Ceníme si všetky tie výdobytky doby, ktoré sú nám k dispozícii. Ale myslím si, že v určitom zmysle ich Satan používa na to, aby zničil akúkoľvek ochotu znášať nepohodlie, s ktorým sa stretávame na ceste poslušnosti Bohu alebo pri pomoci núdnym ľuďom. Stali sme sa závislí na pohodlí a musíme v tom byť veľmi opatrní. Podobne, ako väčšina ľudí, aj ja mám rada pekné, pohodlné veci. Mám rada pohodlie, ale tiež sa usilovne snažím o to, aby som sa nestážovala, keď veci nie sú také, aké by som ich rada mala. Tiež si uvedomujem, že nepohodlie je takmer vždy súčasťou pomoci iným a viem, že ja

som povolaná Bohom k tomu, aby som pomáhala ľuďom a aby som to robila s dobrým postojom.

Nemám rada vyrušenie počas toho, keď píšem. Je to pre mňa veľmi nepohodlné, pretože potom musím pracovať na tom, aby som sa dostala späť do sledu myšlienok, uprostred ktorých som sa nachádzala predtým. Pred malou chvíľou som prežila skúšku v tejto oblasti. Zazvonil môj telefón a na jeho displeji som videla, že mi volá žena, o ktorej som vedela, že ju budem musieť poriadnu chvíľu počúvať, ako rozpráva o svojom ťažkom manželstve. Nemala som práve chuť skončiť písať, no cítila som, že to mám spraviť, pretože táto konkrétna žena je dobre známou osobnosťou, ktorá sa nemá komu inému zdôveriť. Samotná skutočnosť, že celý svet niekoho dobre pozná, ešte neznamená, že ten človek sa necíti osamelý. Ona je medzinárodne známa, ale zároveň osamelá žena s problémom a Boh chcel odo mňa, aby som prerušila svoje písanie o láske a začala to jednoducho praktizovať!!! Predstavte si to... Boh chce, aby sme sa cvičili v tom, o čom hovoríme, že tomu veríme.

5. KAPITOLA

Láska nájde spôsob

Zlyhanie ma nikdy nepremôže,
ak moje odhodlanie uspieť bude dostatočne silné.

Og Mandino

Túžba má obrovskú motivačnú silu. Konečne som sa zmierila s pravdou, že ak skutočne chcem niečo spraviť, nájdem si spôsob, ako to spravím. Ľudia sa ma často pýtajú, ako dokážem spraviť všetko, čo robím a ja jednoducho odpovedám: „Tak, že to chcem.“ Uvedomujem si, že Boh mi dáva milosť a že On vkladá do môjho srdca túžby, no práve skutočnosť, že ja *chcem* robiť určité veci ma motivuje k tomu, aby som ich spravila. Chcem robiť to, čo Boh chce, aby som robila; chcem pomáhať ľuďom a chcem naplniť svoje poslanie alebo ako apoštol Pavel povedal: „Chcem dokončiť svoj beh.“

Možno si kladiete otázku: „Ale, čo ak ja nemám tú túžbu?“ Je zrejmé, že máte túžbu konať Božiu vôľu, lebo inak by ste

túto knihu odložili po prečítaní prvej kapitoly. Ak máte vzťah s Bohom skrze Ježiša Krista, tak máte túžbu robiť dobré, pretože On vám dáva svoje srdce a svojho Ducha. Ezechiel 11, 19 sľubuje toto: „Potom im dám jedno srdce (nové srdce) a nového ducha vložím do ich vnútra; odstránim kamenné (prirodzene zatvrdnuté) srdce z ich tela a vložím im srdce mäsité (citlivé a vnímavé na Boží dotyk).”

Možno sme leniví, pasívni alebo sebeckí a niekedy sa potrebujeme s tými vecami vysporiadať, ale ako veriaci nemôžeme mať Božie srdce a nechciet' Ho poslúchať a pomáhať ľuďom. Myslím, že otázka skôr znie takto: Ako veľmi to chcete? Chcete konať Jeho vôľu viac, než chcete konať svoju vôľu? Chcete to až do tej miery, že obetujete iné veci, aby ste to mali?

Nedávno mi jeden mladý muž hovoril o tom, aký je nešťastný. Pokračoval tým, že vie, že Boh ho povoláva k tomu, aby sa vo svojom živote posunul ďalej, ale zároveň má pocit, že nie je ochotný priniesť potrebné obete. Cítila som voči nemu ľútosť, pretože by som nechcela, aby prepásol tú radosť, ktorá čaká na druhej strane obete. Modlím sa za to, aby o tom začal rozmýšľať inak.

Ak naozaj chceme niečo spraviť, dokážeme nájsť spôsob, ako to môžeme spraviť. Pokým si nepripustíme túto skutočnosť, necháme sa v našom živote podvádzať našimi vlastnými výhovorkami o tom, prečo nemôžeme niektoré veci spraviť. Výhovorky sú veľmi nebezpečné a verím tomu, že sú jednou z hlavných príčin, prečo nenapredujeme tak, ako by sme si priali. Možno by ste radi začali s telesným cvičením, ale stále máte nejakú výhovorku, prečo sa to nedá. Možno chcete stráviť viac času so svojou rodinou, ale stále sa vyhovárate, prečo sa vám to nedarí. Možno si uvedomujete, že sa potrebujete viac zainteresovať do pomoci iným a možno to aj

chcete spraviť, ale vždy máte nejaké dôvody (výhovorky), prečo to nakoniec nespravíte. Satan nám ponúka tieto výhovorky; pokým si neuvedomíme, že tieto výhovorky nás udržujú v klame a v neposlušnosti, ostaneme zaseknutí v neradostnom, neplodnom živote.

Dobrý sused

Ježiš povedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej sily a z celej mysle, a svojho blížneho ako seba samého” (Lukáš 10, 27). Potom pokračoval tým, že tomu právnikovi, s ktorým sa rozprával, povedal, že ak to spraví, bude žiť – to znamenalo, že sa bude môcť tešiť z aktívneho, požehnaného, nekončiaceho života v kráľovstve Božom. Keďže ten právnik sa chcel vyhnúť akejkoľvek výčitke, povedal: „A kto je môj blížny?” Chcel presne vedieť, o akých ľuďoch to Ježiš hovorí, ktorým má preukazovať svoju lásku a Ježiš mu odpovedal tak, že mu porozprával jeden príbeh.

Jeden muž bol na svojich cestách prepadnutý zlodějmi, ktorí ho okradli o všetky jeho veci a zbili ho a potom ho polomŕtveho nechali ležať na kraji cesty. Prechádzal okolo neho kňaz (nejaký nábožný muž), ktorý videl, že ten muž potrebuje pomoc, no prešiel okolo neho na opačnej strane cesty. Nevie, či už predtým šiel po opačnej strane cesty alebo či pri ňom prešiel na opačnú stranu cesty, aby ho ten zranený človek nemohol ani vidieť a možno ho požiadať o pomoc. Každopádne vieme, že sa postaral o to, aby nemusel prechádzať popri tom zranenom mužovi.

Potom iný nábožný muž, Levita, šiel okolo – tiež po druhej strane cesty. Títo nábožní ľudia sa možno ponáhľali na nejaké bohoslužby a nemali čas spraviť vlastne to, čo ich cirkev učí,

aby robili. Nábožní ľudia často na potrebu reagujú nábožnými slovami, ale bez skutočnej ponuky praktickej pomoci. Verím tomu, že to je jeden z najväčších problémov, ktoré dnes kresťanstvo zažíva. Sme hrdí na to, čo vraj „vieme“, ale v mnohých prípadoch s tým poznaním, ktoré máme, veľa nerobíme. Veľa rozprávame, no nie vždy ukazujeme ľuďom to, čo potrebujú vidieť – a to je láska v akcii.

Keď títo dvaja nábožní ľudia prešli popri tomto mužovi, ktorý zúfalo potreboval pomoc, šiel tou cestou aj jeden Samaritán – teda nie zvlášť nábožný muž. Keď si všimol toho núdzneho človeka, bol pohnutý ľútosťou a súcitom, pristúpil k nemu a ošetril mu jeho rany. Potom ho naložil na svojho vlastného koňa a vzal ho do miestneho hostinca, hostinskému dal dvojdňovú výplatu a povedal mu, aby sa o toho človeka postaral až dotedy, kým sa vráti – sľúbil, že potom mu dorovná všetky ostatné výdaje. Ježiš sa potom toho právnika spýtal, ktorý z tých troch mužov sa mu javí ako bližny (pozri Lukáš 10, 27-37).

Moja pozornosť zachytila niekoľko aspektov tohto príbehu. Po prvé, ako som už spomínala, nábožní ľudia nespravili nič. Musíme odmietnuť, nič nerobiť! Aj keď to, čo môžeme spraviť, je iba malé, musíme iste nájsť spôsob, ako môžeme spraviť aspoň niečo pre uspokojovanie potrieb, na ktoré nás Boh upozorní. Priznávam, že sú chvíle, keď jediné, čo môžeme spraviť, je modliť sa alebo možno iba ponúknuť nejaké slovné povzbudenie, ale mali by sme byť aspoň trošku agresívnejší v hľadaní možnosti pomôcť. Mali by sme sa nad tým aspoň zamyslieť a nielen predpokladať, že nemôžeme nič spraviť alebo – a to je ešte horšie – nájsť si výhovorku, že nič nespravíme len preto, lebo nechceme byť vyrušovaní.

Ďalšou vecou, ktorá sa ma dotkla na tomto príbehu, je to, že ten Samaritán si narobil kopu ťažkostí pri tom, ako tomu

človeku pomáhal. Viem si predstaviť, že ho to podstatne zdržalo na jeho ceste. Je zrejmé, že šiel niekam, kam sa potreboval dostaviť, pretože toho zraneného muža zanechal na dosť dlhý čas a šiel za svojou prácou. Investoval svoj čas a peniaze a bol ochotný vzdať sa svojho pohodlia – len aby sa postaral o niekoho, kto to potreboval.

Tiež vidím, že ten Samaritán nedovolil, aby ho tá náhla potreba odvieďla od jeho pôvodného zámeru. To je tiež dôležité, pretože ľudia sú niekedy tak hnaní pocitmi ľútosti, že sa nedokážu dostatočne dlho sústrediť na svoje ciele, a preto ich nie sú schopní ani uskutočniť. Naša dcéra Sandra veľmi, veľmi, veľmi rada pomáha ľuďom a to je dobré, ale práve včera mi zavolala a poprosila ma, aby som sa modlila za jej vyváženosť a jasno v tom, komu má pomáhať a do akej miery. Má dcéry dvojjičky, o ktoré sa stará, vo svojom zbore má na starosti vyučovanie rodičov a má aj iné záväzky, voči ktorým sa snaží byť verná. Napriek tomu stále počuje o nejakých nových potrebách a vždy chce pomáhať! Dosť často sa pustí do pomáhania bez akéhokoľvek zamyslenia sa nad tým, čo to bude znamenať alebo ako môže pomôcť bez toho, aby zanedbala svoje ostatné povinnosti. V dôsledku toho sa niekedy stáva, že vo svojej dobrej túžbe pomôcť niekomu je nakoniec frustrovaná a cíti sa zmätená – a to vôbec nie je Božou vôľou.

Povzbudzujem Sandru k tomu, čo spravil ten Samaritán v Ježišovom príbehu a vás by som k tomu povzbudila tiež. Buďte ochotní zmeniť svoje plány a vzdať sa svojho pohodlia a buďte tiež ochotní dať zo svojho času a peňazí na uspokojenie nejakej potreby, ak to bude treba. No nesnažte sa všetko robiť sami, keď sú aj iní, ktorí môžu tiež pomôcť. Ten Samaritán zapojil do pomoci hostinského, ktorý mu pomohol uspokojiť

danú potrebu a on sám sa mohol ďalej sústrediť na to, čo ho čakalo na jeho ceste.

Zdá sa, že diabli nevedia, v ktorej jame na kraji cesty sa nachádzame, pokým nie sme priamo uprostred cesty. Inými slovami, ľudia buď nespravajú nič alebo sa snažia spraviť všetko a potom sú z toho znechutení a nakoniec majú dokonca pocit, že ich niekto iba využil. Každý aspekt nášho života si vyžaduje rovnováhu, dokonca aj oblasť pomoci iným. Ja som sa naučila na vlastných chybách, že nemôžem robiť všetko a robiť to ešte aj dobre a to je pravdou o každom z nás. No nemôžem dovoliť, aby mi strach z prílišnej zaangažovanosti zabránil v tom, aby som sa vôbec do niečoho zaangažovala.

Tiež vidím, že ten Samaritán neobmedzil výšku nákladov, ktoré bol ochotný vynaložiť na uspokojenie tejto potreby. Hostinskému povedal, že keď sa vráti, dá mu toľko peňazí, koľko bude stáť starostlivosť o toho zraneného človeka. Málakedy sa stretávame s ľuďmi, ktorí sú ochotní spraviť **čokoľvek**, čo treba spraviť.

Ako som už povedala, niekedy si musíme stanoviť hranice, aby sme chránili svoje priority, no v tomto prípade ten muž mal očividne dostatok peňazí, a tak nemusel stanovovať žiadne obmedzenia. V jeho konaní je vidieť postoj štedrosti a nie postoj strachu. Boh možno nepožiadá nikoho z nás, aby sme spravili všetko, čo treba na vyriešenie nejakého problému alebo na uspokojenie nejakej potreby, ale On si praje, aby každý z nás spravil to, čo môže. A ak by nás požiadal o to, aby sme to spravili všetko, tak by sme to mali spraviť všetko! Dávať zo seba všetko je pre nás výzvou a naša viera prostredníctvom toho rastie na novú úroveň a zároveň prežívame slobodu aj vďaka vedomiu, že k ničomu na svete nie sme priviazaní.

Spomínam si na chvíľu, keď ma Boh požiadal, aby som dala všetky osobné úspory, vrátane všetkých darčkových

poukazov. Táto nová úroveň obetovania **všetkého** bola ťažká, pretože ja som si tie peniaze sporila veľmi dlho a plánovala som, že v ten správny čas ich stovím pri nákupoch. Čudné bolo, že najťažšie sa mi zbavovalo tých darčkových poukazov. Mala som niekoľko veľmi dobrých, ktoré som dostala na svoje narodeniny a tešila som sa z toho, že ich vôbec mám k dispozícii, keby som ich niekedy chcela použiť. Bola som zvyknutá dávať, ale dávať **všetko** bolo pre mňa novou úrovňou. Po nejakom čase zápasenia s Bohom a vymýšľania výhovoriek od výmyslu sveta, som nakoniec poslúchla. Bolesť, ktorá pramenila z toho, ako som sa vzdala svojho vlastníctva bola chvíľková, no radosť z poslušnosti a vedomie, že vlastníctvo nemá na mňa nárok, sú nekonečné.

To bola moja prvá skúsenosť s takou skúškou, ale nebola posledná. Boh vyberá ten správny čas na skúšky, ktoré sú potrebné pre naše dobro. Pomáha nám to v tom, aby sme neboli príliš naviazaní na veci. Boh chce, aby sme si užívali to, čo On nám dáva, ale chce tiež, aby sme si pamätali, že sme správcovia a nie vlastníci. On je Majster a našou úlohou je slúžiť Mu s radosťou z celého svojho srdca a so všetkými prostriedkami, ktoré máme k dispozícii.

Kto je môj blížny?

Komu by ste mali pomáhať a kto je vašim blížnym? Sú to všetci ľudia s nejakými potrebami, s ktorými sa vám skrižia cesty. Možno to je niekto, kto potrebuje, aby ste mu načúvali alebo možno niekto, kto potrebuje slová útechy alebo povzbudenie. Mohol by to byť niekto, kto potrebuje trochu vášho času alebo možno niekto, komu môžete pomôcť pri uspokojení jeho

finančnej potreby. Vaším blíznym je možno niekto, kto sa cíti osamelý a len potrebuje, aby ste boli voči nemu priateľskí.

Dave mi nedávno povedal, že Boh ho začal učiť, že má venovať čas tomu, aby bol priateľský. Ja som si vždy myslela, že je veľmi priateľský, ale on má pocit, že Boh chce, aby tomu venoval ešte viac času. On sa zvykne pýtať ľudí na všetky možné veci z ich života, aby tým vyjadril záujem o nich ako o jednotlivcov. Mnoho ľudí, s ktorými trávi čas, vlastne vôbec nepozná a pravdepodobne ich nikdy nestretne. Niekedy sú to starší ľudia alebo ľudia z iných krajín, ktorí nehovoria veľmi dobre po anglicky a ktorí sa možno práve cítia cudzo. Nedávno mi rozprával o jednom postihnutom mužovi, na ktorého sa vyjavene dívali ostatní ľudia v kaviarni. Dave venoval čas tomu, aby sa s tým pánom porozprával, hoci jeho postihnutie sťažovalo jeho schopnosť komunikovať.

Často sa vyhýbame ľuďom, ktorí sú v niečom iní, ako my, pretože sa pri nich cítime nepohodlne a neschopne. Možno by sme sa mali viac zamýšľať nad tým, ako sa cítia oni a nie iba robiť to, čo vyhovuje nám.

Zoznam spôsobov, ktorými môžeme prejavíť, že sme dobrí blížni, je pravdepodobne nekonečný, ale ak naozaj chceme pomáhať ľuďom a byť požehnaním, spôsob si nájdeme. Pamätajte na to, že nedostatok záujmu vedie k výhovorkám, ale láska hľadá spôsoby.

Malé veci s veľkým dopadom

Ježiš nemárnil svojím časom, a tak môžeme predpokladať, že všetko, čo robil, bolo veľmi zmysluplné, obsahujúce skvelé lekcie, z ktorých sa môžeme poučiť. Zamyslime sa nad tou situáciou, keď sa rozhodol poumývať svojim učeníkom nohy

(pozri Ján 13, 1-17). O čom to celé bolo? Ježiš mal na mysli niekoľko lekcií, ktoré chcel naučiť svojich učeníkov a jednou z nich bola potreba, slúžiť si navzájom. Ježiš bol a je Synom Božím. On je vlastne Bohom, prejavujúcim sa ako druhá osoba Božej Trojice. Toľko asi stačí povedať na vyjadrenie toho, že je naozaj dôležitý a iste nemusel umývať nikomu nohy, hlavne nie ľuďom, ktorí boli jeho žiakmi. Ale spravil to, pretože ich chcel naučiť, že človek môže mať pozíciu autority, a predsa môže ostať služobníkom. Mnohí ľudia dnes zlyhávajú presne v tejto dôležitej veci.

V Ježišových dobách mali ľudia pomerne špinavé nohy. To preto, lebo chodili po špinavých, prašných cestách a nosili topánky, ktoré pozostávali iba z niekoľkých remienkov a podrážky. V tých dobách bolo zvykom umývať hosťom nohy pri ich príchode do domu. Túto povinnosť obyčajne spĺňali služobníci a nie pán domu. Ježiš si dokonca vyzliekol svoje šaty a nasadil si služobnícku zásteru. Bolo to od neho ďalšie gesto, ktorého zámerom bolo naučiť ich nejakú lekciiu. Chcel im ukázať, že svoje „pozície“ v živote môžeme položiť stranou do tej doby, kým niekomu inému neposlúžime – bez strachu, že by sme ich mohli stratiť.

Peter, najhlasnejší učeník, vehementne bránil Ježišovi, aby mu umyl jeho nohy, ale Ježiš povedal, že ak neumyje Petrove nohy, tak oni dvaja nemôžu byť skutočnými priateľmi. Inými slovami, museli jeden pre druhého niečo spraviť, ak ich priateľstvo malo byť zdravé a silné. Koľko manželstiev by mohlo byť zachránených alebo aspoň veľmi vylepšených, ak by páry aplikovali tento princíp?

Pred niekoľkými rokmi som sa rozhodla, že už nie som ochotná pestovať jednostranné vzťahy – vzťahy, v ktorých ja len dávam a ten druhý človek iba berie. Taká interakcia nie je skutočným vzťahom a nakoniec vždy končí v zatrpknutosti

a horkosti. Nielen, že máme robiť veci jeden pre druhého, ale *musíme* robiť veci jeden pre druhého. To je súčasťou udržiavania dobrých vzťahov.

My toho robíme veľa pre naše deti, ale oni robia tiež veci pre nás. To, čo robia, je možno niečo, čo by sme aj sami ľahko spravili pre seba, ale oni nám potrebujú tiež tak dávať, ako aj od nás brať a my to vo vzťahu k nim potrebujeme tiež.

Nielen, že *máme* robiť veci jeden pre druhého, ale *musíme* robiť veci jeden pre druhého.

Dávanie nemusí byť vždy reakciou na zúfalú potrebu. Možno budeme vedení k tomu, aby sme spravili niečo pre ľudí, ktorí na prvý pohľad vôbec nepotrebujú to, čo pre nich môžeme spraviť. Ak to nepotrebujú, tak prečo by sme to robili? Jednoducho preto, lebo dávanie akéhokoľvek druhu povzbudzuje ľudí a dáva im pocit, že sú milovaní a my všetci sa potrebujeme cítiť milovaní, bez ohľadu na to, koľko „vecí“ máme. Prostriedky, ktoré máte, používajte na to, aby ste boli požehnaním a nikdy sa vám vaše prostriedky neminú. Umývanie nôh bolo rutinnou úlohou, vyhradenou pre služobníkov, no obsahovalo jednu skvelú lekciu: Pokorte sa a buďte ochotní robiť malé veci, ktoré môžu mať obrovský dopad.

Malé veci znamenajú veľa

Raz sme vzali so sebou na misijný výjazd do Indie hudobnú skupinu Delirious. Stu, v tom čase ich hráč na bicie, dostal od jedného chudobného dievčatka malý kúsok kože – to dievčatko ho nosilo ako náramok. To malé gesto lásky od

človeka, ktorý mal tak málo, bolo pre tohto hudobníka niečím, čo zmenilo jeho život. Verejne povedal, že po zvyšok svojho života nikdy nezabudne na lekciu, ktorú tam dostal. Ak niekto, kto má tak málo, je ochotný dávať, o čo viac by mohol robiť on? Áno, malé veci môžu mať obrovský dopad.

Čo malého by ste mohli spraviť vy? Ježiš umýval nohy a povedal, že ktokoľvek bude nasledovať Jeho príklad, bude požehnaný a šťastný. Nižšie uvádzam čiastočný zoznam vecí, o ktorých Biblia hovorí, že by sme ich mohli a mali robiť jeden pre druhého:

- pozorovať sa navzájom
- modliť sa jeden za druhého
- dbať o to, aby sme boli požehnaním
- vyhľadávať láskavosti, ktoré môžeme vyjadriť iným ľuďom
- byť priateľskí a pohostinní
- byť trpezliví jeden s druhým
- znášať chyby a slabosti jedni druhých
- poskytnúť iným priestor na pochybovanie
- odpúšťať si navzájom
- potešovať sa navzájom
- byť verní
- byť lojálni
- budovať sa navzájom – povzbudzovať iných, pripomínať im ich silné stránky, keď sa cítia slabí
- tešiť sa s ľuďmi, ktorí sú požehnaní
- dávať jeden druhému prednosť (dovoliť niekomu, aby nás predbehol alebo dať niekomu to najlepšie)
- všímať si jeden druhého
- udržiavať tajomstvá iných a nerozprávať o ich chybách
- veriť v to najlepšie u druhých

Ako som povedala, toto je čiastočný zoznam. Láska má mnoho tvárí alebo mnoho spôsobov, ktorými sa môže prejaviť. O niekoľkých z nich budeme diskutovať v ďalšom pokračovaní

tejto knihy. Tie nápady, ktoré tu uvádzam, sú relatívne jednoduchými vecami, ktoré môžeme robiť všetci, ak sme ochotní. Väčšinu z nich nemusíme nejako zvlášť plánovať, ale môžeme ich robiť v priebehu našich dní podľa toho, aké budeme mať príležitosti.

Takže, keď sa dostaneme do takýchto situácií alebo keď sa nám otvoria príležitosti, robme dobre
všetkým ľuďom.
Galat'anom 6,10

Lásku musíme vyjadriť

Nad láskou často rozmýšľame ako nad vecou, ale láska je hlavne sloveso. Láska musí niečo robiť, ak má byť tým, čím je. Súčasťou prirodzenosti lásky je, že musí byť nejako vyjadrená. Biblia kladie otázku, že ak vidíme nejakú potrebu a zatvoríme si srdce pre zľutovanie, ako môže v nás prebývať a zostávať Božia láska (pozri 1. Jána 3,17). Láska, ktorá sa nemôže prejaviť, stále viac a viac slabne; môže sa dokonca stať úplne nečinnou. Ak ostávame zámerne činní v robení vecí pre druhých, môže nás to ochrániť pred sebeckosťou, nečinnosťou a neplodnosťou. Stelesnením lásky je Ježiš, ktorý položil svoj život za nás. Aj my by sme mali klásť naše životy jeden za druhého. To znie extrémne, či nie? Našťastie, veľká väčšina z nás nikdy nebude stáť pred výzvou, aby položila svoj život za niekoho iného. Každý deň však máme príležitosti k tomu, aby sme „kládli svoje životy” jeden za druhého. Zakaždým, keď odložíte stranou svoje vlastné túžby alebo potreby a nahradíte ich skutkami lásky, nasmerovanými k niekomu inému, vzdávate sa svojho života – na chvíľu, na hodinu, na deň. Ak

sme plní Božej lásky a to sme, pretože Duch Svätý naplňa naše srdcia láskou pri znovuzrodení, tak musíme nechať, aby táto láska prúdila z nás. Ak začne stagnovať kvôli nečinnosti, nehodí sa na nič. Boh tak miloval svet, že svojho jediného Syna dal (pozri Ján 3,16). Chápete to? Božia láska Ho vyprovokovala k tomu, aby dal! Nemá cenu hovoriť, že milujeme ľudí, ak pre nich nič nerobíme. Vyveste si vo svojom dome obrovský nápis (možno dokonca na viacerých miestach) a napíšte tam: „Čo som dnes spravil/a, čo niekomu pomohlo?“ Bude vám to pripomínať váš cieľ pri rozvíjaní nových zvykov a pri tom, aby bol z vás revolucionár lásky.

Láska je celá o činnosti. Nie je to teória, ani iba púhe slová. Slová sú dôležité a naše slová môžeme v skutočnosti používať ako jednu z metód milovania ľudí, ale mali by sme využívať všetky možné spôsoby, aby sme si medzi sebou preukazovali lásku.

Čo môžete dnes spraviť, čo by niekomu preukázalo vašu lásku? Venujte čas tomu, že sa nad tým zamyslíte a zaradíte to do svojho plánu. Neprežite tento deň bez toho, aby ste neurobili niekomu inému radosť.

6. KAPITOLA

Zlo prekonávajújte dobrom

Zlo môže triumfovať vtedy,
keď dobrí ľudia nerobia nič.

Edmund Burke

Nerobiť nič je ľahké, no je to aj veľmi nebezpečné. Pretože tam, kde nie je odpor voči zlu, zlo sa rozmáha. Všetci často upadáme do pasce sťažovania sa na veci, ktoré nefungujú v našej spoločnosti a v živote, ale sťažovanie neprináša nič okrem toho, že nás ešte viac dokáže znechutiť. Nič nezmení, pretože neobsahuje v sebe žiadnu pozitívnu silu.

Predstavte si, aký hrozný by bol náš svet, keby Boh nerobil nič iné, len by sa sťažoval na všetko, čo sa pokazilo odvtedy, čo stvoril svet. Boh sa však nestážuje. On je neustále dobrý a podporuje spravodlivosť. On vie, že môže dobrom prekonať zlo! Zlo je iste mocné, ale dobro je mocnejšie. Potrebujeme sa zastaviť a uvedomiť si, že Boh koná prostredníctvom svojich

ľudí. Áno, Boh je dobrý celý čas. No On sa rozhodol, že na tejto zemi bude konať prostredníctvom svojich detí – teba a mňa. Je pokorujúce uvedomiť si, že Boh by mohol toho spraviť o mnoho viac, keby sme s väčšou zaniietenosťou milovali a v každom čase robili dobro. Potrebujeme si spomenúť na Ježišove nariadenie v Matúšovi 5, 16: „Tak svieť vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vašu morálnu znamenitosť a vaše chvályhodné, vznešené a dobré skutky a uznávali a vebili a chválili a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach.”

Dobrota je mocná

Čím viac reagujeme zlým na zlé, tým viac sa zlo množí. Spomínam si na jeden film, ktorý sa volal El Cid – je to príbeh muža, ktorý spojil Španielsko a stal sa veľkým hrdinom vďaka aplikácie princípu, o ktorom tu hovorím. Celé storočia kresťania bojovali s Maurami. Nenávideli sa a zabíjali sa navzájom. V jednom boji El Cid zajal piatich Maurov, ale odmietol ich zabiť, pretože si uvedomil, že to zabíjanie nikdy neprinieslo nič dobré. Veril tomu, že preukázanie milosrdenstva jeho nepriateľom zmení ich srdcia a že potom budú môcť obe skupiny žiť v mieri. Hoci najprv ho kvôli týmto jeho činom označili za zradcu, nakoniec sa jeho prístup predsa osvedčil a všetci si ho uctili ako hrdinu.

Jeden z Maurov, ktorého zajal, povedal: „Ktokoľvek vie zabíjať, ale iba skutočný kráľ vie preukázať svojim nepriateľom milosrdenstvo.” Pre tento jediný láskavý čin ponúkli nepriatelia El Cidovi svoje priateľstvo a od tej doby sa stali jeho spojencami. Ježiš je skutočný kráľ – On je dobrý, láskavý a milosrdný ku všetkým. Môžeme sa uspokojiť s niečím menším, než s nasledovaním Jeho príkladu?

Viete si práve teraz spomenúť na niekoho, komu by ste mohli prejaviť milosrdenstvo? Existuje niekto, kto sa k vám správal zle, na koho by ste vy mohli byť dobrí? Preukázať milosrdenstvo a byť voči niekomu dobrý – hlavne voči vašim nepriateľom, môže byť jednou z tých najsilnejších vecí, ktorú kedy spravíte.

Modlitba funguje

Počas posledných niekoľkých rokov sme videli, ako zlo rapídne napreduje prostredníctvom vecí, ktoré vidíme v televízii a vo filmoch. Pred rokmi som bola veľmi zdesená, keď špiritisti začali mať programy v televízii. Ponúkali, že ľuďom za poplatok vyveštia ich budúcnosť. Mohol im zavolať ktokoľvek, kto bol ochotný zaplatiť zopár dolárov za minútu a dostať sa k takzvanej „veštbe“. Často som sa na to sťažovala a komentovala som to napríklad slovami: „Je to hrozné, že takýmto veciam dávajú v televízii priestor. Tolkí ľudia týmto iba mrhajú svoje peniaze a vystavujú sa podvodu.“ Mnohých iných som počula hovoriť v podstate to isté. Jedného dňa Boh vložil do môjho srdca túto myšlienku: *Ak by ste sa všetci, ktorých to trápi, zjednotili na modlitbe za tých špiritistov, už by som s tým bol býval niečo spravil.* Začala som sa modliť a požiadala som aj niekoľkých ďalších, aby spravili to isté. Zanedlho bola väčšina, ak nie všetky také programy odhalené ako falošné a úplne ich stiahli z programovej ponuky televízií.

Často máme tendenciu sťažovať sa na to, čo „oni“ robia, presne tak, ako som to ja robila, keď „oni“ začali vysielat' špiritistické televízne prenosy, no pritom nerobíme nič, čo by mohlo tú situáciu vylepšiť. Modlitba je dobrá vec, ktorá skutočne má tú moc na prekonanie zlého, a preto by sme sa

mali modliť za všetko, kvôli čomu máme sklony sa sťažovať. Boh považuje sťažovanie a reptanie za zlo, ale modlitby plné viery sú mocné a efektívne. Modlenie otvára Bohu dvere, aby konal a robil niečo dobré.

Reagujte na zlo správne

Počas toho, ako sa Izraeliti pokúšali prejsť púšťou cestou do Zaslúbenej zeme, stretli sa so skúškami a ťažkosťami a reagovali na ne sťažovaním sa a reptaním – vo všetkých prípadoch. V mnohých oblastiach žili nemorálne a jedným z ich hriechov bolo sťažovanie sa. Ich sťažovanie sa dalo *zhubcovi* prístup k ich životom a veľa ich pomrelo (pozri 1. Kor. 10,8-11). Keby na svoje skúšky reagovali tak, že by ostali vďační Bohu, uctievali Ho a chválili a boli dobrí jeden k druhému, verím, že by boli prešli tou púšťou za omnoho kratší čas. Namiesto toho väčšina z nich pomrela cestou po púšti a nikdy nedošla do svojho cieľa. Ktovie koľkokrát my nevidíme dobré výsledky, po ktorých túžime – jednoducho preto, lebo na zlé veci, ktoré sa dejú, reagujeme sťažovaním sa namiesto modlitbou, chválou, vďačnosťou a neúnavnou pomocou ľuďom, ktorí sú v núdzi.

Viera a láska

Veľa, veľa rokov sa veľká časť učenia, ktoré som počúvala v cirkvi a na konferenciách týkala viery, a aj knihy, ktoré som čítala, boli o viere. Zdalo sa, že hlavnou témou vyučovania v celom kresťanskom svete bolo: „Dôverujte Bohu a všetko bude v poriadku.”

Bez viery sa nemôžeme páčiť Bohu (pozri Žid. 11, 6), a preto každopádne musíme vložiť svoju dôveru v Neho a veriť Mu, no v Božom Slove je ešte niečo iné, o čom verím, že dopĺňa ten obraz, ktorý potrebujeme vidieť. Porozprávam vám o tom, ale najprv mi dovoľte povedať o niekoľkých mojich skúsenostiach počas prvých rokov môjho chodenia s Bohom.

Ježiša som prijala ako svojho Spasiteľa, keď som mala deväť rokov, ale nechápala som, čo v Ňom máme alebo ako by vzťah s Ním mohol zmeniť môj život, pretože som nemala žiadne „priebežné vyučovanie“ v duchovných veciach. Domácnosť, v ktorej som vyrastala, bola prinajmenšom dysfunkčná. Môj otec bol alkoholik, bol neverný mojej mame s viacerými ženami a bol veľmi násilný a hnevlivý. Ako som už spomínala pradtým, mňa pravidelne sexuálne zneužíval. Ten zoznam pokračuje ďalej a ďalej, no som si istá, že ste si už vytvorili určitý obraz.

Teraz sa rýchlo môžeme presunúť do môjho života, keď som mala dvadsaťtri rokov. Vydala som sa za Davea a začala som s ním chodiť do cirkvi. Milovala som Boha a chcela som sa učiť, a tak som chodila na vyučovanie, ktoré ma nakoniec priviedlo ku konfirmácii v danej denominácii a začala som pravidelne chodiť na bohoslužby. Dozvedela som sa o Božej láske a milosti a naučila som sa veľa cirkevných doktrín, ktoré boli dôležité pre základ mojej viery.

V mojich tridsiatich dvoch rokoch som zistila, že som veľmi frustrovaná, pretože sa mi zdalo, že moje kresťanstvo mi nepomáha v mojom praktickom, každodennom živote. Verila som, že keď zomriem, pôjdem do neba, ale zúfalo som túžila po nejakej pomoci, ktorá by mi pomohla prejsť každým dňom na tejto zemi s pokojom a s radosťou. Moja duša bola plná bolesti, prameniacej z toho zneužívania v detstve a tá bolesť sa každý deň prejavovala v mojich postojoch a v neschopnosti

udržať si dobré vzťahy. Božie slovo nám hovorí, že ak budeme usilovne hľadať Boha, nájdeme Ho (pozri Prísl. 8, 17). Ja som začala sama hľadať Boha v tých veciach, ktoré mi chýbali a stretla som sa s Ním takým spôsobom, že ma to veľmi pritiahlo k Nemu. Zrazu sa mi zdalo byť veľmi blízky v mojom každodennom živote a ja som začala usilovne študovať, aby som Ho lepšie spoznala. Zdalo sa mi, že kamkoľvek som sa obrátila, počula som niečo o viere. Naučila som sa, že svoju vieru môžem aplikovať v mnohých situáciách, ktoré otvoria Bohu dvere, aby vstúpil do môjho života a pomohol mi.

Z celého svojho srdca som verila, že princípy, ktoré sa učím, sú správne, no stále som zakúšala veľké sklamanie z toho, že som ich akosi nedokázala sfunkčnit' vo svojom živote – aspoň teda nie do tej miery, do ktorej som zúfalo potrebovala, aby fungovali. V tom istom čase ma Boh používal v mojej službe a moja služba iným bola dokonca dosť veľká. Jednoznačne som pokročila v mnoho dopredu, ale stále som niekde hlboko vo svojom srdci cítila, že mi niečo chýba, a tak som znova začala veľmi vážne hľadať Boha. Prostredníctvom môjho hľadania a hlbšieho štúdia som zistila, že som prehliadla najdôležitejšiu lekciiu, ktorú nás Ježiš prišiel naučiť: milovať Boha, milovať seba a milovať iných (pozri Mat. 22, 36-39). Popri svojom chodení s Bohom som sa toho naučila veľa o viere, no neučila som sa o moci lásky.

Dôverujte Bohu a robte dobre

Počas niekoľkých rokov mojej cesty učenia sa o tejto úžasnej téme som si uvedomila, že viera funguje iba prostredníctvom lásky. Podľa Listu Galatánom 5, 6 je viera „aktivovaná a oživovaná a vyjadrovaná” skrze lásku.

Duch Svätý ma viedol ku štúdiu Žalmu 37, 3: „Dôveruj (spoliehaj sa, opieraj sa, svoju istotu maj v) Hospodinovi a čiň dobre.” Bola som prekvapená, keď som si uvedomila, že som mala iba polovicu toho, čo som potrebovala vedieť, aby som mohla mať správne spojenie s Bohom. Mala som tú časť o viere (dôvere), ale nie tú časť o „činení dobrého”. Chcela som, aby sa dobré veci diali mne, ale až tak veľmi ma netrápilo činenie dobrého iným, hlavne vtedy, keď som bola sama zranená alebo som prechádzala obdobím osobných skúšok.

Žalm 37, 3 mi otvoril oči na to, aby som videla, že som síce dôverovala Bohu, ale že som sa nesústredila na robenie dobrého. A nielen, že v tejto oblasti niečo chýbalo mne – uvedomila som si, že väčšina iných kresťanov, ktorých poznám, sa pravdepodobne nachádza v tom istom stave. Všetci sme sa venovali tomu, aby sme „verili” Bohu vo veciach, po ktorých sme túžili. Modlili sme sa spolu a uvoľňovali sme svoju vieru prostredníctvom modlitby v jednote ducha, no nestretávali sme sa za tým účelom, aby sme spolu diskutovali o tom, čo môžeme spraviť pre iných – stále nám išlo hlavne o to, aby naše potreby boli uspokojené. Mali sme vieru, ale tá viera nečerpala svoju silu v láske!

Nechcem, aby to znelo tak, že som bola totálne pohltená sebou, pretože to vôbec tak nebolo. Pracovala som v duchovnej službe a chcela som pomáhať ľuďom, ale moja túžba pomáhať sa miešala s viacerými nečistými motívmi. Moja služba mi dávala určitý pocit seba-hodnoty a dôležitosti. V rámci svojej služby som mala určitú pozíciu a určitý vplyv, ale Boh chcel, aby som všetko, čo robím, robila s čistými motívmi. Mala som sa naozaj čo učiť. Boli chvíle, keď som prejavovala láskavosť a pomáhala iným ľuďom, no pomoc iným nebola mojou prvoradou motiváciou. V milovaní iných som potrebovala byť omnoho horlivejšia a zámernejšia;

muselo sa to stať hlavnou vecou môjho života a nie iba nejakou postrannou činnosťou.

Položte si otázku, čo vás motivuje viac, ako čokoľvek iné a úprimne ju zodpovedajte. Je to láska? Ak nie je, ste ochotní zmeniť to, na čo sa sústredíte a robiť veci, ktoré sú dôležité pre Boha?

Z celého svojho srdca sa modlím, aby Boh spôsobil, že sa vás dotknú slová z tejto strany a zaryjú sa vám do srdca. Keď som sa dozvedela pravdu o moci lásky, tak to zmenilo môj život, že som si priala, aby sa o tom dozvedeli úplne všetci. Nehovorím tým, že vy o tom nič neviete, pretože je možné, že vy toho viete o milovaní iných omnoho viac, ako ja. Ale ak to tak náhodou nie je, tak sa modlím, aby to, čo tu s vami zdieľam, zapálilo vo vás oheň a aby vás to povzbudilo k tomu, aby ste sa stali súčasťou Revolúcie lásky, ktorá podľa môjho názoru má moc zmeniť svet!

*Udržujte si svoju zaniietenosť a pomáhajte
v tom aj iným*

Len si predstavte, aký iný by bol svet, ak by každý z nás, ktorí vyznávame, že poznáme Krista, každý deň spravil jednu láskavosť pre niekoho iného. Výsledky by boli udivujúce. Teraz si predstavte, čo by sa stalo, keby sme si všetci dali za cieľ, že každý deň spravíme dva činy lásky, dve láskavosti alebo užitočné veci pre niekoho iného. Som presvedčená, že viete, o čom hovorím. Dôsledky takého niečoho by boli úžasné. Svet by sa rýchlo zmenil, pretože by sme naozaj mohli zlo prekonať dobrom, ak by sme všetci spravili záväzok, že budeme žiť tak, ako nám to Ježiš káže.

Možno máte pokušenie spýtať sa: „Načo to máme vôbec skúšať, čo ak sa nám to nepodarí?“ Nenechajte sa poraziť negatívnym myslením ešte predtým, než vôbec začnete. Ja som sa už rozhodla, že spravím svoju časť práce a modlím sa, aby ostatní ľudia spravili svoju časť práce. Budem o tom rozprávať ešte s ďalšími ľuďmi a budem ich povzbudzovať k tomu, aby spravili toho pre druhých toľko, koľko len budú vládvať. Bolo by úžasné, ak by sa veľká časť našich rozhovorov točila okolo toho, ako môžeme pomáhať iným a keby sme spolu zdieľali tvorivé nápady, čo by sme mohli spraviť pre iných.

Mám tri priateľky, ktorých životný štýl je vyjadrením niečoho takého a keď ideme spolu na obed alebo na kávu, často svoj spoločný čas využívame na to, aby sme hovorili o veciach, ktoré nám Boh kladie na srdce – o pomoci iným alebo o tvorivých nápadoch a unikátnych prístupoch k tomu, ako by sme mohli byť požehnaním pre iných. Verím, že také rozhovory sa veľmi páčia Bohu a každopádne sú lepšie, ako keď posedávame a sťažujeme sa na všetko, čo v našom svete nie je dobré. Chcela by som vás vyzvať, aby ste prevzali vedúcu úlohu v Revolúcii lásky. Zapojte do toho ľudí, ktorých poznáte a pozvite ich na prípravné stretnutie, počas ktorého budete diskutovať o praktických spôsoboch uspokojovania potrieb iných. Hovorte s nimi o princípoch, ktoré sú obsiahnuté v tejto knihe a nájdite cieľovú skupinu. Nájdite niekoho, kto potrebuje pomoc a s využitím skupinového úsilia mu pomôžte.

Myšlienka povzbudzovania iných k tomu, aby zanietene činili dobré skutky, nie je nová. Pisateľ listu Židom o nej hovorí tiež: „A pozorujme sa vo spoločnosti, aby sme sa povzbudzovali (podnecovali a popudzovali) k láske a dobrým skutkom“ (Žid. 10, 24).

Všimnite si, prosím, že tento verš hovorí, že by sme mali venovať *neustálu* pozornosť sledovaniu jeden druhého a akosi skúmať a rozmýšľať, ako môžeme jeden druhého povzbudzovať k robeniu dobrých skutkov, užitočných pre druhých a k prejavom lásky. Povzbudzuje tu čitateľov svojho listu, aby pre iných spravili to isté, čo ja tu teraz robím pre vás. Viete si predstaviť, ako veľmi by sa diablove nepáčilo, keby sme sa naozaj spolu stretli s tým zámerom, aby sme rozmýšľali o tvorivých spôsoboch, ako môžeme byť jeden k druhému dobrí? On by asi preferoval viac, keby sme sa navzájom súdili, boli voči sebe kritickí, nachádzali jeden na druhom chyby, ohovárali sa a sťažovali sa. Verím, že robenie správnych vecí si vyžaduje, aby sme získali nové návyky a aby sme rozvíjali horlivé skutky lásky. Dôsledky toho budú ale vynikajúce.

Buďte bohatí na dobré skutky

Pavel poučoval Timotea, mladého kazateľa, aby kázal ľuďom, aby „konali dobré, boli bohatí na dobré skutky, štedrý, zdielni (pripravení podeliť sa s druhými)” (1. Tim. 6, 18). Z toho je zrejmé, že Pavel mal pocit, že ľuďom treba pripomínať, aby sa tak správali. Pokyn, aby sme boli horliví v robení dobrých skutkov sa oplatí ľuďom dnes pripomínať. Povzbudzujem vás, aby ste to nielen pripomínali iným, ale aby ste našli spôsoby, ako to môžete pripomínať sebe. Založte si dobrú knižnicu, ktorá bude obsahovať knihy a kázne na túto tému lásky a čítajte a počúvajte ich často. Spravte čokoľvek, čo musíte spraviť pre to, aby ste iste nezabudli na tú vec, ktorá je pre Boha najdôležitejšia.

Verím, že svet pozoruje kresťanov a že to, čo nás vidí robiť, je veľmi dôležité. Peter povzbudzoval veriacich, aby sa vhodne

a vzorne správali medzi pohanmi, medzi vtedajšími neveriacimi ľuďmi. Povedal, že dokonca keď neveriaci budú mať chuť ohovárať veriacich, aby nakoniec začali oslavovať Boha, keďže budú vidieť ich dobré skutky a skutky lásky (pozri 1. Petra 2, 12).

Ak vaši susedia vedia, že každú nedeľu chodíte na bohoslužby, môžem vás uistiť o tom, že tiež pozorujú vaše správanie. Keď som vyrastala, chodili naši susedia pravidelne na bohoslužby. Oni dokonca chodili niekoľkokrát do týždňa, ale tiež robili kopu vecí, ktoré nemali robiť. Spomínam si, ako môj otec zvykol často hovorievať: „Nie sú vôbec lepší, ako ja; opíjajú sa, nadávajú, hovoria sprosté vtipy a majú zlé nálady – sú to proste pokrytci“. Môj otec len hľadal výhovorku a ich správanie iba pridalo „olej do ohňa“.

Áno, uvedomujem si, že ako kresťania sa nesprávame dokonale a že ľudia, ktorí si chcú nájsť výhovorku, prečo neveria v Ježiša alebo nežijú kresťanský život, budú nás neustále pozorovať a kritizovať a hľadať chyby. Napriek tomu by sme sa mali snažiť, robiť čo je v našich silách, aby sme im nedali príčinu k odsudzovaniu.

Vyhľadávajúte spôsoby, ako žehnať

Vždy sa snažím byť pred Bohom otvorená k tomu, aby mi ukázal čokoľvek, čo by chcel, aby som spravila, čo by mohlo byť svedectvom pre iných alebo požehnaním pre niekoho. Len pred niekoľkými dňami som si nechala spraviť svoje nechty. V tom salóne bolo so mnou aj jedno mladé dievča, ktoré bolo v poslednom štádiu tehotenstva so svojím prvým dieťaťom. Dva mesiace musela stráviť na posteli, pretože mala rizikové tehotenstvo a návšteva tohto kozmetického salónu bola jej

prvou príležitosťou, po dlhom čase vyjsť z domu. Pôrod svojho dieťaťa očakávala v priebehu najbližšieho týždňa, a tak si dala spraviť manikúru a pedikúru. Trochu sme sa spolu rozprávali a potom som začala mať pocit, že ak by som ju požehnala tým, že jej zaplatím za tú manikúru a pedikúru, tak že by to bolo pre ňu pekným gestom. Chvíľu som čakala, aby som sa uistila o tom, že tá túžba ma neopustí a keďže sa tak stalo, zaplatila som za ňu spolu s mojím účtom. Samozrejme, že bola prekvapená, no zároveň požehnaná. Nerobila som z toho niečo veľké, proste som to spravila. Možno ma niekedy uvidí v televízii alebo sa stretne s nejakou mojou knihou a spomenie si na to, že som skutočne spravila to, o čom rozprávam, čomu verím.

Také veci nerobím preto, aby ich bolo vidieť, ale to, čo ľudia vidia, hovorí omnoho hlasnejšie ako slová. Všetci v tom kozmetickom salóne vedia, že vyučujem Bibliu a že som v duchovnej službe. Hoci tej mladej žene som nepovedala o sebe nič, som si istá, že iní jej to povedali po mojom odchode. Takže, jeden malý skutok láskavosti dosiahol niekoľko vecí. Urobil mňa šťastnou; urobil ju šťastnou; bol to príklad pre iných, ktorí to pozorovali; a bolo to svedectvo, ktoré oslávilo Boha. Mala som aj inú možnosť. Mohla som si tie peniaze nechať pre seba a nespraviť nič. To by bolo ľahké, ale ani zďaleka nie také uspokojujúce pre moju dušu.

Netrápte sa tým, čo si myslia ľudia

Možno si myslíte: *Joyce, ja by som sa cítil/a naozaj zle, keby som mal/a niekomu neznámemu ponúknuť, že za neho zaplatím jeho/jej účet.* Ak je to tak, úplne to chápem. Ja sa tak cítim tiež. Uvažujem nad tým, čo si asi ten človek pomyslí alebo ako bude reagovať, no potom si spomeniem na to, že ma z toho vôbec nič

nemusí trápiť. Zaujíma ma iba to, aby som bola Kristovým vyslancom.

Jedného dňa som sa snažila kúpiť kávu pre jednu ženu, ktorá stála v pouličnej kaviarni v rade za mnou a ona to jednoducho odmietla. Spravila dokonca takú scénu, že som sa cítila úplne trápne a najprv som si pomyslela: *Tak, toto už nikdy nespravím*. Dave tam bol so mnou a pripomenul mi, že presne to chcel dosiahnuť diabol, a tak som zmenila názor. Také chvíle nie sú ľahké, ale tá príhoda mi pripomenula, koľko ľudí ani nevie prijať nejaké požehnanie – pravdepodobne preto, lebo sa im to nikdy predtým nestalo.

Niekedy robím veci anonymne. Sú však aj chvíle, keď nemôžem skryť, čo robím, a tak som sa rozhodla, že pokiaľ mám srdce na správnom mieste, tak na ničom inom nezáleží. Každý skutok láskavosti je mojou formou poslušnosti Bohu a prekonávania zlého vo svete. Nevieť, cez aké hrozné veci museli jednotliví ľudia prechádzať a možno práve môj láskavý čin pomôže pri uzdravení rán v ich duši. Tiež verím tomu, že láskavosť k iným je pre mňa spôsobom, ktorým sa môžem diablove pomstiť za bolesť, ktorú spôsobil v mojom živote. On je zlý maximálne, ako sa len dá; on je páchatel' všetkého zlého, čo vo svete zakúšame a každý čin lásky, dobroty a láskavosti je ako keby bodnutím do jeho zlého, skazeného srdca. Ak máte chuť pomstiť sa diablove za to, že aj s vami v živote niekto zle zaobchádzal a spôsobil vám veľa bolesti, tak buďte dobrí k toľkým ľuďom, ku koľkým len viete byť. To je Boží spôsob a bude to fungovať, pretože láska nikdy nezlyhá!

Láskou som si kúpila dušu

Biblia hovorí, že Boh nás kúpil za veľkú cenu – krv svojho Syna, Ježiša Krista (pozri 1. Kor. 6, 20; 1. Petra 1, 19; Zjav. 5, 9). Tento úžasný čin Božej dobroty zvrátil to zlo, ktoré spôsobil diabol a otvoril cestu pre všetkých ľudí k odpusteniu ich hriechov a k tomu, aby sa mohli tešiť z osobného vzťahu s Bohom.

Ako som spomínala, môj otec ma sexuálne zneužíval mnoho rokov a jeho zlé činy zničili moju dušu a zanechali zranenia, ktoré spôsobili, že som nebola schopná normálne fungovať až dovtedy, kým ma Ježiš neuzdravil. Prekonať to, čo mi spravil a schopnosť úplne mu odpustiť, boli pre mňa procesom. Najprv som spravila rozhodnutie, že ho už nebudem nenávidieť, pretože Boh ma upozornil na to, že láska k Nemu a nenávisť k môjmu prirodzenému otcovi nemôžu prebývať naraz v jednom srdci. Prosila som Boha, aby mi pomohol a On vzal z môjho srdca tú nenávisť preč. Napriek tomu som nechcela mať veľa do činenia s mojím otcom a snažila som sa mu vyhýbať, ako sa len dalo.

Mentálne zdravie mojej mamy sa zhoršovalo z roka na rok a v tom roku, keď som sa vydala za Davea, prekonalala moja mama nervové zrútenie, ktoré prišlo vtedy, keď sa dozvedela, čo mi spravil môj otec. Nevedela, ako sa s tým má vyrovať. Prichytila ho, ako ma zneužíva, keď som mala štrnásť rokov, ale ako som povedala, keďže nevedela, čo má robiť, nespravila nič. Jej nič-nerobenie sa ukázalo ako veľmi zlé rozhodnutie pre nás všetkých. Dva roky chodila na šokovú terapiu, ktorá vymazala jej spomienky na to, čo videla a ja som nechcela spraviť nič, čo by jej to znova pripomenulo. Takže, hoci pre mňa bolo veľmi ťažké byť v blízkosti môjho otca, chodili sme k

nim na návštevy počas sviatkov a aj inokedy, keď sa tomu nedalo nijako vyhnúť.

Nakoniec sa moji rodičia odsťahovali z tohto mesta a vrátili sa do malého mestečka, v ktorom vyrastali. Nachádzalo sa približne tristo kilometrov od mesta, v ktorom som bývala ja a z toho som sa celkom tešila, pretože ich presťahovanie znamenalo, že ich budem vídavať ešte menej. V určitom bode sa mi počas týchto rokov podarilo odpustiť môjmu otcovi, no neodpustila som mu *úplne*. Keď moji rodičia zostareli a mŕňali sa im peniaze aj zdravie, Boh začal ku mne hovoriť o tom, aby som ich znova presťahovala späť do St. Louis, v štáte Missouri, kde som bývala ja a aby som sa o nich starala až do ich smrti. To znamenalo, že im kúpim dom, nábytok, auto a zabezpečím niekoho, kto im bude upratovať, nakupovať im potraviny, kosiť trávu a starať sa o drobné domáce opravy.

Najprv som si myslela, že túto myšlienku mi vnukol diabol, aby ma trýznil, ale nakoniec som si uvedomila, že to bol Boží plán a úprimne môžem povedať, že to bola jedna z tých najťažších vecí, ktorú som kedy vo svojom živote spravila.

Po prvé, spolu s Daveom sme si našetrili menšie množstvo peňazí a pripraviť dom pre mojich rodičov znamenalo, že takmer všetky tie peniaze budeme na to musieť minúť. Po druhé, nemyslela som si, že si moju pomoc zaslúžia, keďže oni nikdy naozaj nič pre mňa nespravili – okrem zneužívania a zanedbávania. Keď som sa o tom rozprávala a modlila s Daveom, stále viac som si uvedomovala, že to, o čo ma Boh žiada nie je len tou najťažšou vecou, o akú ma kedy požiadal – mala to byť tiež jedna z najsilnejších vecí, ktoré som kedy spravila.

Čítala som si všetky texty Písma, ktoré som vedela nájsť o milovaní svojich nepriateľov, o láskavosti voči nim a robení

im dobrého. Tu je jeden z nich, ktorý na mne naozaj zanechal svoje stopy:

„Ale milujte svojich nepriateľov, čiňte dobre (preukazujte im láskavosti, aby to bolo pre všetkých prospešné) a požičiavajte, nič neočakávajúc za to, nič nepovažujúc za stratu a nad ničím z toho nezúfajúc a vaša odplata (odškodnenie) bude hojná (bohatá, silná, intenzívna, veľká) a budete synovia Najvyššieho, lebo On je dobrotivý aj k nevďačným a zlým”

(Lukáš 6, 35).

Tento verš hovorí, že nič nemáme považovať za stratu a že si nemáme nad ničím z toho zúfať. Predtým, než som pochopila tento princíp, dívala som sa na svoje detstvo ako na stratené roky. A tu ma Boh žiadal o to, aby som sa na ne dívala ako na skúsenosť, ktorú môžem použiť na pomoc iným. Lukáš tiež hovorí, že by sme mali zvolávať požehnanie a modliť sa za tých, ktorí nás potupujú a zneužívajú (pozri Lukáš 6, 28). To sa zdá byť nespravodlivé, ale odvtedy som sa už naučila, že keď odpúšťam, robím sama sebe dobre. Keď odpúšťam, oslobodzujem samú seba od všetkých dôsledkov toho zlého, čo bolo namierené proti mne a potom sa celej tej situácie môže ujať a začať ju riešiť Boh. Ak môj nepriateľ ešte nie je zachránený, tak som možno práve vykúpila dušu.

Môj otec bol úplne premožený tou ponukou, ktorú sme mu s Daveom predložili a hoci to nikdy nepovedal, viem, že uvažoval nad tým, prečo by sme pre neho spravili tak strašne veľa po všetkom tom, čo on spôsobil mne.

Prešli tri roky a ja som stále nevidela u neho žiadnu zmenu. Stále bol neprijemný, ľahko sa nahneval a bol veľmi sebecký.

Dokonca boli chvíle, keď sa mi zdalo, že jeho povaha sa ešte zhoršuje. Teraz si uvedomujem, že Boh s ním počas celej tej doby jednal. Po troch rokoch od chvíle, keď sme poslúchli Boha v tom, čo nám kázal spraviť, môj otec so slzami činil pokánie a prijal Ježiša za svojho Spasiteľa. Bola to úplne úžasná skúsenosť. On to celé inicioval. Poprosil nás, aby sme prišli k nemu domov a požiadal nás o odpustenie. Poprosil nás oboch, Davea aj mňa, aby sme mu odpustili a spomenul aj to, že sme k nemu naozaj dobrí. My sme sa ho spýtali, či chce pozvať Ježiša do svojho života a nielen, že to spravil, ale tiež poprosil Davea a mňa, aby sme ho pokrstili. Dostalo sa mi teda tej výsady, že svojho otca, ktorý ma zneužíval, som mohla vidieť prísť k Bohu. Potom som si uvedomila, že predtým som si myslela, že kupujem iba dom, nejaký nábytok a auto, no ja som vlastne kupovala dušu – to všetko činom nezaslúženej láskavosti. Počas toho obdobia sme spolu s Daveom tiež pozorovali, ako úžasne rastie naša služba a ako môžeme pomáhať stále väčšiemu počtu ľudí. Verím, že časť tohto rastu bola žatvou tých semienok poslušnosti, ktoré sme zasadili. Keď nás Boh požiada o to, aby sme spravili niečo ťažké, vždy to spraví kvôli nášmu úžitku a kvôli úžitku svojho Kráľovstva.

Takže vidíte, že naozaj môžeme prekonať zlo dobrom. Presne tak, ako povedal John Wesley: „Robte toľko dobra, koľko len môžete, využívajúc všetky prostriedky, ktoré máte, všetkými spôsobmi, ktorými môžete, na každom mieste, kde môžete, vždy, keď môžete, všetkým ľuďom, ktorým môžete a tak dlho, ako len môžete.”

Vojnové vdovy

Jennifer počuje plač svojich detí a beží im na pomoc. A tak, ako to už spravila veľakrát predtým, im hovorí, že všetko bude v poriadku. Ako ich matka im to bude opakovať až dovtedy, kým jej neuveria. Vie, aké je to, keď sa človek bojí, keď je unesený a zneužitý. Keď mala iba dvanásť rokov, bola vzbúreneckými vojakmi, podieľajúcimi sa na najdlhšie trvajúcej vojne v Afrike, násilne odvedená zo svojho domova a odtrhnutá od svojej rodiny a od svojej dediny. Po nekončiacich bitkách, znásilneniach a náročnej práci, nazbierala Jennifer, vďaka svojej silnej vôli žiť, odvahu na útek. Spolu s ňou sa dostali na slobodu aj ďalší.

Keď sa však vrátila domov, bola jej rodina preč. Osamelá a v zúfalstve zo svojho nového života a z domova, ktoré by mohla nazývať svojím, sa vydala za muža, ktorý už mal jednu ženu. Počas ich svadobného dňa ju fyzicky zbil a dorezal pred očami jej priateľov. Ten najkrutejší úder ju však ešte len čakal. V ten špeciálny deň, v ktorý sa mala cítiť ako princezná, milovaná a cenená, povedal všetkým zúčastneným, že je bezcenná a že mu je na hanbu. Tie slová sa jej zaryli hlboko do duše, spôsobujúc jej bolesť, ktorá ďaleko presahovala bolesť z fyzických bitiek, ktoré pokračovali ďalej.

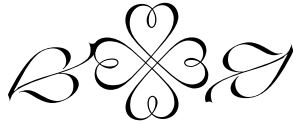
Nakoniec jej manžel zomrel na AIDS a znova bola osamelá. Ako vdova s dvoma vlastnými deťmi, sa pýtala Boha: „Existuješ? Bude môj život pozostávať len z týrania, utrpenia a hanby?“ Boh dokázal svoju vernosť voči Jennifer a teraz sa nachádza v procese kompletnej regenerácie. Jennifer dnes žije v bezpečí v novej dedine, ktorú postavila organizácia Watoto Ministries v partnerstve s Joyce Meyer Ministries. S obnovenou dôstojnosťou a zmyslom pre život

sa teraz stará o svoje deti, ktoré sa stali vojnovými sirotami. Žiaľ, veľa iných doteraz žije so zúfalou potrebou uzdravenia a obnovy.

Božie Slovo nám opakovane hovorí, aby sme sa starali o vdovy a siroty. Zdá sa, že Boh má vo svojom srdci vyhradené pre nich špeciálne miesto a my by sme ho mali mať tiež.

Štatistiky hovoria:

- v mnohých krajinách sú vdovy, ktorých manželia zomreli na AIDS, násilne vystáňované zo svojich domovov a stávajú sa obeťami extrémnych foriem násilia.¹
- Domácnosti v Afrike, ktoré sú vedené vdovami, často patria k tým najchudobnejším skupinám.²

7. KAPITOLA

Spravodlivosť pre utláčaných

Spravodlivosť nespočíva v tom, že sme neutrálni v otázke dobra a zla; spočíva v tom, že nájdeme to, čo je správne a presadzujeme to namiesto toho, čo je nesprávne, kdekoľvek sa s tým stretneme.

Theodore Roosevelt

Boh je Bohom spravodlivosti. Spravodlivosť je vlastne jednou z mojich najobľúbenejších Jeho vlastností. Jednoducho povedané to znamená, že On dokáže zlé veci zmeniť na dobré. Biblia hovorí, že spravodlivosť a právo sú základom Jeho trónu (pozri Žalm 89, 14). Základ je niečo, na čom stojí dom, takže by sme mohli povedať, že celá Božia aktivita na zemi spočíva na skutočnosti, že On je spravodlivý a pravdivý. Ako Boží služobníci sme vyzývaní k tomu, aby sme milovali spravodlivosť a právo a aby sme pracovali na tom, aby boli tu na zemi pevne založené.

Neprítomnosť spravodlivosti v spoločnosti vždy vedie k ťažkostiam. Francúzsko prechádzalo od roku 1789 do roku 1799 revolúciou. Bola to krvavá vojna, v ktorej sa roľníci vzbúрили proti aristokracii a proti náboženským vodcom ich dní. Pokým sa francúzsky kráľ a kráľovná správali k ľudu spravodlivo a dobre, ich kráľovstvo prekvitalo; no keď kráľ a kráľovná kvôli svojej sebeckosti vytvorili priestor pre šírenie podvýživy, hladu a chorôb, a pritom ďalej vyberali od ľudí dane a pokračovali vo svojom výstrednom životnom štýle, ľudia sa nakoniec začali proti nim búriť. Keď sa ku svojim občanom správali nespravodlivo, základ ich trónu bol narušený a nakoniec bol úplne zničený.

Pravdou ostáva, že bez spravodlivosti veci nefungujú správne. Naša dnešná spoločnosť je plná nespravodlivosti a hoci niektorí ľudia usilovne proti nej bojujú, väčšinu ľudí to buď vôbec nezaujíma alebo ak ich to zaujíma, tak jednoducho nevedia, čo s tým majú robiť.

Je to naša povinnosť

Komu záleží na sirotách, vdovách, chudobných a utláčaných? Bohu, ale ako je to s nami? Keď sú ľudia utláčaní, musia nosiť bremeno, ktoré je nezmyselné; ničí, premáha a deprimuje ich. Ich bremená ich často ženú do beznádeje. Boh je Otcom tým, ktorí nemajú otca a zástancom vdov (pozri Žalm 68, 5). Zdá sa, On má vo svojom srdci vyhradené špeciálne miesto pre ľudí, ktorí sú osamelí a nemajú nikoho, kto by sa o nich postaral. Boh pomáha trpiacim a zabezpečuje spravodlivosť pre chudobných a núdzných (pozri Žalm 140, 12). Som si istá, že ste radi, že Boh pomáha týmto uboleným ľuďom, no vyzývam vás, aby ste nezabúdali, že Boh koná svoje dielo

prostredníctvom ľudí, ktorí sú Mu podriadení. Položte si teraz otázku, čo vy osobne pre nich robíte.

**Kto sa zaujíma o siroty, vdovy,
chudobných a utlačených?**

Ako som spomínala predtým, viac než dvetisíc veršov v Biblii hovorí o našej zodpovednosti za chudobných a núdznych. Keďže Boh inšpiroval tak veľa textov, musí v tom byť posolstvo, ktoré sa nám snaží vyjadriť a ktoré musíme pochopiť. Je to dôležité pre všetkých nás, aby sme boli nejako zapojení do pomoci trpiacim ľuďom? Pravdepodobne dôležitejšie, než si mnohí z nás uvedomujú.

Skutočné náboženstvo

Apoštol Jakub povedal, že skutočné náboženstvo, ktoré sa prejavuje vo vonkajších činoch znamená „navštevovať siroty (a pomáhať im a starať sa o nich) a vdovy v ich tiesni” (Jakub 1, 27). To znamená, že ak je naše náboženstvo skutočné, tak sa budeme podieľať na pomoci tým, ktorí sú utlačaní svojimi životnými okolnosťami. Z tohto verša môžem vyvodiť iba to, že ak takýmto ľuďom nepomáham, tak moje náboženstvo nie je skutočné. Možno to je nejaký druh náboženstva, ale každopádne to nie je úplne to, čo Boh zamýšľal.

Zistila som, že nie všetci ľudia, ktorí sedia v zbore v nedeľu, sú skutoční kresťania – z Božieho pohľadu. Dodržiavanie pravidiel, nariadení a doktrín nerobí z človeka skutočného veriaceho v Ježiša Krista. Ako to môžem povedať? Pretože keď prijmeme Krista za svojho Spasiteľa, prijímame tým Božie srdce a prijímame Jeho Ducha (pozri Ezech. 11, 19); a keďže to

je tak, musíme sa naučiť zaujímať o to, o čo sa zaujíma Boh – a On sa zaujíma pomôcť utrápeným ľuďom.

Čo by bolo platné, keby moji synovia, ktorí organizačne zabezpečujú väčšinu každodennej aktivity organizácie Joyce Meyer Ministries, povedali, že majú moje srdce, ak by potom nerobili to, čo by som spravila ja v nejakej situácii? Dôvod, prečo naši synovia zastávajú pozície, ktoré zastávajú spočíva v tom, že nás osobne, dôverne poznajú a že v oblasti pomoci ľuďom majú rovnaké srdce ako my.

Milujte sa navzájom

Veľmi silne verím, že sa potrebujeme navzájom milovať. To znamená milovať ľudí, s ktorými sme v kontakte v našom osobnom živote a tiež tých, ktorých možno nikdy osobne nestretáme, ktorí žijú na odľahlých miestach (pozri Skutky 2, 44-45; Skutky 4, 31-32; 2. Kor. 8, 1-4). Bola by som rada, keby ste v priebehu ďalšieho čítania tejto knihy mysleli na tieto dve skupiny ľudí. Napríklad sa prostredníctvom príslušných organizácií môžete podieľať na finančnej podpore siroty v nejakej krajine tretieho sveta. Alebo môžete pozvať nejakú vdovu z vášho zboru k vám na obed a počas spoločne stráveného času s ňou sa jej môžete popýtať na to, do akej miery sú naplnené jej potreby. Ak spomenie nejakú potrebu, ktorú dokážete uspokojiť, spravte tak s radosťou, pretože Boh miluje ochotného darcu (2. Kor. 9, 7).

Väčšina z nás by pomohla svojej rodine alebo ľuďom, ktorých dôverne poznáme – ak by sa dostali do núdze. Čím sú však ľudia viac vzdialení z našich osobných kruhov, tým menej je pravdepodobné, že sa o nich budeme zaujímať alebo že budeme ochotní zapojiť sa do pomoci, ktorá sa ich týka.

Verím tomu, že Boh to chce zmeniť. Uvedomujem si, že ako jednotliviec nemôžem naplno uspokojiť každú potrebu, o ktorej sa dopočujem, ale iste môžem byť otvorená k tomu, aby som dovolila Bohu, aby mi ukázal, či vôbec môžem nejako prispieť k tej pomoci. Som pevne rozhodnutá, že už nebudem jednoducho predpokladať, že s potrebami, o ktorých sa dopočujem, nemôžem spraviť nič. Postupne som si uvedomila, že to je pasívny pohľad na potreby a že to nie je ten správny spôsob, akým Boh chce, aby som k tomu pristupovala.

Svet potrebuje, aby cirkev bola cirkvou

Ježiš sa trikrát spýtal Petra, či Ho miluje a vo všetkých troch prípadoch, keď Peter odpovedal: „Áno”, mu Ježiš povedal: „Pas moje ovečky” alebo „Pas mojich baránkov” (pozri Ján 21, 15-17). Ježiš nehovoril o kŕmení zvierat; hovoril o pomáhaní Jeho ľuďom. V niekoľkých prípadoch Ježiš o sebe hovoril ako o pastierovi a o svojich ľuďoch, ako o ovciach, takže Peter jasne vedel, o čom tu hovorí. Mne sa zdá, že Ježiš v týchto veršoch hovorí, že ak Ho milujeme, mali by sme pomáhať iným ľuďom, nielen sa v nedelu ráno stretávať v nejakých budovách, aby sme dodržiavali určité pravidlá a rituály. Samozrejme, že by sme mali chcieť ísť do zboru na bohoslužby kvôli spoločenstvu, uctievaniu Boha a učeniu sa, ale cirkev by mala byť aj miestom, z ktorého pomáhame iným. Ak sa nejaký zbor nepodieľa na zasahovaní stratených vo svete a na pomoci utláčaným ľuďom, vrátane vdov, sirôt, chudobných a núdznych, tak si vôbec nie som istá, či má vôbec právo nazývať sa cirkvou.

Desiatky tisícov ľudí prestalo chodiť do cirkvi a duchovných vedúcich po celom svete trápi klesajúca

návštevnosť bohoslužieb. Verím, že dôvod tohto poklesu spočíva do veľkej miery v tom, že zbory sa stali náboženskými centrami, v ktorých nie je žiadny skutočný život. Apoštol Ján povedal, že vieme, že sme prešli zo smrti do života a to vďaka tomu, že milujeme bratov a človek, ktorý nemiluje, je držaný a neustále zostáva v stave duchovnej smrti (pozri 1. Jána 3, 14). Ak zbor nepreteká skutočnou Božou láskou, ako môže byť plný života?

Počula som, že v Európe sa takmer každý týždeň zatvára ďalšia katedrála alebo cirkevná budova a že mnohé z týchto budov kupujú mohamedánske skupiny a premieňajú ich na mešity. To iste nie je Božím zámerom pre cirkev Ježiša Krista. Veľa skvelých zborov robí presne to, čo majú robiť, a preto rastú a sú plné života. Asi sa však veľmi nepomýlim, ak poviem, že to sú skôr výnimky a že väčšina zborov taká nie je.

Prvotná cirkev, o ktorej čítame v knihe Skutkov, bola veľmi mocná cirkev. Zatriasla celým vtedy známym svetom a jej vplyv je dodnes cítiť po celom svete. Bola zjednotená a všetci ľudia, ktorí boli jej súčasťou, mali plné ruky práce pri pomáhaní ľuďom, o ktorých vedeli, že sú núdzni. Pomáhali tým, ktorých poznali osobne a tiež tým, o ktorých počuli prostredníctvom apoštolov, ktorí ich prišli navštíviť a vyučovať. Prvotná cirkev rástla rýchlo a mala výbornú povest', pretože bola plná ľudí, ktorí sa skutočne navzájom milovali. Svet naozaj potrebuje lásku a nie náboženstvo! Potrebuje Boha; a Boh je láska. Ak s tým súhlasíme a všetci sa zapojíme, môžeme začať Revolúciu lásky – hnutie, ktoré opäť otrásie týmto svetom a prinesie slávu Bohu!

Naučte sa robiť dobré

Je to nesprávne, ak vidíme alebo počujeme o niekom v núdzi a nič s tým nespravíme. Prorok Izaiáš povedal: „Naučte sa robiť dobré! Hľadajte právo, ujímajte sa utláčaného, prisudzujte právo sirotám, zastávajte sa vdov” (Iz. 1, 17).

Zámerom vyučovania a inštrukcií je pomôcť nám naučiť sa, čo je správne a povzbudiť nás v tom, aby sme to robili. Ešte pred pár rokmi som vôbec nevedela, aký má Boh silný názor na to, že mám prinášať právo utláčaným. No, odkedy som sa to dozvedela, začala som to robiť. Boh poučuje ľudí, ako sa majú správať k sirotám, k vdovám, k utláčaným a chudobným – už od dôb Starého zákona, keď dal ľuďom svoj zákon. Prostredníctvom Mojžiša prehovoril slovami: „Vdovu ani sirotu neutláčajte!” (2. Moj. 22, 22).

Boh nikomu nenadrža. „On prisluguje právo sirote i vdove, miluje cudzinca a dáva mu chlieb i odev” (5. Moj. 10, 18). Boh povedal svojmu ľudu, že ak nakrmi cudzinca alebo dočasne medzi nimi bývajúceho človeka, vdovu a sirotu, požehná prácu jeho rúk (pozri 5. Moj. 14, 29). Prosím vás, všimnite si, že všetky tieto skupiny – vdovy, cudzinci, siroty – pravdepodobne pozostávajú z veľmi osamelých ľudí. Boh sa zaujíma o osamelých!

Osamelý a zabudnutý

Neviem si ani predstaviť, aké osamelé a zabudnuté sa musí cítiť dievča-sirota, ktoré aby prežilo, je donútené k prostitúcii.

Štatistiky hovoria:

- Dva milióny dievčat medzi piatimi a pätnástimi rokmi je každoročne uvedených na komerčný trh so sexom.

- 89 percent prostitútiiek chce uniknúť.
- Aspoň dvesto tisíc žien a detí pracuje v Thajsku ako prostitútky a jedna tretina z nich ešte nedosiahla osemnásť rokov. Dievčatá už od veku šiestich rokov pracujú ako prostitútky.
- Raz jeden doktor zistil, že tridsaťpäť mužov využilo jedno dievča v priebehu jednej hodiny.

Sú všetky tieto dievčatá siroty? Nie, nie všetky z nich sú oficiálne siroty v tom zmysle, že by nemali žiadnych rodičov. Sú však sirotami v Božích očiach, pretože buď nemajú žiadnych rodičov alebo tí rodičia, ktorých majú, sa nedokážu alebo nechcú o ne postarať.

Prostitúcia mladistvých

Predávajú svoje telo pre potešenie skazených mužov alebo zomri na vyhladovanie. To je hrozné rozhodnutie, pred ktorým by nikto nikdy nemal stáť. Hoci má iba devätnásť rokov, Birtukan stála pred týmto rozhodnutím už vo svojich štrnástich rokoch. A vždy, keď to rozhodnutie spraví znova, uštedrí ďalšiu ranu svojmu srdcu a ničivý úder svojej duši. Napriek tomu, cez čo všetko prešla je zázrak, že ešte vôbec niečo cíti. Silu nachádza, keď sa zadáva do očí svojej sedem-mesačnej dcéry, Aaminy. *„Rozhodla som sa takto, pretože nechcem, aby moja dcéra musela robiť to isté.”* Etiópske meno jej dcéry – Aamina – znamená „v bezpečí” a Birtukan sa rozhodla, že spraví všetko, čo bude treba, aby dodržala svoj sľub a udržala svoju dcéru v bezpečí.

Nepredáva svoje telo kvôli chamtivosti alebo vlastnému potešeniu. Predáva ho kvôli tomu, aby prežila. V miestnosti s rozmermi 1,2 x 4,7 metra žije, a zároveň prevádzkuje svoje služby. Pracuje takto už päť rokov – bez voľných dní... bez

dovolenky... bez oddychu. Zatvorí si oči a myslí na Aminu, zatiaľ, čo niekedy až pätnásť mužov denne zneužíva jej telo na uspokojenie svojich skazených chútok. Jej bolesť je nepredstaviteľná, ale je to jediný spôsob, o ktorom vie, že jej môže zabezpečiť jedlo a miesto na spanie. Keď rozmýšľa nad tým, ako veľmi ľúbi Aminu, nedokáže pochopiť, ako ju mohla jej vlastná mama opustiť, keď mala iba päť rokov. Predtým, než sa dostala na miesto, ktoré je známe ako „red-light-district” (štvrť prostitútok – pozn. prekl.) v Addis Abebe, zomierala na vyhladovanie. *„Mala som nádej, ale tá nádej sa mi zdá byť teraz vzdialená. Viem, že Boh je so mnou a že ma miluje. Nepoznám žiadny iný spôsob, ako by som mohla žiť.”* Slabý záblesk nádeje predstavuje pre ňu deň, keď ju jej prežitie nebude stáť kúsok jej srdca, jej duše a jej zničeného tela. Dnes tie nádeje ešte musí odložiť stranou. Práve dorazil jej ďalší klient.

Štatistiky hovoria:

- Priemerný vek vstupu do prostitúcie celosvetovo je trinásť až štrnásť rokov.¹
- 75 percent prostitútok sa nachádza pod hranicou dvadsiatich piatich rokov.¹

Pohľad na novú úroveň ponižovania a čo s tým môžeme spraviť

Keď som šla do Indie do tamojšieho „red-light-district” (štvrť prostitútok) v jednom zo slumov (najchudobnejšia štvrť – pozn. prekl.), stretla som sa tam s novou úrovňou ponižovania. Nielen, že celá tá štvrť bola taká špinavá, že sa to ani nedá popísať, no zároveň bola plná nevestincov. Vzali ma

do jedného z nich, ktorý pozostával z troch malých miestností, pričom v každej z nich boli tri postele. Ani jedna z tých postelí nebola nijako opticky oddelená od iných. Dievčatá a ženy obsluhujú mužov v týchto malých miestnostiach hlavne v noci – s nádejou, že zarobia dostatok peňazí na to, aby sa najedli a nakrmili svoje deti, ak nejaké majú. A mnohé z nich majú deti. Kde nechávajú svoje deti počas toho, ako pracujú? Buď ich nechávajú hrať sa na chodbách, z ktorých je priamy prístup do izieb, v ktorých sa nachádzajú ich matky alebo im dávajú alkohol, aby zaspali a neobťažovali svoje matky počas ich práce. Niekoľko z nich sa dozvedelo o našom stravovacom a školskom programe a my sme sa o ne mohli počas tých hodín postarať, aby nemuseli byť svedkami toho, čo sa odohráva u nich doma. Doma! Tieto malé deti bývajú v nevestincoch!

Bez pomoci sa väčšina tých dievčat – malých detí – postupne stane prostitútkami, keď dovrišia nejaký minimálny vek. Tieto ženy nebývajú takto preto, lebo to chcú; ony nemajú na výber. Sú nevzdelané a vyrástli uprostred takej chudoby, ktorú si väčšina z nás ani nedokáže predstaviť. Niektoré z nich sú dokonca vlastníctvom pasákov, ktorí ich podľa všetkého udržujú v pozícii väzňov a bijú, ak nezarobia dostatok peňazí.

Som šťastná, že môžem povedať, že sme iniciovali program, ktorý môže pomôcť pri ich záchrane. Najprv sme v tejto oblasti asi tri roky pracovali spolu s inými miestnymi kresťanskými organizáciami a počet prostitútok sa znížil z troch tisíc na tristo. Niektorí ľudia potrebujú iba trocha nádeje a pomoci alebo niekoho, kto by im povedal, že môžu žiť aj inak a kto by im to ukázal.

Naša organizácia zakúpila niekoľko desiatok hektárov pozemkov, ktoré sú vzdialené asi tri hodiny od tejto štvrte prostitútok a na tých pozemkoch sme vybudovali dedinu, ktorej súčasťou je tréningové centrum, v ktorom sa tieto ženy

učia nejakej zručnosti, ktorá im dá možnosť finančne sa postarať o seba a svoju rodinu bez nutnosti prevádzkovania prostitúcie. Vo februári 2008 sme do Centra obnovy presťahovali prvých sto žien a detí a plánujeme tam presťahovať všetky tie, ktoré túžia po zmene. Veľmi ma potešilo, keď som počula tie malé dievčatá a hlavne dospievajúce dievčatá nahlas sa chichotať, keď som im ukázala kúpeľne a záchody, ktoré tam majú k dispozícii. Viete, ony sa nikdy predtým nekúpali nijako inak, než vyliatím vody z vedra na seba, niekde v ústraní za nejakou budovou. Je to úžasný pocit, keď môžete byť súčasťou toho, že sa na ich tvárach objaví úsmev a keď im dodáte nádej. Je to iste lepší pocit, ako sebecký, egoistický život, ktorým som predtým žila. Za túto prácu v Indii sú do veľkej miery zodpovední partneri našej služby, pretože práve ich verné darcovstvo umožňuje tieto veci zaplatiť a my si ich za to hlboko vážime.

Možno ešte treba dodať, že niektoré zo starších žien, ktoré uviazli v pasci prostitúcie, sú vdovy. Ich manželia zomreli alebo v niekoľkých prípadoch boli zabití a zanechali ich bez akýchkoľvek prostriedkov, a preto sa aj ony uchýlili k jedinej veci, o ktorej vedia, že by im mohla zarobiť nejaké peniaze.

Môžeme sa učiť, ako správne pomáhať utláčaným ľuďom na svete. Potrebujeme k tomu len informácie a pevné rozhodnutie – potom môžeme do životov mnohých ľudí priniesť pozitívne zmeny. Ak každý z nás spraví svoju časť práce, môžeme začať revolúciu lásky.

Nespravodlivosť je všade

Nespravodlivosť neprekvitá iba v krajinách tretieho sveta, ale aj všade v našich obytných štvrtiach a mestách. Ľudia,

s ktorými pracujeme, sú mnohokrát v zúfalej núdzi. Stretávame ich na uliciach a vidíme ich na trhoviskách. Nespravodlivosť má mnoho tvári. Môžeme ju zazrieť v tvári ženy, ktorú jej manžel zanechal s tromi malými deťmi a odišiel za inou. Môžeme ju vidieť v tvári dievčaťa alebo chlapca, ktorí boli počas svojho dospievania sexuálne alebo fyzicky zneužívaní ich rodičmi alebo inými dospelými. Môžeme ju vidieť v tvári otca, ktorý vyrastal v gete a je treťou generáciou rodiny, ktorá žije na sociálnych dávkach. Rád by žil lepšie, ale v podstate ani nevie začať rozmýšľať o tom, čo má spraviť. Má veľmi slabé vzdelanie a dokonca ani nikdy nevidel nikoho žiť inak, ako žije on – možno iba v televízii.

Niektorí ľudia to prekonajú a pozdvihnú sa z tragédie nespravodlivosti, no mnohí to nedokážu. Možno potrebujú teba alebo mňa alebo niekoho, koho my poznáme, aby do nich investoval. Časť našej organizácie, ktorá sa zameriava na chudobné štvrte miest, pôsobí na školách a pomáha deťom učiť sa čítať a písať. Požiadali sme dobrovoľníkov, aby formou osobného prístupu pomáhali deťom s ich učením, som však sklamaná z toho, že iba málo ľudí je ochotných venovať jednu hodinu do týždňa niečomu takému. Samozrejme, že si myslíme, že „niekto” by iste mal tým deťom pomôcť, no my akosi nepatríme k tým, ktorí by prišli a zapojili sa do tej pomoci! Máme svoje výhovorky, ktorými si utišujeme naše svedomie; obstoja však pred Bohom? Roky som mala výhovorky ku všetkému, čo som nechcela robiť, ale potom som objavila jednu pravdu, ktorá sa stala jedným z mojich obľúbených porekadiel: *„Nezáujem sa vyhovára; láska hľadá spôsoby.”*

Nezáujem sa vyhovára;
láska hľadá spôsoby.

Vzor spravodlivosti

V Biblii, počínajúc od Starého zákona, vidíme jeden príklad za druhým, ľudí, ktorí sa podieľali na pomoci chudobným a núdzným. Jób bol jedným z takých ľudí. Povedal, že keďže slepému bol očami a chromému bol nohami, chudobným a núdzným bol otcom, obliekol si tým spravodlivosť (pozri Jób 29, 14-16). To slovo „obliecť“ má špecifický význam, ktorý nesmieme prehliadať. Zamyslite sa nad tým takto: Keď si obliekam šaty, robím to s určitým zámerom. Nestojím len tak pasívne pri svojej skrini a nečakám, že šaty na mňa samé naskočia z vešiakov. Pozorne si vyberám všetky súčasti svojho oblečenia a nielen, že si to obliekam, ale starám sa aj o to, aby to na mne dobre vyzeralo. Boh povedal, že Jób bol spravodlivý muž a Jób povedal, že si „obliekol“ spravodlivosť. Inými slovami povedané, on to spravil zámerne. Vzor spravodlivosti v Jóbových dňoch pozostával z pomoci vdovám, sirotám, chudobným a núdzným a všetkým, ktorí boli utláčaní.

Nezáujem sa vyhovára; láska hľadá spôsoby.

V našej dnešnej spoločnosti nám nezostalo veľa takých vzorov. Zdá sa, že väčšina ľudí robí iba to, na čo má chuť a že sebeckosť vládne. Potrebujeme vzory, ktorých ovocím budú muži a ženy, ktorí budú žiť v integrite, pravde, čestnosti, úcte, vernosti, lojálnosti a so skutočným záujmom o utrápených ľudí. Ak by viac ľudí malo takéto vlastnosti, náš svet by vyzeral úplne inak.

Možno máte na to chuť zareagovať slovami: „Áno, prial/a by som si, aby sme mali také vzory“. Nezabúdajte však, že pranie nestačí. Musíme konať. Náš svet sa zmení iba vtedy, ak sa zmenia ľudia, ktorí v ňom žijú – a tá zmena sa musí začať u každého z nás. Všetci musíme niesť tú fakľu a povedať: „Ja som Revolúcia lásky!“

Keď sa Ester, tá mladá židovská dievčina, o ktorej ste čítali vo štvrtej kapitole tejto knihy, nakoniec stala kráľovnou, prikázala, aby počas spoločnej oslavy slobody židovského národa boli chudobným rozposlané dary. Súčasťou našej oslavy dobrých vecí, ktoré Boh pre nás vykonal, by mala byť spomienka na to, že sa máme venovať ľuďom, ktorí ešte stále trpia núdzu.

Jedna moja priateľka je súčasťou jedného tímu vo svojom zbore, ktorý sa počas Vianoc snaží pomáhať útulkom pre bezdomovcov. Ich zbor dostane zoznam všetkých detí, ktorí žijú v danom útulku, spolu s vekom a veľkosťami šiat tých detí. Členovia zboru, ktorí si to môžu dovoliť, si vyberú meno nejakého dieťaťa a kúpia vianočný darček iba tomu jednému dieťaťu. V decembri potom zorganizujú vianočnú oslavu v tom útulku – je tam kopa jedla, vianočnej hudby, príbehov o Ježišovom narodení a o Jeho láske ku každému dieťaťu a, samozrejme, všetky deti dostanú svoj darček. Po oslave majú členovia toho zboru dobrý pocit, že pomohli deťom bezdomovcov. Mnohí z nich povedali, že keď sa vrátia domov z tej oslavy, sú omnoho vďačnejší Bohu za to, čo majú, za svoje bývanie a každé požehnanie od Neho.

Je pre nás veľmi dobré, keď na vlastné oči vidíme a podieľame sa na potrebách iných, pretože nám to pomáha živo si uvedomiť, akí sme veľmi poďakovaní. Dúfam, že nám to tiež pomáha uvedomiť si, ako veľa by sme toho mohli spraviť, ak by sme na to vynaložili viac svojej snahy. Ľudia majú tendenciu byť počas Vianoc štedrejší a veľa ľudí sa naozaj snaží pomôcť niekomu inému, no potrebujeme si uvedomiť, že chudobní ľudia a ľudia na okraji spoločnosti trpia núdzu neustále a nie iba raz do roka, počas Vianoc.

Počas toho, ako píšem tieto riadky, sa s Daveom nachádzame v hoteli, ktorý má extrémne malý záchod

a sprchu. Sú také malé, že Daveova hlava sa dotýka stropu. Najprv sa trochu sťažoval na nedostatok pohodlia, no potom si spomenul na ľudí, s ktorými sme sa stretli – na ľudí, ktorí nemajú ani vodu a musia hodiny chodiť pešo, aby domov doniesli dostatok špinavej vody na prežitie svojej rodiny. Tí ľudia sa iba málokedy umývajú a ak to robia, tak nie v nejakej kúpeľni so sprchou. Obaja sme zistili, že zasahovanie núdzných ľudí sa pre nás stalo požehnaním, pretože nám to pomáha prestať reptáť a sťažovať sa a vedie nás to k ďakovaniu vo všetkých veciach, ako si to Boh praje.

Bóaz, bohatý muž a vodca v rámci svojej komunity, prikázal svojim ľuďom, aby naschvál zanechali za sebou časť úrody (Rút 2, 16) na jeho poliach, aby ich Rút mohla nájsť a zozbierať a použiť ich na nasýtenie seba a svojej svokry. Aj Rút, aj Noémi boli vdovy a boli chudobné. Vtedajší zákon prikazoval, že z poľa sa nemá zozbierať všetko zrno. Ľudia tam mali zanechať niečo pre chudobných, ktorí tam môžu prísť a paberkovať na tých poliach, a tak sa najesť. Stále znova a znova vidíme, že Boh sa vždy staral o chudobných. Jeho starostlivosť však nepadla na zem z neba, ani nebola výsledkom nejakého zázračného činu; zabezpečoval ju prostredníctvom ľudí.

Láska v akcii

V organizácii Joyce Meyer Ministries máme účet s názvom „Láska v akcii“. Organizácia a jej zamestnanci môžu na tento účet vložiť peniaze s tým konkrétnym zámerom, aby tie peniaze boli využité pre potreby ostatných zamestnancov, ktorí možno z rôznych dôvodov prechádzajú ťažkým obdobím vo svojich financiách. Možno ich zasiahla choroba a zanechala ich v problémoch, alebo sa dostali do úzkych kvôli špeciálnej

potrebe svojho dieťaťa. Rozhodli sme sa, že chceme byť pripravení pomôcť tým z nás, ktorí majú skutočné potreby a nedokážu si pomôcť sami.

Ak ste súčasťou nejakej kresťanskej skupinky alebo máte priateľov, ktorých by zaujímalo podieľať sa na Revolúcii lásky, tak jednou z vecí, ktorú môžete spraviť, je vybrať si spomedzi seba pokladníka alebo otvoriť si špeciálny bankový účet a nechať ľudí prispievať na ten fond každý týždeň alebo mesiac. Môžete ho nazvať „Láska v akcii“, ak chcete, alebo ho môžete pomenovať inak, ale používajte ho na uspokojovanie potrieb, ktoré sa vyskytnú. Často počujeme o nejakej potrebe a prišli by sme si, aby sme mali viac peňazí. Čo keby ste začali šporiť, aby ste boli pripravení, keď taká chvíľa opäť príde? Ak neviete nájsť skupinu ľudí, ktorí by sa zaujímali o niečo také, tak nájdite jedného alebo dvoch ľudí a ak musíte, spravte to dokonca sami, no odmietnite nespraviť nič!

Na čo potrebujem svoju ruku, ak ju nepoužívam na pomoc niekomu?

Jedným zo šokujúcich výrokov, ktoré som objavila pri štúdiu Jóbových reakcií na chudobných, bolo jeho pozorovanie, že ak nepoužíva svoju ruku na pomoc utrápeným, tak nech mu ju niekto oddelí od tela (pozri Jób 31, 21-22). To ma viedlo k uvedomeniu si, ako vážne Jób bral pomoc pre druhých ľudí. Som ochotná, brať to tak vážne? A čo vy?

Má život vôbec nejaký skutočný zmysel, ak robíme iba to, že každý deň vstávame a žijeme iba pre seba? Ja som to skúsila a zistila som, že ma to nenapĺňa, ale že ma to robí prázdnu. Vôbec si nemyslím, že to Boh zamýšľal pre nás, ako pre svojich reprezentantov tu na zemi.

Na chvíľu som sa zastavila v písaní týchto riadkov, aby som si znova prečítala všetky texty z Písma, ktoré viem nájsť o milovaní iných. Teraz som dokonca ešte viac, ako kedykoľvek predtým presvedčená o tom, že to je skutočný zmysel života. Vyzývam vás, aby ste celú svoju bytosť zasvätili robeniu dobrého. Ponúknite Bohu svoje ruky, ramená, ústa, nohy, oči a uši a poproste Ho, aby ich použil na vylepšenie života niekoho iného. Použite svoje ruky na to, aby sa s nádejou vystreli k niekomu, kto je hladný, ubolený alebo osamelý.

Žatva lásky

Keď nesebecky dávame a žijeme, naozaj sa v našich životoch dočkáme žatvy. Nie je nič zlého na tom, keď túžime po žatve a očakávame ju. Našou motiváciou v pomoci iným by nemalo byť, že z toho niečo vyťažíme pre seba, ale Boh nám hovorí, že budeme žať to, čo sejeme a na to sa môžeme tešiť. Jeden verš, ktorý tak krásne vyjadruje túto pravdu, sa nachádza v Evanjeliu Lukáša 6, 38: *„Dávajte a bude vám dané. Mieru dobrú, natlačenú, natrasenú a vrchom nasypnanú dajú vám do lona; lebo akou mierou meriate, takou vám bude namerané.”*

Boh sľubuje, že odmení tých, ktorí Ho usilovne hľadajú (pozri Žid. 11, 6). Slovo *odmena* v pôvodnom gréckom texte Nového zákona znamená: „odplata prijatá v tomto živote” alebo „odškodnenie”. V hebrejskom jazyku, v ktorom je napísaný Starý zákon, slovo *odmena* znamená: „ovocie, príjem, produkt, cena alebo výsledok”. Slovo *odmena* je v rozšírenom anglickom preklade Biblie (Amplified Bible) použité 68-krát. Boh chce, aby sme sa tešili na odmenu našej poslušnosti a dobrých rozhodnutí.

Ak sa zaujímate o ľudí, ktorí sú chudobní a utláčaní, Boh nám sľubuje, že nebudeme mať nedostatku, ale ak si skrývame oči pred ich potrebami, tak ich potreby sa stanú „veľkým prekliatím“ v našom živote (Prísl. 28, 27). Pisateľ Prísloví dokonca hovorí, že keď dávame chudobným, požičiavame Bohu (pozri Prísl. 19, 17). Neviem si predstaviť, že by Boh neplatil obrovský úrok z toho, čo Mu bolo požičané.

Vyzývam vás, aby ste pracovali na sprostredkovaní spravodlivosti utláčaným. To jednoducho znamená, že keď vidíte niečo, o čom viete, že to nie je správne, postaráte sa o to, aby to bolo správne.

Život vo svetle

Všetci v našich životoch pravdepodobne chceme viac svetla. To znamená viac jasnosti, lepšie pochopenie a menej zmätku. Prorok Izaiáš vyhlásil, že ak sa budeme o svoj chlieb deliť s hladnými a dovedieme chudobných bezdomovcov k nám domov, prikryjeme nahých a prestaneme sa skrývať pred potrebami ľudí okolo nás, zažiarí naše svetlo (pozri Iz. 58, 7-8). Tiež povedal, že z nášho života začne prúdiť uzdravenie a obnova a moc nového života. To mi znie celkom dobre a som si istá, že to znie dobre aj vám.

Keď Izaiáš písal o spravodlivosti, povedal, že pôjde pred nami a privedie nás k pokoju a k blahobytu a že sláva Pánova bude našou ochranou. Ak aktívne pomáhame utláčaným, Boh kráča pred nami a dokonca nám kryje aj chrbát! Páči sa mi ten pocit bezpečia a istoty.

Izaiáš ďalej povedal, že ak poskytneme hladnému to, čo používame na udržiavanie svojho života a ak uspokojíme potreby strápených, tak naše svetlo zažiarí v tme a akékoľvek

temno, ktoré budeme zakúšať, sa bude dať porovnávať so žiarou slnka na poludnie (pozri Iz. 58,10). Slnko je napoludnie veľmi jasné, a preto tomu rozumiem tak, že pomoc iným ľuďom je spôsobom, ako žiť vo svetle.

Pán nás bude neustále viesť a dokonca aj v časoch sucha nás bude sýtiť. On spraví naše kosti silnými a naše životy budú ako zavlažovaná záhrada (pozri Iz. 58,11). Toto všetko je výsledkom života, ktorý je zameraný na prinášanie spravodlivosti utláčaným.

Dúfam, že aj vy vidíte cez tieto sľuby to, čo vidím ja. Myslím si, že väčšina z nás mrhá svojím životom v snahe získať veci, ktoré nám Boh s radosťou dá, ak jednoducho spravíme to, o čo nás žiada – ak sa postaráme o chudobných, hladných, zúfalých, o siroty, vdovy, utláčaných a núdzných. Prežite svoje životy v pomoci iným a Boh vás uspokojí v každom možnom smere.

Revolucionár lásky

Martin Smith

Okolo čoho sa točí naša láska?

Pamätám si to tak jasne. Bol 10. január 2008. Bočná ulička – s množstvom dier a bez chodníkov – akurát stačila na to, aby sa do nej zmestil náš autobus. Vystúpili sme z neho do horúčavy a chaosu a zápachu tisícov použitých pneumatík, ktoré boli pohádzané do ohňa a ktorých zápach sa zmiešal so smradom lacného benzínu a minulo-mesačných odpadkov. Stánky a dielne a budy a domy. Sandále a bosé nohy a hluk, ktorý rozmazával naše zmysly.

Ale to všetko bolo ničím v porovnaní s tým, čo prišlo potom... Boli sme v Mumbai, v Indii. Boli sme v slume alebo presnejšie povedané, boli sme v štvrti prostitútok v jednom z mnohých slumov v tom meste. Nebolo tam vidieť žiadne červené svetlá a zdalo sa, že všetci tam niečo robia – vyrábajú, predávajú, zametajú, nosia. Išli sme sa tam pozrieť na Prem Kiran – jeden projekt, zameraný na prácu s deťmi prostitútok a s ich rodinami. Pozvali nás tam Dave a Joyce. Povedali nám, že to je projekt, ktorý by sme si naozaj mali pozrieť na vlastné oči.

Neviem, či som sa niekedy predtým stretol s takým množstvom života v jednej jedinej miestnosti. Zdalo sa mi, ako keby to tie steny ani neboli schopné udržať. Sedemdesiat usmiatych tvárí bolo natočených smerom k návštevníkom ako keď sa slnečnice obracajú za večerným slnkom. Vonku som videl cestu a ten slum a tie uličky, na ktorých číhalo toľko

bolesti a bojov a smrti. No pobyt v tej miestnosti bol silnejší ako čokoľvek iné, čo som predtým zakúsil.

Bolo tam jedno konkrétne dieťa, pri ktorom som mal pocit, že ho tam nemôžem nechať. Volala sa Farin a niečo na nej bolo také, čo mi hovorilo, že budem len ťažko od nej odchádzať.

Počas nasledujúcej hodiny som sa o nej dozvedel viac. Podobne, ako u väčšiny iných, aj Farinina mama bola prostitútka. Prem Kiran zasiahol a pomohol, vylepšiť jej život – ponúkol jej jedlo, oblečenie, vzdelanie a podporu milujúcich, oddaných, obetavých kresťanov. Moju myseľ však kvárilí otázky.

Koľkokrát sa Farin musela skrývať pod posteľou počas toho, ako jej mama pracovala?

Koľkým nebezpečenstvám bola vystavená po zotmení na uliciach v tom slume?

Ako mohla dúfať, že jej život bude v niečom iný, ak sa odtiaľ teraz nedostane von?

Ako by som ju tam mohol nechať?

Ako by som mohol?

To jedno poobedie v Mumbai zmenilo všetko.

Nasledujúci večer sme mali koncert v meste. Čo iné sme mohli spraviť, ako priviesť tie deti a ich matky k nám hore na pódium? A tak prišli a bolo úžasné mať ich tam spolu s nami – všetky tie plaché úsmevy a adrenalinové skoky a kultúrny šok. A potom sa stalo ešte niečo väčšie. Hrali sme a tie matky začali jednoducho tancovať. Tie matky noci, tie sexuálne pracovníčky, ktoré boli oblečené do červeného rúžu a vyblednutých sári, tancovali v slobode a v milosti a v láske pred zástupom tisícov ľudí. Točiac sa ako padajúce pierka, s rukami rozprávajúcimi príbehy a opatrne našľapujúcimi

nohami; ich tanec zachytával niečo, čo som nikdy predtým nevidel.

A vtedy to na mňa doľahlo: Kde by mala byť spravodlivosť? Kde by mali byť prijatí vydedenci? Kde by mali ľudia, ktorých životy sú zaťažené chudobou, nájsť slobodu a nádej? Kde by sme mali bez otázok vynakladať svoju lásku?

Ja som vyrastal v cirkvi, no niekde po ceste som vymeškal nejaké lekcie. Nenaučil som sa, že keď ide o našu reakciu na chudobu a nespravodlivosť – a o úlohu nás, kresťanov ako uctievačov – Boh nechce veci pekne oddeľovať. Pred rokmi by som utiekol ďaleko preč od myšlienky, že by sme mali mať na pódiu s nami počas uctievania skupinu tancujúcich žien, ktoré boli donútené k prostitúcii. Teraz mi to príde ako znamenie doby. Zdá sa, že Boh burcuje cirkev tak, ako nikdy predtým a dáva nám najavo, že presne toto sú tí ľudia, ktorých potrebujeme prijímať.

Takže, ak hovoríme o vyrovnávaní sa s myšlienkou, do akej miery potrebujeme Revolúciu lásky, ostáva mi jedna otázka: Okolo čoho sa točí naša láska?

Vrátil som sa domov z cesty do Mumbai a všetko sa zamotalo. Moja hlava prestala fungovať tak, ako predtým zvykla a bol som hlboko utrápený. Keď som rozmýšľal o Farin, cítil som v sebe bremeno – že ak neurobíme my niečo, jej život bude smerovať do budúcnosti, ktorú zničí utrpenie, chudoba, zneužívanie a choroba. Mal som pocit, ako keby sa stala našou ďalšou dcérou a naša rodina ako keby bola bez nej nekompletná.

Ukázalo sa, že Božie plány sa líšili od tých mojich. O rok a niekoľko mesiacov neskôr, keď píšem o tejto skúsenosti, sa veci neuberajú tak, ako som si myslel, že sa budú. Farin neodišla zo svojho mesta. Ešte stále je so svojou rodinou, ale jej matka už nepracuje ako prostitútka. Práve sa idú sťahovať

na miesto, ktoré je od Mumbai vzdialené niekoľko hodín cesty – tam budú žiť v komunite ľudí, ktorí sú na tom podobne – bývalé sexuálne pracovníčky, ktoré chcú nájsť nový život, preč od chaosu a nebezpečenstiev minulosti. Farinin život vyzerá byť plnší, ako som dokázal dúfať.

A môj?

V určitom zmysle som tak trochu mal pravdu, že sa znova stávam otcom. Ale nie pre Farin. Niekedy počas tohto roka sme spolu s mojou manželkou, Annou, boli pri zrode ďalšieho nášho dieťaťa – charitatívnej organizácie s názvom CompassionArt. Zámerom tejto organizácie je zbierať peniaze prostredníctvom umelecky zameraných projektov (ako hudobných diel a kníh), ktoré využívajú predaj a licenčné poplatky na boj proti chudobe vo všetkých jej formách – proti tomu extrémnemu druhu chudoby, ktorý okráda ľudí o život a proti tomu druhu chudoby, ktorý je síce ťažšie viditeľný, ale ktorý okráda ľudí o nádej. Obaja si spomíname, že sme s Joyce a Daveom hovorili o jej zrode a zdá sa mi, že to ich robí starými rodičmi CompassionArt. Práve ich zanietenie a múdrosť nám pomohli urobiť úplne prvé kroky.

CompassionArt sa však okrem toho pokúša prerobiť jednu rovnicu. Je to výzva pre matematiku, ktorá tvrdí, že ak sa nevenujeme starostlivosti o iných, naša viera môže ísť stále správnym smerom. Nie je to tak. Pravdou samozrejme je, že všetko sa tým len oslabí. Keď sa naše vášne a ciele a láska točia iba okolo našich vlastných plánov, tak sa jednoducho mýlime. Keď sa naša láska načiahne von a zasahuje niekoho mimo nás, zistíme, že sme omnoho viac zosúladení s Božou správnou cestou nahor.

V poslednej dobe vždy, keď som sa ocitol pred mikrofónom, na pódiu a pred davom ľudí a rozmýšľal som, čo mám povedať, pocítil som potrebu čítať z Izaiáša 58. Akosi

som nebol schopný odolať jednoduchosti a sile tých slov a hoci boli pôvodne, pred čosi menej ako tritisíc rokmi adresované Izraelskému národu, hovoria o večných problémoch, ktoré sú rovnako relevantné aj dnes.

Vždy ma zaujme zaniehanie, obsiahnuté v prvých riadkoch tohto textu: „Volaj na plné hrdlo, nešetri, pozdvihni svoj hlas ako trúba” (Iz. 58, 1). To, čo nasleduje, musí byť vykričané a nie šepkané alebo zaradené na neskorší dátum. Toto je aktuálny problém, ktorý musí zaujať pozornosť všetkých, všade: „Oni ma, pravda, hľadajú deň čo deň, chceli by poznať moje cesty ako národ, čo uskutočňuje spravodlivosť a neopúšťa nariadenia svojho Boha. Pýtajú sa ma na spravodlivé nariadenia, túžia po Božej blízkosti” (v. 2). Problém spočíva v tom, že sa zdá, že robia niečo dobré, no v skutočnosti to je inak. Je zrejmé, že ich srdce nie je v poriadku a že smerujú k pádu.

Boh odpovedá na ich otázku, že prečo sa zdá, že On ignoruje všetky ich prvotriedne náboženské skutky: „Hľa, v deň svojho pôstu uplatňujete svoju záľubu a naháňate všetkých svojich robotníkov... Váš dnešný pôst nie je taký, aby váš hlas bolo počuť na výšinách” (verse 3-4).

Potom prichádzajú opäť tie lekcie, to zhrnutie v takej forme, že dokonca aj tí z nás, ktorí niekde vzadu podriemkávajú, to konečne môžu pochopiť: „Toto, hľa, je pôst, ktorý ja mám rád: Rozviazať putá nepravosti,... prepustiť utláčaných na slobodu... lámať svoj chlieb hladnému a biednych, bezprístrešných voviesť do svojho domu. Keď vidíš nahého, priodej ho, a neskrývaj sa pred svojím príbuzným” (verse 6-7). To sa už nedá veľmi jasnejšie povedať alebo áno? Prenasledovaní, zneužívaní, hladní, bezdomovci, chudobní – to sú ľudia, okolo ktorých sa má točiť naša láska, nie okolo nás samých alebo okolo našich chybných názorov o úchvatnej nábožnosti.

Boh jasne hovorí, aký to má všetko má dôsledok: „Potom vyšľahne tvoje svetlo ako zore a rýchlo sa uzdravíš... potom budeš volať, a Hospodin ťa vyslyší, ty budeš kričať o pomoc, a On odpovie: Tu som!” (verše 8-9).

Roky sme hľadali intimitu v našom uctievaní. Spievali sme piesne, ktoré hovoria o tom, ako je Boh blízko a ako naše životy patria Jemu. Usilovali sme sa zažiť chvíle, počas ktorých by sme vedeli, že Boh je nám blízko; naháňali sme sa za Jeho hlasom a hľadali sme Jeho plány. A po ceste nám akosi unikal kľúč ku skutočnej intimite: „Ak odstrániš jarmo zo svojho streda, ukazovanie prstom, zlomyseľné reči, ak poskytnieš hladnému, po čom sám túžiš, a nasýtiš strápeného... Hospodin ťa ustavične povedie, ukojí tvoju túžbu aj vo vyprahnutom kraji; posilní ti kosti a budeš ako zavlažovaná záhrada, ako vodný prameň, ktorého vody nesklamú” (verše 9-11).

A ak to spravíme, tak potom získame viac, než odmenu za počúvanie Božieho hlasu a prinesenie lásky k ľuďom, ktorí to najviac potrebujú, viac, než ten fantastický obraz zavlažovanej záhrady, nasiaknutej životom – Izaiáš jasne hovorí, že Boží ľud potom začne preberať svoje miesto v dejinách: „Tvoji potomkovia vystavajú dávne zrúcaniny, postavíš základy pre pokolenia. Pomenujú ťa opravovateľom trhlín, obnovovateľom ulíc na bývanie” (v. 12).

A potom to ešte pokračuje ďalej: „Potom budeš mať rozkoš v Hospodinovi, povodím ťa po výšinách zeme a nachovám ťa dedičstvom tvojho otca Jáкова” (v. 14).

To všetko sa nám dostane, keď sa prestaneme snažiť urobiť dojem na Boha našimi pokusmi o nejakú „duchovnosť” a vytváraním dobrých bohoslužieb, ktoré robia dojem na ľudí okolo nás. To všetko sa nám dostane, ak nakrímime niekoho, kto je hladný, ak dáme šaty chudobným, ak obránime

bezmocných a ak sa postavíme na stranu slabých. To všetko – celé tieto dejiny – sú tvorené – najjednoduchšími činmi. Keby len – keby sme sa len naučili milovať viac, než len seba samých.

Za všetkým týmto sa skrýva ešte jedna pravda. Realita je taká, že možno je ťažké, pozrieť sa von a pokúsiť sa dovoliť, aby sa naša láska točila okolo iných. Život je ľahší, keď je celý len o nás. Prečo? Sčasti preto, lebo to tak bolo vždy predtým – od príbehov párov, ktoré ochutnali zakázané ovocie až po kráľov na strechách, ktorí si obzerali budúce vdovy a zle naladených prorokov, ktorí smerovali do Španielska, pretože si nevedeli ani predstaviť, že by Boh mohol prejavovať svoje milosrdenstvo aj niekomu inému, ako svojmu ľudu. Tak to vždy s nami bolo – je to ten neustály zápas, keď sa sami posadíme na ten trón namiesto Boha a Jeho, navonok-zameraného prístupu k životu.

Zdá sa, že v dnešných dňoch je to možno ešte trochu ťažšie, ako kedykoľvek predtým. Všade okolo nás sú sily, ktoré nás tlačia k tomu, aby sme počúvali svoj smäd, aby sme sa oddali svojim chútkam, pretože „ty za to stojíš“. Aby sme sa chopili života a pretvorili ho na svoj obraz. Cieľom je, aby sme chceli – a pokúsili sa mať – to všetko: vzhľad, šaty, príjem, dom, vzťahy, kariéru. A všetko s tým zámerom, aby sme boli „nablýskaní“ a aby naše životy vyzerali omnoho lepšie.

Ale my vieme pravdu o živote, či nie? Vieme, že napriek tlaku prispôsobovať sa okoliu, nás nemôže ku skutočnému šťastiu priviesť život, ktorý sa točí okolo nás.

Vždy sa mi páčilo, keď sme počas nášho koncertu mohli zaspievať pieseň o tom, že tvoríme dejiny. Počas uplynulých rokov sme to s našou skupinou spievali veľakrát a cítili sme, že tie slová majú akúsi moc, zanechať ľudí s pocitom inšpirácie, výzvy a nasmerovania, aby sa postavili a žili

pozoruhodný život, ktorý vstúpi do dejín. Existuje však ešte niečo viac; musí existovať ešte niečo viac.

Ak máme byť tvorcami dejín – a budúcnosť miliónov životov závisí od toho, či nás bude stále viac a viac takých, ktorí sa zaviažu robiť to – tak pre väčšinu z nás to bude znamenať, že sa nimi staneme z určitých konkrétnych dôvodov. Dejiny začneme tvoriť tak, že sa rozhodneme žiť naše životy ako sériu malých, nesebeckých činov. Ako to povedala Matka Tereza: „Neexistujú veľké veci; iba malé veci s veľkou láskou.“ Ak by sme toto dokázali nejako dostať do našej DNA, tak tie dve miliardy kresťanov na svete by v priebehu niekoľkých týždňov mohli ukončiť celosvetovú chudobu. To sú dejiny, aké by som rád videl, že tvoríme. Zabudnite na sústredenosť dovnútra; a presne tak, ako to sľubujú tie starodávne slová z Izaiáša 58, ak prestaneme všetko toto zameriavať len na seba a začneme jednoducho dávať do poriadku tie problémy a uspokojovať potreby ľudí okolo nás, budeme jasnejšie počuť Boha a budeme omnoho zladenejší s Jeho mocou a s Jeho zámermi. Také to je jednoduché.

Každopádne som si istý týmto: veľké bude vždy silné, ale malé je extrémne krásne. Táto Revolúcia lásky má moc byť masívnou silou, ale vždy bude pozostávať iba z tých malých nesebeckých činov obetavej lásky. Takže naše veľké pódia a veľké obraty z predaja našich albumov a veľké piesne – no, tie sú celkom v poriadku, ale vôbec nie sú také nadchýnajúce, ako moc života, ktorý ide proti prúdu.

Ešte jedna posledná vec. Ako do toho celého zapadá hudba? Pokušenie zanechať za sebou všetko tvorivé a ísť žiť do kartónovej krabice, je silné. Dáva nám to pocit, ako keby to bol spôsob, ktorým môžeme konečne spraviť niečo „skutočné“ s našimi životmi. To však nikdy nie je celý príbeh. Blaho človeka sa týka celej jeho osobnosti – tela, duše

a ducha. Na vlastné oči som mal možnosť vidieť moc hudby a som presvedčený, že to je Božia tajná zbraň. Hudba dokáže zjednotiť tam, kde vládne vojna, dokáže utíšiť bolesť zo zranení, dokáže zlomiť aj najtvrdšie – a utíšiť aj to najviac zranené – srdce, od Rwandských obetí genocídy až po obyvateľov New Yorku, ktorí stratili svojich príbuzných pri páde dvojčiek, ako aj tých, ktorých nenávisť spôsobila toľké utrpenie.

Spravte Boha súčasťou tej rovnice – nie, že by ste ho niekedy mohli z nej naozaj vynechať, ale viete, čo mám na mysli, že? – a získate zástup, ktorý pod indickým nebom spieva „Božie” piesne a ktorý uctieva Všemocného spolu s anjelmi. Otvorte svoje oči a uvidíte prichádzať uzdravenie. Možno sa jedlo nedostane okamžite do úst zúfalých detí, ale bude to chvíľa, keď sa nebo dotkne zeme a v tej chvíli dochádza k obnove. Práve v takých chvíľach cítime, že niekam patríme, cítime, že nie sme sami. Neuveriteľne vtedy cítime, že sám Boh nás neopustil.

To dokáže vypôbiť hudba a Boh nás nepovoláva k tomu, aby sme sa jej vzdali a odišli žiť do kartónových krabíc. On nás povoláva k tomu, aby sme používali svoju hudbu, ktorá je darom, ktorý nám On zveril – aby sme ju používali na pomoc chudobným, ktorí žijú uprostred zúfalých podmienok. Ak si osvojíme tie lekcie, ktoré sú nám tak jasne predkladané v Izaiášových slovách, som presvedčený, že v budúcich dňoch budeme vidieť veľké zázraky ešte predtým, než odznie čo i len jedna nota. To je hudba a Revolúcia lásky.

Steven Curtis Chapman, pesničkár, uctievač a muž, ktorý inšpiruje iných každým svojím dychom a ktorý slúži s pokorou a milosťou, mi to raz vysvetlil z úžasnej perspektívy. On pravdepodobne predal milióny albumov a bol odmenený tými najrôznejšími oceneniami, no ak sa ho spýtate, na čo je

najviac hrdý povie vám, že to je spôsob, ktorým sa jeho rodina venuje osvojovaniu si detí, ktoré potrebujú domov. „To je najjasnejšie znamenie, že Boh koná v mojom živote”, hovorí.

Keď sa pozrieme mimo seba, keď nás naša láska k iným vytlačí z nášho pohodlia, keď svoj poklad nájdeme v obnove životov, tak vtedy zistíme, že žijeme uprostred najjasnejších znamení o tom, že Boh koná v našich životoch. Takže, toto je jedna Revolúcia, ktorá sa nedostane do televízie. Ak ju dobre zvládneme, tak to ani nebude treba; dôkaz činnej lásky bude žiariť z celých našich životov, bude premieňať naše mestské časti a dediny a bude vdychovať nádej do atmosféry.

Je to také jednoduché.

8. KAPITOLA

Láska prijíma, netriedi ľudí

Ak ľudí súdite, nemáte čas na to, aby ste ich milovali.

Matka Tereza

Jamie vstúpila do kostola na rohu Spruce Avenue a Dvadsiatej tretej ulice v meste Harbor, v štáte Illinois. Zúfalo potrebovala nájsť pomoc. Už dávno si všimla tú cirkevnú budovu a pozorovala, ako ľudia trikrát do týždňa do nej vstupujú a potom z nej vychádzajú. Jamie často sedávala v kaviarni na opačnej strane cesty, popíjala kávu a uvažovala nad tým, ako by ju asi prijali, keby niekedy nabrala dostatok odvahy a išla na jedny z tých bohoslužieb. Jamie bola predtým ako dieťa niekoľkokrát na vyučovaní v detskej besiedke – išla tam so svojou susedou, no každopádne toho vedela iba veľmi málo o tom, ako sa má človek správať, keď ide do kostola. Nebola si istá, či sa tam bude hodiť alebo či bude prijatá, a tak iba popíjala svoju kávu a pozorovala. Snažila sa zistiť, či tí

cirkevníci vyzerajú šťastnejší, keď vychádzajú z kostola, ako predtým, než tam vošli. Všetci však odchádzali tak rýchlo, že to ani nestihla jasne vidieť. Z času na čas sa niekto po bohoslužbách zastavil v tej kaviarni. Niektorí tam sedeli osamote a úprimne povedané, vyzerali takí osamelí, ako ona. Niektorí tam prišli s inými ľuďmi a smiali sa a vyzerali šťastní – to jej dávalo nádej, aby jedného dňa možno nazbierala dostatok sily a išla na tie bohoslužby.

Jamie vyrastala v domácnosti, v ktorej sa jej dostalo iba veľmi málo lásky. Obaja jej rodičia boli alkoholici a hoci ju nejako vážne nezneužívali, napáchali veľa zla na jej sebavedomí, keďže vždy ju dokázali veľmi rýchlo skritizovať a poukázať na jej chyby. Často ju porovnávali s jej bratom, ktorý sa im zdal byť vo všetkých oblastiach šikovnejší a talentovanejší, než ona. Vždy sa cítila nemilovaná, škaredá, hlúpa a ako keby nemala vôbec žiadnu hodnotu.

Keď dovърšila trinásť rokov, dostala sa do partie s ne-správnymi ľuďmi a začala piť a užívať drogy. Jej emocionálna bolesť siahala tak hlboko, že sa ju snažila otupiť užívaním omamných látok. Objavila sa u nej aj jedna z porúch prijímania potravy – bulímia. Jedla normálne porcie jedla, pri oslavách možno trošku viac, avšak vždy sa prinútila po jedle zvracať, aby nepribrala. Nedokázala zabudnúť na deň jej dvanástich narodenín, keď sa na ňu s odporom pozrela jej matka a povedala jej: „Nemala som čas upiecť ti narodeninovú tortu, no ty ju aj tak nepotrebuješ. Aj tak si dosť tučná!“ Až do toho dňa si nemyslela, že by bola bývala tučná, ale keď sa od toho dňa dívala na seba v zrkadle, každý deň videla dievča, ktoré malo o 15 kíľ viac, ako v skutočnosti mala ona. Jej obraz o sebe bol negatívne poznačený zlými, neláskavými slovami od jej matky, ktoré jej opakovane hovorila.

Jamie nemala v škole veľmi dobré známky a nemala pocit, že by to mohla dotiahnuť až na vysokú školu, a tak keď skončila strednú školu, našla si prácu, ktorou bolo dopĺňanie regálov a balenie potravín v miestnych potravinách. Nikdy by nebola schopná zarobiť si dostatok peňazí na to, aby sa mohla sama odsťahovať z domu, ale dokázala si zarobiť aspoň na svoje šaty, chlast a na zopár drog, keď naozaj chcela byť mimo. Väčšinu zvyšného času sa vyhýbala pobytu doma – buď posedávala v kaviarni alebo sa prechádzala po okolí a rozmýšľala nad tým, aké sú asi všetky tie rodiny, čo tam bývajú. Nemala žiadnych skutočných priateľov – aspoň teda nie ľudí, ktorým dôverovala alebo pri ktorých by mala pocit, že s nimi môže počítat'. Ľudia v jej živote od nej iba brali a nič jej nedávali a väčšina z nich sa bála.

Jedného dňa predsa len nabrala dostatok odvahy a zašla do toho kostola – spolu s ostatnými ľuďmi, ktorí sa tlačili dovnútra. Zapadla do davu a sčasti dúfala, že si ju nikto nevšimne, no sčasti zúfalo dúfala, že ju niekto privíta a povie: „Sme takí radi, že si dnes sem prišla.“ Všimla si, že niektorí ľudia sa na ňu uprene dívajú a niektorí z nich si dokonca pošuškávali medzi sebou, ale nikto z nich sa jej nezdal byť priateľský. Jamie sa obliekala trochu divoko, nie ako väčšina ľudí a vlasy mala prefarbené do troch rôznych farieb. V podstate boli čierne, ale s červenými a blond pásmi. Mala oblečené nafúknuté rifle a voľné tričko. Tie veci nemala na sebe kvôli ich pohodlnosti – snažila sa nimi zakryť to, čo považovala za príliš tlsté telo. Na nohách mala iba šľapky, ktoré samozrejme nemal v tom kostole nikto iný!

Jamie sa posadila do poslednej rady a v podstate nerozumela ničomu, čo sa tam odohrávalo. Ľudia stále vstávali a čítali veci z nejakej knihy a tie knihy boli v kopách naukladané na zadnej strane lavice pred ňou; potom si zase

znova sadli. Trochu spievali, trochu hral organ, potom sa trochu modlili a potom si medzi sebou posielali košík na zbierku a niektorí ľudia do neho vložili peniaze.

Muž, ktorý vyzeral dosť nešťastne a trochu nahnevane, predniesol dvadsať minútovú kázeň, ktorej naozaj nerozumela. Myslela si, že to je asi pastor, no nebola si istá. Konečne sa zdalo, že tie bohoslužby už končia, pretože všetci sa znova postavili a zaspievali ešte jednu pieseň.

Myslela si, že niekto sa jej prihovorí po ceste von z kostola. Iste jej niekto niečo povie! Pastor stál pri dverách a podával ľuďom ruku pri ich východe z kostola a keď Jamie k nemu natiahla svoju ruku, neusmial sa a dokonca sa jej ani nepozrel do očí. Bolo jej jasné, že si iba plní svoju povinnosť a už sa nevie dočkať toho, kedy to skončí.

Keď kráčala dole schodmi, uvedomila si, že jedna žena na ňu očividne čaká pri poslednom schode. Celkom sa nadchla pri myšlienke, že by si ju vôbec niekto všimol. Tá žena si ju naozaj všimla, ale hlavne si všimla všetko, čo sa jej nepozdávalo na jej vzhľade. Preto jej povedala: „Volám sa Margaret Brownová. Ako sa voláte vy?“ Jamie jej povedala, ako sa volá a Margaret pokračovala v rozhovore slovami: „Ste tu vždy vítaná, ale zdá sa mi, že by som vám mohla pomôcť, keby som vám povedala, že keď prichádzame do nášho kostola, ktorý voláme Stánok svätosti, zvykneme sa obliecť do svojich najlepších šiat. Žiadne rifle, žiadne šľapky a možno by ste mali prehodnotiť aj svoj účes, aby nepritáhoval až toľko pozornosti. Viete, drahá, že Ježiš nás učí, aby sme boli pokorní a aby sme nepritáhovali pozornosť na seba.“ Afektovane sa usmiala na Jamie a zopakovala: „Ste tu vždy vítaná.“

Jamie v ten deň nebola schopná ísť do tej kaviarne; musela ísť niekam, kde by bola sama a mohla plakať. Mala pocit, že teraz ju už aj Boh odmietol a zvyšok svojho dňa strávila tým, že

uvažovala o samovražde. Bola na dne priepasti a mala pocit, že nemá žiadny dôvod žiť.

Mená v tomto príbehu boli fiktívne. Svet je však plný ľudí, ako je Jamie a plný kostolov, ako je Stánok svätosti a nábožných žien, ako je pani Brownová. Je plný kresťanov, ktorí každý týždeň chodia do kostola a z kostola. Mnohí z nich tam chodia so strachom a nevedia sa dočkať konca bohoslužieb. Sú kritickí, súdiaci a veľmi uzavretí!

Boh miluje všetkých rovnako

Ježiš pravdepodobne nebol v Stánku svätosti v ten deň, keď tam šla Jamie, pretože by sa tam asi tiež nebol býval cítil dobre. Ale ak by tam bol býval, tak by pozorne sledoval, či tam v ten deň neprídu takí ľudia, ako Jamie. Pravdepodobne by si bol býval sadol vedľa nej alebo by spolu s ňou zašiel viac dopredu, aby sa posadila k Nemu a spýtal by sa jej, či je tam na návšteve. Keby zistil, že je tam na návšteve po prvýkrát, tak by jej ponúkol, že jej vysvetlí všetko, čomu nebude rozumieť. Usmial by sa na ňu zakaždým, keď by sa na Neho pozrela a podľa toho, ako Ho poznám, by jej pochválil jej jedinečný účes, pretože On má náhodou rád rôznorodosť! Pravdepodobne by ju tiež pozval na kávu na opačnú stranu ulice – spolu so skupinou ľudí, s ktorými tam obyčajne chodievala a ešte predtým, než by sa rozlúčili, by sa Jamie začala tešiť na to, že sa tam budúci týždeň opäť vráti. Ježiš tam však v ten deň zrejme nebol, pretože ani jeden z tých ľudí nespravil to, čo by spravil On. Nikto Ho správne nereprezentoval; nikto nenapodobňoval Boha.

Nie prijímač osôb

Biblia na viacerých miestach hovorí, že Boh nie je prijímačom osôb (pozri Skutky 10, 34; Rim. 2, 11; Ef. 6, 9). Inými slovami, On sa nespráva k určitým ľuďom lepšie ako k iným len kvôli tomu, ako sa obliekajú, koľko peňazí zarábajú, aké pozície majú alebo koho poznajú. Nielen, že sa ku každému správa rovnako, ale zdá sa, že dokonca robí extra veci pre utrápených ľudí a správa sa k nim zvlášť dobre. Boh dal Mojžišovi veľa nariadení pre Izraelcov, ktoré sa týkajú toho, ako sa majú správať k cudzincom, ktorí medzi nimi žijú a Jeho základným usmernením bolo v podstate vždy toto: „Postarajte sa o nich, nech sa cítia dobre a buďte k nim priateľskí. Nijako ich neutláčajte” (pozri 2. Moj. 22, 21; 2. Moj. 23, 9; 3. Moj. 19, 33).

Apoštol Peter povedal toto: *„Buďte navzájom pohostinní (tí z vás, čo sa nazývate veriacimi). [Buďte pohostinní, milujte cudzincov, majte bratskú lásku k neznámym hostom, cudzincom, chudobným a všetkým ostatným, s ktorými sa stretnete, ktorí patria k Telu Kristovmu.] A vždy to robte bez reptania (zo srdca a srdečne, bez sťažovania sa, ako keby ste reprezentovali Jeho)”*.

1. Petra 4, 9

Predtým, než rýchlo prejdete túto časť, preskúmajte, akí priateľskí ste k ľuďom, ktorých nepoznáte a hlavne k tým, ktorí sú úplne iní, ako vy. Niektorí ľudia sú prirodzene priateľskí a otvorení vo svojej povahe, ale tí z nás, ktorí ako keby nedostali do vienka ten „priateľský gén”, sa jednoducho potrebujú rozhodnúť, že to aj tak budú robiť, pretože Biblia hovorí, že takí máme byť.

Apoštol Jakub napomínal cirkev, aby nevenovala špeciálnu pozornosť ľuďom, ktorí do synagógy chodia oblečení v nádherných róbach, ani im nemajú prenechávať prednostné miesta, keď prídu dovnútra. Povedal, že ak sa ľudia takto správajú a vyžadujú si zvláštne výsady, diskriminujú iných a majú nesprávne motívy. Povedal, že sa ani len nemáme pokúšať o to, že by sme praktizovali našu vieru v Pána Ježiša Krista v spojení so snobstvom (pozri Jakub 2,1-4). Inými slovami povedané, ku všetkým ľuďom sa máme správať tak, že sú hodní našej úcty. Ježiš ukončil rozdeľovanie medzi ľuďmi a povedal, že v Ňom sme všetci jedno (pozri Gal. 3,28). Potrebujeme vidieť hodnotných ľudí a nie čiernych, červených alebo bielych ľudí, nie tie značky na ich oblečení, účesy, autá, na ktorých jazdia, ich povolanie alebo tituly – iba ľudí, za ktorých Ježiš zomieral.

Lekcia z kaviarne

Verím tomu, že všetci potrebujeme zväziť, do akej miery sme ochotní prijímať iných a zväčšiť tento svoj okruh ľudí. Musíme ho spraviť dostatočne široký na to, aby sa do neho mohli zmestiť všetky možné typy ľudí. Nedávno som strávila čas s Paulom Scanlonom, pastorom z Birminghamu v Anglicku – v kaviarni sme spolu s ďalšími ľuďmi popíjali kávu. Spomínam si, že som sa pozerala na účes dievčiny, ktorá nás obsluhovala a ak mám byť úprimná, bol to ten „najneobyčajnejší“ účes, aký som kedy videla. Mala vyholenú hlavu - okrem pásu, ktorý sa nazýva Mohawk a ktorý prechádzal stredom jej hlavy a ktorý bol čierny, modrý, červený a biely. Mala tiež piercing na svojom nose, jazyku, pere a na viacerých miestach na ušiach. Spomínam si, že som sa cítila trochu nepohodlne, pretože ona

bola úplne iná, ako som ja. Boli sme také iné, že som ani nevedela, čo mám povedať, čo by jej mohlo byť blízke. A tak som si iba chcela objednať kávu a snažila som sa nedívať sa na ňu príliš uprene.

No Paul sa s ňou začal rozprávať a prvá vec, ktorú povedal, bola: „Páčia sa mi vaše vlasy. Ako to robíte, že vám tak stoja?” Pokračoval v rozhovore s ňou a celé to napätie vo vzduchu sa zrazu úplne uvoľnilo. Onedlho sme boli všetci úplne v pohode a mali sme pocit, že sa kedykoľvek môžeme pridať k ich rozhovoru a prijať ju medzi seba. Ja som sa v ten deň naučila jednu obrovskú lekciu – že nie som až taká „moderná”, ako by som si rada o sebe myslela, že som. Ešte stále v sebe prechovávam nechutné náboženské myslenie, s ktorým sa musím vysporiadať a potrebujem sa dostať na novú úroveň v oblasti prijímania a priateľského prístupu ku všetkým ľuďom, vrátane tých, ktorí sú trochu iní.

Z pohľadu tej dievčiny v kaviarni som možno ja vyzerala neobyčajne a inak. Prečo vždy stavíme samých seba do pozície normy toho, čo je prijateľné a predpokladáme, že ktokoľvek, kto je iný, musí mať nejaký problém? Ako vyzerá ten správny účes alebo typ oblečenia? Jedného dňa som začala uvažovať nad tým, ako asi musel vyzerat' Mojžiš, keď sa vrátil z hory Sinaj, kde strávil štyridsať dní a nocí prijímaním Desiatich Božích prikázaní od Boha. Stavím sa, že mal rozčuchané vlasy; jeho brada nutne potrebovala nejakú úpravu; a jeho šaty a sandále boli iste trochu špinavé.

Viem, že Ján Krstiteľ bol trochu čudný. Žil osamote na púšti a obliekal sa do zvieracej kože a jedával med a kobyľky. Keď vystúpil na verejnosť, hlasno kričal: „Čiňte pokánie, vy hriešnici, lebo priblížilo sa Kráľovstvo Božie!”

Biblia nás učí, že máme byť opatrní v tom, ako sa správame k cudzincom, pretože práve môžeme mať do činenia s anjelmi,

a pritom o tom ani nemusíme vedieť (pozri Žid. 13, 2). Hovorí, že by sme k nim mali byť láskaví, srdeční, priateľskí a vľúdni a že by sme s nimi mali zdieľať pohodlie našich domovov. Väčšina ľudí v dnešnej spoločnosti sa s cudzincami ani nerozpráva a už vôbec k nim nie je priateľská.

Viem, viem; pravdepodobne hovoríte: „Joyce, ale my dnes žijeme v inom svete! Veď dnes človek nikdy nevie, s kým sa to vlastne rozpráva!“ Uvedomujem si, že musíme byť múdri, no nesmieme dovoliť strachu, aby nás obral o priateľskosť a urobil z nás chladných ľudí. Iste môžeme vyhľadať tú novú osobu v zbore, práci, škole alebo v našom susedstve a aspoň sa jej pozdraviť! Iste sa môžeme porozprávať so staršou pani, ktorá sedí v čakárni u lekára spolu s nami a čaká na to, kým pôjde dovnútra. Vyzerá taká osamelá; prečo by ste jej nemohli venovať desať minút svojej nerušenej pozornosti a nenechali jej rozpovedať vám niečo o sebe. Pravdepodobne ju nikdy viac nestretnete, ale ona si vás bude pamätať. Ó, a mimochodom, Boh si bude ceniť to, čo ste pre ňu spravili. Áno, bolo to iba niečo malé, ale vy ste ju prijali!

Po tejto kapitole budú nasledovať riadky od Paula Scanlona, ktorý vám vyrozpráva príbeh o svojej skúsenosti s tým, ako sa snažil viesť svoj zbor na ceste od mŕtveho, náboženského zboru ku zboru, ktorý prežíva prebudenie a je naplnený láskou. Jeho príbeh nás môže veľa toho naučiť a môže nás vyprovokovať k tomu, aby sme si položili niekoľko ťažko-zodpovedajúcich otázok. Ak by do vášho zboru prišlo skutočné prebudenie, boli by ste naozaj nadšení alebo by ste odišli, pretože veľa ľudí by bolo v takom stave, ako Jamie alebo možno ešte v horšom? Možno by k vám prišli ľudia z útulkov a vôbec by dobre nevoňali, možno by z nich páchol alkohol alebo iné nepríjemné veci. Strápení ľudia vo svete sa nie vždy veľmi dobre prezentujú a nie vždy pekne voňajú. Niekedy áno,

ale nie vždy, a my ich musíme prestať súdiť podľa ich obalu. Musíme byť ochotní začítať sa do nich ako do knihy. Buďte ochotní pozrieť sa poza to, ako ľudia vyzerajú a zistite, akí vlastne sú.

Vykročte von zo svojej zóny pohodlia

Vykročenie zo svojej vlastnej zóny pohodlia preto, aby sme zabezpečili pohodlie niekomu inému – to je jeden zo spôsobov, ktorým môžeme ľuďom preukazovať Božiu lásku. Veľa kresťanov sa s obľubou modlí za prebudenie; dokonca dokážu počas svojich modlitieb plakať za všetky tie „stratené duše na svete“, no realita je taká, že niektorí z tých istých ľudí by odišli, ak by do ich zboru naozaj to prebudenie prišlo, pretože by to úplne narušilo ich normálny životný štýl a to by sa im nepáčilo.

Nedávno som kázala v jednom zbore, v ktorom všetci pacienti na vozíčkoch z miestnych domovov dôchodcov sedávajú v predných radách. Keďže som tam bola rečníčkou, posadili ma tiež do prvej rady, no tie vozíčky sa nachádzali ešte vpredu pred prvou radou. Muž, ktorý sedel priamo predomnou, naozaj veľmi smrdel a ja mám naozaj slabý žalúdok na to, keď niečo veľmi smrdí. (Keď sme mali malé deti a práve bol doma Dave, musel špinavé plienky vymieňať on.)

Ako som tam sedela, uvedomila som si Boží zmysel pre humor; posadil ma presne tam, kde ma chcel mať... pripravovala som sa totiž na to, že pôjdem na pódium a že v tom zbore budem kázať kázeň o láske a prijatí! Musela som sa veľa modliť predtým, než som išla kázať a asi som vyzerala veľmi duchovne, pretože som sa snažila držať si svoj nos hore, pokiaľ sa len dalo, a tak to pravdepodobne vyzeralo tak, ako keby som

sa dívala nahor, k nebu. Vedela som, že to Boh tak zariadil, aby som sedela práve na tom mieste a že naozaj som *potrebovala* byť presne tam. Bolo pre mňa dobré, že som zakúsila presne to, čo som sa chystala hovoriť druhým. Nie vždy musíme mať pohodlie všade tam, kam ideme! Ten muž pravdepodobne nemal nikoho, kto by ho bol býval pravidelne kúpala a asi nemohol nič spraviť s tým, že tak veľmi smrdel. Mimochodom, to by mohla byť dobrá služba pre niekoho, kto by chcel slúžiť. Choďte do miestneho domu dôchodcov a dobrovoľne sa prihláste, že pomôžete udržiavať čistotu ich pacientov!

Jamie to skúša znova

Pred skončením tejto kapitoly mi dovoľte dokončiť rozprávanie príbehu o Jamie. Po jej smutnej skúsenosti v kostole sa zaprisahala, že také niečo už nikdy nespraví (teda, že už nikdy nepôjde do kostola). V pondelok šla opäť do práce – zjavne skleslá. V ten deň si ju všimla jedna z jej kolegýň a spýtala sa jej, čo sa deje. Jamie si obyčajne nechávala všetko pre seba, ale tentokrát bola taká zranená, že začala plakať. Jej spolupracovníčka Samantha požiadala vedúcu, či by si nemohli spraviť prestávku skôr a potom vzala Jamie so sebou do miestnosti pre zamestnancov a snažila sa jej nejako pomôcť a potešiť ju. Keď Jamie vyliala Samantha svoje srdce a keď jej dokonca povedala o svojej hroznej skúsenosti s tým pokusom ísť do kostola, Samantha ju pozvala k sebe domov na večeru, aby mohli pokračovať v tomto rozhovore. Ten večer priniesol obrat do jej života.

Samantha bola skutočná kresťanka – myslím tým ten druh kresťana, ktorý sa naozaj zaujíma a chce pomôcť. Začala sa s Jamie stretávať dvakrát do týždňa a nielen, že sa začala o ňu

starat', ale postupne ju začala učiť aj o Ježišovi a o tom, ako veľmi ju miluje. Približne po troch mesiacoch sa Samantha spýtala Jamie, či by predsa ešte raz nechcela skúsiť ísť na bohoslužby spolu s ňou najbližšiu nedeľu. Jamie z toho nebola veľmi nadšená, ale mala pocit, že by nemala Samanthu odmietnuť, keďže s ňou strávila tak veľa času.

Návšteva Zboru vzkriesenia bola pre Jamie úplne inou skúsenosťou, ako návšteva toho predchádzajúceho zboru. Srdečne ju privítali a zaviedli ju na špeciálne miesto vpredu, ktoré bolo vyhradené pre hostí. Mala dojem, že všetko sa na tých bohoslužbách týka presne jej. Všetkému rozumela, pretože sa to týkalo reálneho života. Piesne, ktoré spievali, boli zmysluplné a každá z nich jej vylepšila náladu. Po týchto bohoslužbách dostala pozvanie ísť na kávu, kde sa jej podarilo zoznámiť s niekoľkými ľuďmi, ktorí sa nakoniec stali jej najbližšími priateľmi. V tomto zbore bolo veľa ľudí rôznych vekových skupín a z rôznych kultúr. Niektorí z nich boli oblečení v oblekoch a niektorí zase v rifliah a tričkách. Všetci mali slobodu byť sebou samými.

Jamie odovzdala svoj život Ježišovi a teraz by už nikdy nevymeškala bohoslužby. Vydala sa, má dve deti a celá jej rodina je zapojená do služby chudobným ľuďom v mestách, ktorí žijú na uliciach. Jamie to rada robí, pretože si uvedomuje, že veľmi ľahko sa mohla aj ona dostať medzi nich!

Nebolo by tragické, keby Jamie skončila svoj život, ako o tom rozmýšľala v ten deň, keď mala tú smutnú skúsenosť v kostole? Nenávidím to, keď ľudia skúšajú cirkev a myslia si pri tom, že skúšajú Boha a potom sa Ho vzdajú, pretože tá cirkev, s ktorou sa stretli, Ho nereprezentovala správne. Dávajme si pozor na to, aby sme do svojho okruhu ľudí vpúšťali všetkých možných ľudí. Nevylučujte nikoho len preto, že nie je taký, ako ste vy. Všetci máme ľudí, ktorých

považujeme za svojich najlepších priateľov a na tom nie je nič zlé. Dokonca aj Ježiš mal troch z dvanástich učeníkov, s ktorými strávil viac času, ako s tými ostatnými. No nikdy nikoho neodbil, ani nikdy nedal nikomu pocítiť, že by bol menej hodnotný, ako ktokoľvek iný.

Revolucionár lásky

Pastor Paul Scanlon

Miestna cirkev je tým najlepším nápadom, aký Boh kedy mal! Sme Božou komunitou ľudí, ktorí nezištne dávajú, sme Jeho prebytkom, Jeho prejavom, Jeho úsmevom a Jeho adresou v meste. Je smutné, že veľa zborov si to neuvedomuje a v dôsledku toho zomierajú milióny ľudí, ktorí majú na dosah Boží dom – zomierajú v smútku svojich vlastných domovov bez toho, aby rozpoznali Ježiša zahaleného rúškom náboženstva a irelevantnosti, ktoré sú charakteristické pre mnohé zbory.

Prechod na druhú stranu

Pred desiatimi rokmi prechádzal náš zbor extrémnou zmenou a bolesť, ktorá bola súčasťou tej premeny bola neznesiteľná. Nazývame to našim „prechodom na druhú stranu“ a príbeh toho procesu je teraz už v knižnej podobe s rovnomenným názvom a s detailným popisom celej tej cesty. Priemerná veľkosť zboru v Anglicku, v oblasti, kde sa my nachádzame, je dvadsať ľudí a 98 percent obyvateľstva nielen, že nechodí do žiadneho kostola, ale je dokonca „proticirkevne“ naladených. Vzhľadom na anglické pomery sme teda boli so 450 ľuďmi pomerne veľkým zborom a dokonca sme sa stretávali v budove, ktorá bola už takmer splatená. Boli sme si blízki, boli sme šťastní a darilo sa nám. Tešili sme sa zo skvelých kázní a celkovo sme boli zborom, ktorý bol veľmi obdarovaný v oblasti hudby a tvorivosti.

Napriek tomu všetkému nám niečo veľké chýbalo. Postrádali sme niečo ohromne podstatné, no zdalo sa, že nikoho to netrápi.

Boli sme zaseknutí v niečom, čo nám pripadalo ako nekonečný kolobeh starostlivosti o to, čo sa dalo popísať iba slovami „vysoko-nároční, presýtení a nevyčvičení kresťania”. Vysoko-nároční kresťania sú jedným z najlepšie utajených diablových tajomstiev v rámci jeho plánu neutralizácie cirkvi. Patria k nim tí najmilší ľudia, ktorých kedy stretnete a práve v tom je ten problém! Nikto z tých ľudí nebol nešťastný, ani nemal „zlé srdce” alebo nesprávne postoje. Keď sa na to dívam spätne, dal by som radšej prednosť niečomu takému, pretože by sa nám ľahšie presviedčalo ľudí, že potrebujeme obnovu. Pastori po celom svete rozpačito popisujú, čo chýba v ich zboroch a službe a nechcú vyzerat' nervózne alebo vyznievať negatívne, keď o tom rozprávajú, ako ten chlapec v príbehu *Cisárove nové šaty*, ktorý poukázal na to, čo bolo všetkým, okrem cisára zrejme: nemal na sebe žiadne šaty.

Keď sú všetci šťastní, milujúci, priateľskí a požehnaní, kto by chcel ohlasovať, že zomierame? Ale koncom roka 1998 som sa ja stal tým chlapcom a po prvýkrát za dvadsať rokov som musel ukázať prstom na náš zbor a povedať: „Sme nahí a žijeme v pohodlí, napätí, bezpečí a irelevantnosti” – vrátane mňa. Nebolo pre nás ľahké, vidieť to, pretože podobne ako mnohé iné zbory, aj my sme mali svoju teológiu a jazyk, ktorým sme hovorili o zachraňovaní stratených, no v skutočnosti sme nikoho nezachraňovali. Modlili sme sa za stratených, kázali a spievali sme o stratených, dokonca sme plakali kvôli strateným, ale žiadni stratení ľudia neboli zachránení. Stali sme sa dovnútra zameraným náboženským klubom, a kvôli nášmu pohodliu a požehnaniu sme stratili zo

zreteľa Božie srdce pre iných, ktorí ešte stále chýbali a žili v trápení.

V januári 1999 som kázal kázeň s názvom: „V roku 99 opúšťame tých 99” a tým som mal na mysli Ježiša, ktorí sám seba popisoval ako pastiera, ktorý opúšťa väčšinu – tých 99 – kvôli jednej stratenej ovečke. Vysvetlil som, že to znamená, že ľudia, ktorí už sú v zbore, nemôžu ďalej byť našou prvou prioritou, ale že našou prioritou sa musia stať iní ľudia. Vtedy som zistil, že peklo nevie zúriť viac ako pohodlný kresťan! Bol som šokovaný z reakcie dobrých, Duchom-naplnených ľudí, ktorí, keď išlo do tuhého, nedokázali stráviť tú predstavu, že by náš krásny zbor mal byť „zasvinený” prílevom špinavých hriešnikov.

V rámci svojho neutíchajúceho úsilia o to, aby som našich pohodlných a exkluzívnych členov klubu opäť nadchol pre zachraňovanie stratených, som v roku 1999 založil autobusovú službu. Ako mi Boh povedal, aby som to spravil, je príbeh sám o sebe. Na tomto mieste stačí povedať, že to bolo dosť nezvyčajné na to, aby som bol presvedčený o tom, že to bol „Boží nápad” – pretože tou poslednou vecou, ktorú som potreboval, by bol iba nejaký dobrý nápad.

No v priebehu nasledujúcich týždňov sme tým autobusom dovážali stovky tých špinavých kresťanov. Títo necirkevní a často hrubí, drzí a nepredvídateľní ľudia, nám skazili náš krásny klub. Od našich vážených členov dostali nálepku „autobusoví ľudia” – boli nimi vnímaní ako hrozba nášho bezpečia a stability. Každý deň som dostával nepríjemné a často odporné listy alebo vyhrážky alebo telefonické hovory od ľudí, ktorých som miloval a ktorí iste tiež milovali mňa, no ktorí to jednoducho nechápali. Deti, ktoré k nám prichádzali na tých autobusoch, boli obviňované z ničenia našej nedeľnej školy a ich rodičia boli obviňovaní z ničenia našich hlavných

bohoslužieb – hlavne kvôli fajčeniu, nadávkam a úplne najhoršie bolo, to si píšete, že sa odvážili sadnúť si na miesta, na ktorých obyčajne sedávali naši zaslúžilí členovia.

Jedna vlna vedúcich za druhou chodila ku mne na porady a vyzývala a presviedčala ma, aby sme to prestali robiť, ale na také niečo už bolo neskoro. Božie srdce pre stratených sa stretlo s mojím srdcom a ja som sa stal úplne nerozumný. Takmer dva roky som vydržal žiť v tej najväčšej samote, izolácii a osobných útokoch, aké som kedy zažil. Celú túto situáciu podstatne sťažovala skutočnosť, že to všetko boli priateľské výstrely od ľudí, ktorí celkom iste zabudli na to, že aj oni sa kedysi topili v mori a že predsa len niekto prišiel a zachránil ich.

Keď všetky tieto snahy o odradenie zlyhali, prišiel na scénu „prorocký dav“. To boli tie takzvané prorocké typy spomedzi nás. Začali sa ku mne objednávať na rozhovor, často prichádzali v celých skupinách, aby mi vyjadrili, čo im Boh povedal, aby mi povedali. Ich poslanstvo sa dá zhrnúť nejako takto: „Ak to neskončíš, náš zbor sa rozdelí, ty a tvoja rodina budete trpieť, vedúci odídu, financie sa znížia a naše svedectvo v tejto krajine bude zničené“. Pre mňa však skutočnosť, že tá cena bude vysoká, neznamerala, že Boh hovorí: „Nerob to.“ Ak mi On posielal tie správy, tak mi tým chcel jednoducho povedať, že ak to spravím, tak mi dopredu hovorí, čo to bude stáť. Mojou odpoveďou mohol teda byť len súhlas, pretože väčšina z toho sa už tak či tak diala. Mnohí odchádzali a bez ich príspevkov nám príjem klesal o niekoľko tisíc eur mesačne. Pomaly sme začali rásť a nahrádzať novými ľuďmi tých, ktorí odišli, no tí noví ľudia boli chudobní – a chudobní nielen, že nemali žiadne peniaze, ale boli aj nákladní na zachytenie a na udržanie. Nadchnúť miestny zbor pre zasahovanie okolitej spoločnosti je pre mňa ešte stále tým

najväčším zápasom, ktorému v súčasnosti čelíme v cirkvi po celom svete. A ak to je pravda, tak to najväčšie zatrásenie cirkev ešte len čaká. Možno ako pastori budeme musieť byť ochotní stratiť stovky, aby sme získali tisíce a dokonca tisíce, aby sme získali milióny.

Milujem miestny zbor. Už viac ako tridsať rokov som v tom istom zbore, z toho dvadsaťšesť rokov v službe na plný úväzok. No bez ohľadu na to, ako veľmi milujem cirkev, odmietam zomrieť v pohodlí mäkkého kresťanstva. Pevne som sa rozhodol, že chcem žiť naplno a zomrieť prázdny. To nemôžem spraviť uprostred štyroch stien nášho miestneho zboru a to nemôžete spraviť ani vy.

Počas prvých dňoch Ježišovej služby šiel Ježiš do mesta, ktoré sa volalo Kafarnaum. Ľudia Ho milovali; divili sa Jeho učeniu a Jeho moci nad démonmi a chorobou. Milovali Ho do tej miery, že v deň, keď mal odísť z toho mesta preč, Lukáš hovorí, že ľudia prišli k Nemu a snažili sa Mu zabrániť, aby odtiaľ odišiel (pozri Lukáš 4, 42).

Jeho reakcia, na ich bezpochyby presvedčivé pokusy o to, aby sa zdržal v ich meste, je aj šokujúca, aj hlboká. Šokujúca kvôli svojej jednoduchosti a hlboká kvôli tomu, že nám dáva nazrieť do Jeho priorít a do toho, čo bolo Jeho hnacou silou. Ježiš sa pozrel do očí všetkých tých požehnaných ľudí a jednoducho povedal: „Nemôžem tu už dlhšie s vami zostať, pretože som bol poslaný aj k iným ľuďom, na iných miestach a musím ísť a kázať radostnú správu aj im.“ Chápete to? Som poslaný aj ku iným, iným, iným! (pozri Lukáš 4, 44). Ide o tých iných.

Ak by sa Boh porezal, krvácal by pre iných. Ak by sme porezali cirkev, je smutné, že by asi krvácala pre seba. My krvácame naše požehnanie, naše pohodlie a naše šťastie. Samozrejme, že existujú aj výnimky, no tie výnimky sú príliš

zriedkavé na to, aby sme verili, že váha sa nakláňa skôr smerom k službe iným. Celé generácie sa cirkev, podobne ako ľudia v Kafarnaume, snaží udržať si Ježiša pre seba a celé generácie sa Ježiš snaží opustiť pohodlné kresťanstvo a pokračovať v zasahovaní iných. Toto základné nedorozumenie o tom, na čom Bohu najviac záleží, je jadrom zlyhania cirkvi v uplatňovaní svojho vplyvu v utrápenom svete.

Sme požehnaní preto, aby sme boli požehnaním; sme zachránení preto, aby sme hľadali a zachraňovali iných. Sme uzdravení preto, aby sme prinášali uzdravenie, bolo nám odpustené preto, aby sme odpúšťali, sme milovaní preto, aby sme sa podieľali na Božej veľkolepej Revolúcii lásky. Nie je to o mne, o nás, o našich veciach, o mne alebo o tom, čo je moje. Vždy išlo o iných. Apoštol Pavel povedal, že dokonca aj potešenie, ktorým nás Boh potešuje, nepatrí iba nám samým: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh každého potešenia, ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme potešením, ktorým nás potešuje Boh, mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení. Veď ako sa množia naše utrpenia pre Krista, tak sa rozmnožuje aj naše potešenie skrze Krista” – kvôli *iným* (2. Kor. 1, 3-5).

Dokonca ani naše súženia nepatria výlučne iba nám; v nich sa skrýva semienko potešenia, nádeje a inšpirácie pre iných. Moje požehnanie nie je mojím požehnaním; moje milosrdenstvo nie je mojím milosrdenstvom; moja milosť nie je mojou milosťou; a v konečnom dôsledku ani môj život nie je mojím životom. Všetko to patrí iným a kedysi sme aj ty, aj ja patrili k tým iným.

Keď vidíte, ako dobrí ľudia, ktorých milujete a s ktorými ste dvadsať rokov „zdieľali život”, odchádzajú zo zboru, je to

nesmierne bolestivé. Bolesť z príležitostného oddelenia sa od ľudí, s ktorými sme si mysleli, že zostarneme, patrí medzi pôrodné bolesti. Samozrejme, že uprostred nej je ťažké vidieť, že by z niečoho takého zlého mohlo vzísť niečo dobré, ale čokoľvek, čo nevieme opustiť, nás obyčajne brzdí a ak dovolíme, aby nás to zastavilo, tak sa nikdy nedozvieme, kam by sme nakoniec mohli prísť. Boh nikdy nenúti neochotných ľudí, aby napredovali; my sa musíme rozhodnúť, že budeme napredovať. V každom súžení je skryté semienko a v tom mojom bolo semienko nového zboru, ktorým sme sa stávali – zachraňujúceho zboru.

Koncom roka 1998 som viedol náš zbor do najväčšieho stavebného projektu, o ktorý sme sa kedy pokúsili my a možno dokonca, o ktorý sa pokúsil ktorýkoľvek iný zbor v novodobých dejinách našej krajiny – stavali sme dvoj-tisícovú sálu. Spravil som to kvôli svojmu rastúcemu presvedčeniu, že ak to postavíme, tak stratení ľudia prídu. Škoda len, že neprišli skôr, pretože vo chvíli, keď sme v nových priestoroch mali svoje prvé bohoslužby, sa náš zbor zmenšil na 300 ľudí. Musím vám povedať, že bez ohľadu na to, akú tvorivosť prejavíte pri rozkladaní a usporiadaní stoličiek, existujú určité obmedzenia toho, ako ďaleko ich môžete dať od seba, aby ľudia ešte stále mali pocit, že sú v tej istej miestnosti! Tristo ľudí v sále pre dvetisíc vyzeralo dosť zle a to hlavne kvôli tomu, že naša pôvodná budova pre šesťsto ľudí bola na druhej strane parkoviska. To bolo v januári roku 2000 a v ten deň mi Boh dal slovo z príbehu o Izákovi, ktorý mal znova vykopať studne svojho otca (pozri 1. Moj. 26). Izák začal prvými dvoma studňami, ktoré vykopal jeho otec, pretože tie zasypali Filištínci. Nazval ich *Ések* a *Sitná*, čo znamená „spor“ a „odboj“. Potom pokračoval tým, že vykopal tretiu studňu, no tentokrát sa kvôli nej nikto nehádal, ani ju

nikto nezasypal. Tretiu studňu nazval *Rechóbót* a to znamenalo „priestor“, pretože povedal: „Teraz nám dal Hospodin voľný priestor“. V tie prvé nedelňé bohoslužby v našej dvoj-tisícovej sále som sa pozrel na tých unavených, pomerne zničených ľudí a kázal som kázeň s názvom „Studňa číslo tri bude gejzírom“. Po takmer dvoch rokoch hádok a odboja som bol presvedčený, že prišiel čas na náš Rechóbót. Teraz, o niekoľko rokov neskôr, sme niekoľkotisícovým zborom a vieme, že náš Rechóbót naozaj prišiel.

Počas posledných hodín Ježišovho života, keď stál pred Pilátovým súdom, dostal Ježiš príležitosť k tomu, aby bol oslobodený – Pilát ho ponúkol zástupom spolu s mužom, ktorý sa volal Barabáš. Počas toho sviatku bolo zvykom prepustiť jedného väzňa, ktorého si zástup ľudí vyžiadal. Barabáš bol usvedčený z vraždy a z vedenia vzbury. Ježiš nebol usvedčený z ničoho, pretože nikdy nerobil nič iné okrem toho, že pomáhal iným ľuďom. Prekvapujúce však bolo, že zástup kričal, že si praje prepustiť Barabáša a Ježiša že chce ukrižovať. Realita je taká, že svet si vždy radšej vyberie rebela, ako revolucionára. Slovník definuje rebela ako „niekoho, ktorý odporuje alebo odmieta nejakú vládu alebo vládcu“. Revolucionár je však „niekto, kto zvrháva vládu alebo sociálny poriadok preto, lebo túži po novom systéme“.

Táto kniha je o Revolúcii lásky, nie o vzbure lásky. Nebúrime sa proti svetu; snažíme sa ho zrevolucionizovať. Boh tak miloval svet, že nám poslal alternatívu a nie ultimátum. Naš vodca, Ježiš Kristus, je revolucionár, nie burič; On víťazí tak, že nahrádza a nie tak, že odsudzuje. To je našou výzvou. Ak má cirkev milovať svet, musíme nájsť nové spôsoby, ako môžeme milovať tých, ktorým sa nedostáva lásky a ako môžeme prijímať tých, ktorí sú vylučovaní – bez toho, aby sme ich odsudzovali. Musíme žiť „na nepriateľskom

územií”, ale nie ako nejaké partizánske hnutie, ale ako revolučné hnutie. Sme Božou alternatívou k tejto spoločnosti.

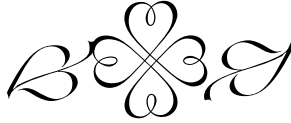
Počas nedávneho pobytu na jednom z letísk v Spojených štátoch, som si všimol jednu staršiu pani s paličkou, ktorá mala ťažkosti naložiť si svoje tašky na pás, na ktorom prechádzali bežnou letiskovou kontrolou. Bezpečnostný pracovník bol k nej strohý a hoci videl, že je v strese a že sa trápi, nijako jej nepomohol. Inštinktívne som začal brať jej tašky a nakladať ich na ten pás. Na druhej strane prehladky som s ňou čakal na to, aby sme znova všetko poskladali z toho pásu. Nikdy nezabudnem na to, ako sa na mňa pozrela a ako s úsmevom odľahčenia povedala: „Veľká vďaka; vaša láskavosť vyvážila neláskavosť toho muža”. Tá žena tými slovami zachytila moje najhlbšie presvedčenie o cirkvi: cirkev je Božím spôsobom odškodnenia zlého v našom ubolenom svete.

Odškodňovať znamená „vracať späť, redukovať alebo vyvažovať zlé vplyvy, vyplývajúce zo straty, utrpenia alebo škody uplatnením opačnej sily alebo vplyvu”. My sme Božím opačným vplyvom; vyvažujeme bolesť a utrpenie v našej spoločnosti. Ako poslanci a obchodníci s láskou a nádejou, prinášame úsmev na tvár vystresovaného a utrápeného sveta. Odškodnenie nezmení to, čo sa už stalo, ale dokáže zredukovať vplyv toho, čo sa stalo. Revolúcia lásky je súčasťou Božieho veľkolepého odškodňovacieho plánu pre svet, ktorý zabudol, ako sa usmievať.

Naším prirodzeným prostredím nie je cirkev; je to svet – nie ten pohodlný klub, ale nebezpečný oceán. Narodili sme sa preto, aby sme prosperovali v nepriateľskom a nepriaznivom prostredí narušeného sveta. Ako ryby, ktorým sa najlepšie darí vo vode, nám sa darí najlepšie v stratenom svete, pretože podobne ako ryby, aj my sme boli stvorení tak, aby sme

neustále žili v našom prirodzenom prostredí. Ak vyberiete rybu z vody, zomrie. Vyberte rastlinku zo zeme a tiež zomrie. Vyberte cirkev zo sveta a tiež zomrie. Ryby sa nikdy necítia mokré, pretože voda je ich domovom, no kresťania mávajú vážne alergické reakcie na svoje prirodzené prostredie. Sme ako ryby, ktoré sa na pláži utierajú do sucha! Viem, že to je smiešny obraz, no výstižne a vhodne vystihuje danú situáciu.

Biblia často vykresľuje cirkev ako nepriateľské prostredie. Sme popisovaní ako soľ v hnijúcom svete, svetlo v temnotách, ovce medzi vlkami, cudzinci a votrelci, ktorí sú mimo svojej domovskej krajiny. Boli sme stvorení tak, aby sme prosperovali uprostred nepriateľského prostredia. Sme cirkev, tá jediná časť neba, ktorej sa môže dariť vo svete, ktorý je otrávený peklom. Sme Božou revolučnou armádou, ktorá je vyslaná začať Revolúciu lásky – a tá revolúcia musí začať tebou a mnou – dnes!

9. KAPITOLA

Dodávajte ľuďom pocit hodnoty

Určite teda smerujme ku harmónii a usilovne sa o ňu snažme a navzájom budujme (vzdelávajme a rozvíjajme) jeden druhého.

Rimanom 14, 19

Jedným z najjednoduchších spôsobov, ktorým môžeme pomôcť rozdúchávať Revolúciu lásky, je rozhodnutie, že budeme dodávať iným pocit hodnoty. Matka Tereza povedala: „Keď je človek nechcený, nemilovaný, nikto sa o neho nestará, keď je všetkými zabudnutý, myslím, že to je omnoho väčší hlad, omnoho väčšia chudoba, ako u človeka, ktorý nemá čo jesť.“ Ja som zistila, že väčšina ľudí, ktorých stretávame alebo s ktorými sa dostaneme do nejakého kontaktu v rámci svojho každodenného života, nepozná pocit nekonečnej hodnoty Božieho dieťaťa. Myslím si, že diabol veľmi usilovne pracuje na tom, aby sa ľudia cítili nehodní a bezcenní, my však môžeme

dôsledky jeho klamstiev a narážok neutralizovať tým, že budeme ľudí budovať, povzbudzovať a vzdelávať. Jedným zo spôsobov, ktorým to môžeme robiť, je povzbudzovanie – to je jeden z najvzácnejších darov na svete.

Väčšina ľudí sa dokáže veľmi rýchlo porovnávať s inými a keď to robia, často nedokážu vidieť svoje vlastné schopnosti a hodnotu. Dodáť niekomu inému pocit hodnoty nie je drahé a nemusí to byť ani časovo náročné. Stačí, ak nebudeme neustále sústredení iba na seba a budeme myslieť na niekoho iného. Potom nájdeme niečo povzbudzujúce, čo mu/jej môžeme povedať. Dodávanie hodnoty iným ľuďom nás nestojí žiadne peniaze, no dá im to niečo, čo je omnoho hodnotnejšie, ako čokoľvek, čo si môžu kúpiť za peniaze. Úprimný kompliment sa nám možno bude zdať iba malou vecou, ale má nesmiernu silu.

Verím v stanovovanie cieľov a keď som spolu s Bohom pracovala na rozvíjaní dobrých návykov v oblasti povzbudzovania iných, dala som si za cieľ, aby som každý deň pochválila aspoň troch ľudí. Odporúčam vám, aby ste spravili niečo podobné, čo by vám pomohlo v tom, aby ste sa stali horlivými pre každé povzbudenie.

Nezabúdajte na zabudnutých

Ľudia sa často cítia osamelí a zabudnutí. Možno majú pocit, že naozaj tvrdo pracujú, ale nikto si to nevšima a nikomu na tom nezáleží. Spomínam si na ženu, ktorá mi povedala, že sa väčšinu svojho života cíti ako neviditeľná. Spomínam si na tú bolesť v jej tvári, keď hovorila o tom, ako ju jej rodičia v podstate ignorovali. Cítila sa izolovaná a hrozne osamelá a kvôli tomu mala pocit, že je nechcená. Jej rodičia boli mladí,

keď sa narodila; neboli pripravení na to, aby mali dieťa a boli veľmi sebeckí a egoistickí. Vôbec jej neprejavovali svoju náklonnosť, ani emocionálnu podporu. Povedala, že väčšinu svojho detstva a dospievania strávila osamote vo svojej izbe čítaním kníh.

Jedným z najjednoduchších spôsobov,
ktorým môžeme pomôcť rozdúchávať
Revolúciu lásky, je rozhodnutie,
že budeme dodávať iným pocit hodnoty.

To, ako táto žena popisovala svoje detstvo a svoj pocit neviditeľnosti, bolo smutné a viedlo ma k zamysleniu, ako často ja dávam ľuďom pocit, že sú neviditeľní – možno iba kvôli tomu, že sa tak strašne sústredím na to, čo robím alebo na cieľ, ktorý sa snažím dosiahnuť, že ani nevenujem čas tomu, aby som si všimla ich prítomnosť. Som *A typ osobnosti* – to sú ľudia, ktorí sú veľmi cieľavedomí a rozhodnutí dosiahnuť svoje ciele v živote. Skutočne toho dosahujem veľa, no musela som sa naučiť, že v tom procese nesmiem zraňovať iných ľudí. Nikto nie je úspešný bez pomoci mnohých iných zanietovaných ľudí a keď zlyháme v tom, že im nevyjadříme našu vďaku a neoceníme ich prínos tam, kde treba, čelíme hroznej tragédii a správame sa tak, že Boh z toho nemá radosť.

Jednoduché veci môžu byť veľkolepé

Boh v Biblii často hovorí o našej zodpovednosti voči utláčaným, vdovám, sirotám a cudzincom. Nezabúda na tých, ktorí sú osamelí a na ľudí, ktorí sa cítia zanedbávaní, zabudnutí alebo nehodní. Vážne sa zaujíma o utláčaných a hladných. Ľudia môžu byť *hladní* v rôznych oblastiach

svojho života. Možno majú dostatok jedla na zjedenie, ale sú hladní po povzbudení alebo po nejakom slove, ktoré im dodá pocit hodnoty. Boh pozdvihuje tých, ktorí sú utlačení smútkom, ochraňuje cudzinca a pozdvihuje siroty a vdovy (pozri Žalm 146, 7-9). Ako to robí? Koná skrze ľudí! On potrebuje oddaných, podriadených, horlivých ľudí, ktorí žijú tak, že iní sa pri nich cítia hodnotní. Matka Tereza venovala svoj život tomu, aby sa vyvrheli cítili milovaní a hodnotní. Veci, ktoré robila, boli celkom jednoduché, obyčajne to boli malé veci, no predsa to bolo niečo veľkolepé. Povedala: „Nemyslite si, že nato, aby láska mohla byť skutočná, musí byť výnimočná. Dnes potrebujeme lásku, ktorá sa neunaví.”

Sme adoptovaní

Jeden text, ktorý je pre mňa veľkým povzbudením, je Žalm 27,10: „Keby ma aj otec môj a matka moja opustili, Hospodin sa ma ujme [adoptuje ma za svoje dieťa]”.

Moja mama sa v hĺbke srdca veľmi bála môjho otca, a preto ma nedokázala uchrániť pred rôznymi formami zneužívania, ktorými sa proti mne previnil. Cítila som sa veľmi osamelá, zabudnutá a opustená v svojom zlom sne. Nakoniec som sa rozhodla, že keďže mi asi nikto nepomôže, musím sa uprostred svojej situácie snažiť „prežiť”, až pokým z nej nebudem môcť uniknúť. Medzičasom som pochopila, že zástupy ľudí, ktorých denne stretávame, sa iba snažia prežiť – dovedy, kým ich niekto nevyslobodí – a ten niekto môžeš byť ty alebo ja.

Biblia hovorí, že z lásky si nás Boh ešte pred stvorením sveta vyvolil [vlastne, vybral si nás za svojich] v Kristovi” (Ef. 1, 4). S láskou plánoval, že si nás adoptuje za svoje vlastné deti. Tie

krásne slová priniesli množstvo uzdravenia do mojej dorážanej duše. Boh si adoptuje opustených a osamelých a pozdvihuje ich a dodáva im hodnotu. Koná skrze svoje Slovo, skrze Ducha Svätého a skrze Duchom-vedených ľudí, ktorí žijú pre pomoc iným.

Matka Tereza mala pocit, že každý človek, ktorého stretla, bol „zamaskovaný Ježiš“. Len si skúste predstaviť, ako inak by sme sa správali k ľuďom, ak by sme sa na nich naozaj dívali tak, ako sa na nich dívala ona. Ježiš povedal, že ak spravíme niečo dobré alebo zlé, dokonca aj tým „posledným“ ľuďom, ako keby sme to spravili Jemu. (pozri Mat. 25, 45). Inými slovami, On si berie osobne to, ako sa správame k iným ľuďom. Ak by niekto urazil, odbil, ignoroval alebo znevažoval niektoré z mojich detí, považovala by som to za osobnú urážku, takže by pre nás nemalo byť nepochopiteľné, prečo sa Boh cíti rovnako. Kiež by sme sa všetci usilovali o to, aby sme povzbudzovali ľudí, aby sa ľudia po stretnutí s nami cítili lepšie. Budme tí, ktorí oceňujú životy iných.

Začnite úsmevom

Úsmev je začiatkom lásky. Znamená prijatie a uznanie. Mali by sme sa naučiť usmievať sa na všetkých a keď to spravíme, nielen oni sa budú cítiť lepšie, ale aj my sa budeme cítiť lepšie. Ja som obvyčajne hlboko ponorená do svojich myšlienok a kvôli tomu možno vyzerám dosť napäto. Taktiež so sebou nosím veľa zodpovedností a ak si nedám pozor, môže to spôsobiť, že vyzerám pochmúrne. Učím sa venovať čas tomu, aby som sa na ľudí usmievala, spýtala sa ich, ako sa majú a našla niečo priateľského, čo by som im mohla povedať. Je jasné, že ak sme príliš zaneprázdnení na to, aby sme boli

priateľskí, tak sme nevyvážení a smerujeme ku katastrofe vo vzťahoch. Vzťahy sú veľkou časťou života a dokonca som zistila, že Biblia je kniha o vzťahoch. Je o našom vzťahu s Bohom, o vzťahu k sebe samým a o vzťahoch s inými ľuďmi. Je úžasné, akú pohodu dokáže ľuďom priniesť obyčajný úsmev a priateľský pozdrav. To sú dva z mnohých spôsobov, ktorými môžeme druhých požeňať kdekoľvek, kde sa nachádzame.

Možno si myslíte: *No, ale ja taký/á nie som. Som rezervovanejší/ia a uzavretejší/á. Dávam prednosť tomu, aby som sa toľko nestretával/a s ľuďmi a hlavne s ľuďmi, ktorých nepoznám.* Ak sa tak cítite, úplne to chápem, pretože ja som bola presne taká istá dovtedy, kým som nebola usvedčená Božím Slovom, že sa máme povzbudzovať, budovať sa navzájom, napomínať sa a sprostredkovať pocit hodnoty. Naučila som sa, že skutočnosť, že ja možno nie som prirodzene obdarovaná v nejakej oblasti ešte neznamená, že sa nemôžem naučiť v tej oblasti inak správať.

Roky som si ospravedlňovala to, že nie som priateľská slovami: „Ja taká nie som; som asi viac samotárska“, no potom som si uvedomila, že „samotárstvo“ nie je v Biblii na zozname obdarovaní. Ak si o sebe myslíme, že sme „samotáři“, môže to byť jednoducho iba výhovorka, prostredníctvom ktorej sa vyhýbame často neprijemnému stavu zraniteľnosti. Veď nakoniec, myslíme si: *„Ako sa budem cítiť, ak sa usmejem na ľudí a oni sa neusmejú naspäť?“* Budem sa cítiť odmietnutá a to nikdy nie je dobrý pocit. Väčšina z nás strávi viac času v živote tým, že sa snaží vyhnúť odmietnutiu, než snažením sa o rozvíjanie dobrých, zdravých vzťahov. Čo ak sa počas čakania v čakárni u lekára pokúsim o priateľský rozhovor s cudzím človekom a pomerne rýchlo zistím, že ten človek sa nemá chuť rozprávať? Zrazu sa sama cítim trápne a divne, a tak namiesto toho, aby som to „riskovala“, ostanem izolovaná

a chránim samú seba. Ak sa tak správame, mrháme príležitosťami na zasiahnutie ľudí Božou láskou, prichádzajúcou prostredníctvom úsmevu alebo priateľského slova. Keď sa ale usmievame, môžeme vyvolať úsmev aj u niekoho iného a to je jeden z najlepších darov, aký môžeme dať.

Zapojenie sa do Revolúcie lásky si vyžaduje úsilie a prax. Bude to chcieť, aby sme boli ochotní zmeniť niektoré z našich ciest a aby sme začali prosiť Boha o to, aby nám ukázal Jeho cesty. Viete si predstaviť Ježiša, ako sa mračí alebo nie je priateľský alebo ako ignoruje ľudí len preto, aby sa necítil odmietnutý alebo iba preto, lebo je príliš zaneprázdnený robením svojich vecí? Samozrejme, že vieme, že Ježiš by sa nikdy tak nesprával a aj my by sme sa mali rozhodnúť, že sa tak správať nebudeme. Začnite sa viac usmievať, môžete to dokonca skúsiť, aj keď ste sami a uvidíte, že sa budete cítiť ľahšie a šťastnejšie. Apoštol Pavel povedal tým, ktorým slúžil, aby sa pozdravovali svätým bozkom (pozri Rim. 16, 16) – to bol zvyčajný pozdrav v tých dňoch. Ja vás žiadam iba o úsmev!

Netrápte sa, ak to nepríde prirodzene

Na konci tejto kapitoly budete čítať príspevok od Johna Maxwella, ktorý napísal pre túto knihu. John Maxwell je medzinárodným rečníkom a spisovateľom na tému vodcovstvo a naším osobným priateľom. V priebehu niekoľkých minút v Johnovej prítomnosti sa všetci cítia úžasne hodnotní. Hovorila som s ním o jeho skvelej schopnosti v tejto oblasti a on ochotne priznáva, že jeho otec mal na neho ten blahodarný vplyv. Nielen, že John mal v ňom počas svojho detstva dobrý príklad, ale ten dar (talent, schopnosť) povzbudzovania dostal od Boha aj on sám.

Biblia hovorí o dare povzbudzovania (pozri Rim. 12, 8) a hovorí, že ľudia, ktorí dostali ten dar, by ho mali používať s horlivosťou a s radostnou, veselou dychtivosťou. Tak, ako ja mám dar komunikácie, ktorý ma uschopňuje efektívne hovoriť bez toho, aby som sa pri tom veľmi namáhala, niektorí ľudia majú dar povzbudzovania. Bez nejakého veľkého úsilia povzbudzujú iných; je to pre nich prirodzené. Hoci niektorí darom povzbudzovania pohŕdajú, ja si myslím, že to je jeden z najpotrebnejších darov na svete. Je krásne, poznať takých ľudí a zdržovať sa v ich prítomnosti, ale znova vás vyzývam, aby ste sa nevyhýbali povzbudzovaniu len preto, lebo pre vás povzbudzovanie nie je prirodzené. Ja mám dar dávania a pamätám si, že už ako malé dieťa som rada plánovala, ako dám niekomu nejaký darček, z ktorého bude mať radosť. Možno nie všetci majú duchovný dar dávania (ktorý je tiež na zozname darov v Rimanom 12, spolu so schopnosťou povzbudzovať iných), ale všetci majú príkaz dávať a robiť to zámerne.

Nech sa páči, smejte sa

Väčšina z nás už počula aspoň niečo o dôležitosti smiechu na naše fyzické a psychické zdravie. Úsmev je vstupnou bránou k smiechu a smiech je niečo, čo potrebujeme mať vo svojom živote často a zámerne.

Biblia hovorí, že radostné srdce je také dobré, ako liek (pozri Prísl. 17, 22). Jedna z úžasných vecí, ktorú som si všimla na svojej službe vyučovania, je to, že dokážem byť veľmi zábavná. Hovorím, že to je úžasná vec, pretože počas toho, čo nazývam „normálny život“, by ma ľudia vôbec tak nepopísali. Uvedomila som si, že počas mojich príhovorov

skrze mňa hovorí Duch Svätý a On očividne vie, aký dôležitý je humor a aké ma ozdravovacie účinky. Boh chce, aby sme sa smiali a tiež chce, aby sme druhých privádzali k smiechu. To neznamená, že by sme sa všetci mali stať nejakými šašami alebo že by sme sa mali smiať v nevhodných chvíľach, ale každopádne môžeme jeden druhému pomôcť v trošku optimistickejšom prístupe k životu. Všetkým by nám bolo omnoho lepšie, ak by sme sa naučili smiať sa na seba namiesto toho, aby sme sami seba brali príliš vážne.

Posledné tri razy, keď som mala oblečené biele nohavice, som si na seba vyliala kávu. Môžem sa začať podceňovať a myslieť si, že som nešikovná a radšej by som sa nemala ničoho chytať, alebo sa na tom môžem zabaviť a nabudúce sa viac budem usilovať o to, aby som ostala čistá. Roky som zvykla počúvať, ako sa ľudia slovne zhadzujú za každú chybu, ktorú spravili a verím tomu, že Boh je z toho zarmútený. Ak poznáme svoju hodnotu v Kristovi, *nikdy* by sme nemali hovoriť o sebe veci, ktoré znehodnocujú to, čo Boh stvoril.

Čo keby sme si navykli pomáhať ľuďom, aby videli, že všetci robíme hlúpe chyby a že sa vždy môžeme rozhodnúť, či sa budeme na nich smiať, alebo či sa kvôli nim nahneváme? Dajte ľuďom priestor k tomu, aby neboli dokonalí! Svet je plný tlaku na výkon, núti nás vynikať, ale keď sa nám to práve nedarí, potrebujeme láskavé slovo, ktoré nás uistí o tom, že sme predsa prijatí a hodnotní.

Keď ste s ľuďmi, ktorí robia chyby, okamžite sa pokúste pripomenúť im ich silné stránky alebo niečo úžasné, čo ste ich nedávno videli robiť. Moje dcéry sú obidve skvelé, oddané matky. Keď majú zlý pocit z niečoho, čo nespravili správne, pripomínam im, že sú skvelými matkami a zdôrazňujem, aké to je dôležité. Nič, čo ľudia robia dobre, by sme nemali považovať za samozrejmosť. Diabol pracuje aj v nadčasoch

kvôli tomu, aby dal ľuďom pocit zlyhania a my by sme sa mali rovnako usilovať o to, aby sme dali ľuďom pocit úspechu.

Nič nedokáže zmeniť zlú situáciu rýchlejšie, ako smiech. To „malé dieťa“ v nás, ubíjame v našom živote príliš skoro. Zdá sa, že deti nie sú také nahnevané, keď im niečo spadne na zem, keď si pokazia šaty, keď sa potknú a spadnú alebo keď spravia chybu. Obyčajne sa tým nenechajú vyrušiť v smiechu a v zábave – pokiaľ im to dovoľia dospelí. Ježiš povedal, že nemôžeme vstúpiť do toho úžasného života, ktorý nám Boh sľubuje, pokiaľ k Nemu neprídeme ako malé deti (pozri Lukáš 18, 17). A preto veľmi odporúčam, aby sme jeden druhému pomáhali v tejto oblasti. Ja som veľmi rada medzi ľuďmi, ktorí ma nenútiť k tomu, aby som bola dokonalá. Boh nás bezpodmienečne miluje a to znamená, že On nás prijíma takých, akí sme a potom nám pomáha byť všetkým, čím môžeme byť. Úsmev je znamením prijatia. Ak pomáhame ľuďom smiať sa na sebe, ako keby sme tým povedali: „Prijímam ťa, spolu s chybami a všetkým.“

Znášanie slabostí jedni druhých je jedným z jednoduchých spôsobov preukazovania si lásky. Apoštol Pavel učil ľudí, aby povzbudzovali a budovali iných a opakovane im pripomínal, aby v tom neustávali. „Preto sa potešujte (napomínajte, nabádajte) vospolok a povzbudzujte (posilňujte, budujte) navzájom, ako aj robíte“ (1. Tes. 5, 11). Sám Duch Svätý žije v nás a kráča spolu s nami životom a potešuje, povzbudzuje a buduje nás. On nás vyzýva k tomu, aby sme sa stali všetkým tým, čím môžeme byť. Keď robíme chyby, neodsudzuje nás; vyzýva nás k tomu, aby sme napredovali.

Nedostatok povzbudení vedie k depresii, zúfalstvu, zlyhaniu a rozvodu a bráni ľuďom dosahovať ich potenciál v živote. Všetci potrebujeme byť povzbudzovaní a ešte raz chcem zdôrazniť to, že jednoduché povzbudenie je jedným

z primárnych spôsobov, ktorými môžeme rozduchávať Revolúciu lásky v našej spoločnosti.

Vyzdvihujte to pozitívne

Boh mi začal ukazovať jeden spôsob, ktorým môžem milovať svojho manžela. Spočíva v tom, že mu jednoducho nebudem spomínať malé chyby, ktorých sa dopustil – ako napríklad, že nevypol svetlo vo svojom šatníku alebo že nevymenil rolku toaletného papiera. Možno, že zabudol spraviť niečo, o čo som ho prosila – ako napríklad, zobrať moju tašku hore do mojej kancelárie, aby som ju tam nemusela niest' nasledujúce ráno, keď tam pôjdem so šálkou kávy v druhej ruke. Existujú doslova stovky malých vecí, ktoré všetci robíme a ktoré nás majú tendenciu navzájom iritovať, no môžeme sa rozhodnúť, že si ich jednoducho nebudeme všimáť a budeme pamätať na to, že my všetci robíme malé chyby a že by sme boli najradšej, keby nám ich iní ľudia nepripomínali.

Ak naozaj potrebujete niekoho s niečím konfrontovať, tak to iste spravte, ale väčšina vzťahov, ktoré sa rozpadajú, končí preto, lebo niekto príliš nafúkol nejakú malú vec, ktorá vlastne vôbec nebola až taká dôležitá. Ľudí ničí a naozaj oslabuje každá pripomienka na niečo, čo neurobili správne. Ja som strávila množstvo rokov „spomínaním“ vecí, ktoré ma iritujú – v nádeji, že ľudia ich prestanú robiť. Neskôr som však zistila, že moje poznámky v ľuďoch vyvolávali tlak a spôsobovali, že tí ľudia sa necítili dobre v mojej prítomnosti. Zistila som, že modlitba a vyzdvihovanie toho pozitívneho, sú omnoho efektívnejšie.

Keď u ľudí vyzdvihujeme a zdôrazňujeme silné stránky a veci, ktoré robia dobre, sú motivovaní prekonávať svoje

slabé stránky a chyby. Bola som prekvapená, keď som zistila, aká obrovská výzva to bola pre mňa na začiatku tejto cesty, keď som iba niečo nespomenula, čo ma iritovalo a nechala som to plávať. Teraz som už v tom bode, keď chápem, že ak ma irituje nejaká malá vec, tak samotná tá skutočnosť je väčším problémom, ako tá vec. Prečo by ma malo iritovať niečo také, ako zabudnuté svetlo v šatníku? Či ja nikdy nenechávam niekde omylom zapnuté svetlo? Samozrejme, že nechávam.

Posledne som napomenula Davea za to, že si sadol na koniec postele, ktorú som už upravila a potom odtiaľ odišiel bez toho, aby to za sebou napravil. Pozrel sa na mňa šokovaný a pripomenul mi, že na tej posteli nesedel on, ale že v skutočnosti som to bola ja! Neuveriteľné! Ja som si bola taká istá tým, že to bol Dave, že som totálne zabudla na to, že ja som bola tá vinníčka! Tento príklad ukazuje, ako nás kritický duch dokáže zaslepiť – nevidíme svoje vlastné chyby a zároveň máme chuť obviňovať iných.

Preukazujte lásku tým, že na ľuďoch vyzdvihnete to pozitívne. Je zvláštne, že nikdy sa nemusíme príliš snažiť, aby sme našli tie negatívne veci, ktoré ľudia robia. Zdá sa, že tie trčia ako červené, blikajúce svetlá. Zámerne však musíme vyhľadávať tie pozitívne – alebo aspoň dovtedy, pokým sa v nás nesformujú nové návyky!

Ako som už predtým navrhla, začnite tým, že si vytýčíte cieľ, že každý deň bez výnimky povzbudíte troch ľudí alebo im dáte nejaký kompliment. Na konci dňa si skúste spomenúť, koho sa to v ten deň týkalo, aby ste boli vykázateľní. Keď si už zvyknete na troch, zvýšte svoj cieľ na šesť, potom na desať a potom sa už pre vás stane prirodzeným, že budete povzbudzovať všetkých ľudí, s ktorými sa dostanete do kontaktu vo svojom každodennom živote.

Vaše komplimenty nemusia byť vôbec veľkolepé. Malé veci, ako napríklad: „Tá farba sa vám naozaj hodí”, „Páči sa mi, ako máte spravené vlasy”, „Máte peknú košeľu”, „Cítim sa pri vás v bezpečí”, „Naozaj usilovne pracujete”, „Cením si vás” alebo „Som rada, že si moja priateľka” sú veľmi efektívne a zmysluplné. Keď začnete hovoriť takéto veci a vyzdvihovať to pozitívne, budete sa cítiť šťastnejší. Takže nielen budete dávať, ale zároveň budete z toho aj sami prijímať a profitovať.

Revolucionár lásky

John C. Maxwell

Povzbudenie mení všetko

Povzbudenie je fantastické. Jeho vplyv môže byť hlboký – takmer zázračný. Slovo povzbudenie, ktoré smeruje od učiteľa k dieťaťu dokáže zmeniť jeho život. Slovo povzbudenie od manžela alebo manželky, môže zachrániť manželstvo. Slovo povzbudenie od vodcu, môže inšpirovať človeka k tomu, aby dosiahol svoj potenciál. Ako Zig Zigar hovorí: „Človek nikdy nevie, kedy nejaká chvíľa a niekoľko úprimných slov dokážu zásadne ovplyvniť niekoho život“. Povzbudzovať ľudí znamená pomáhať im pri získavaní odvahy, ktorú by inak nemali – odvahy čeliť novému dňu, robiť to, čo je správne, riskovať, prinášať zmenu. A jadrom povzbudenie je komunikovať ľuďom, že majú hodnotu. Keď pomáhame ľuďom v tom, aby sa cítili hodnotní, schopní a motivovaní, často sa stávame svedkami trvalej zmeny v ich životoch. A niekedy sme svedkami aj toho, že dokonca menia svet.

Ak ste rodič, tak máte zodpovednosť za povzbudzovanie členov svojej rodiny. Ak ste vedúci organizácie, tak môžete dramaticky zvyšovať efektivitu svojho tímu – priamo úmerne s množstvom povzbudenie, ktoré dávate ľuďom, ktorých vediete. Ako priateľ máte výsadu prinášať povzbudzujúce slová, ktoré môžu niekomu pomôcť vytrvať uprostred ťažkého obdobia alebo v úsilí o výnimočnosť. Ako kresťan máte moc reprezentovať Ježiša v milovaní iných a v pozdvíhaní iných prostredníctvom povzbudzujúcich slov.

Pridajte sa do klubu

Nikdy nepodceňujte moc povzbudenie. V 20-tych rokoch minulého storočia George W. Crane, lekár, konzultant a psychológ, začal učiť sociálnu psychológiu na Northwestern univerzite v Chicagu. Hoci len začínal vyučovať, bol všímavým pozorovateľom ľudského charakteru a silne veril tomu, že dokáže spraviť štúdium psychológie pre svojich študentov skutočne praktickým.

Na jednej z prvých hodín, ktoré vyučoval, sa zúčastňovali aj externí študenti, ktorí boli starší ako priemerní vysokoškooláci. Tí mladí muži a ženy pracovali cez deň v obchodných domoch, na úradoch a vo fabrikách po celom Chicagu a snažili sa zdokonaľiť tým, že po večeroch navštevovali tieto hodiny.

Po jednej takejto večernej lekcii sa jedna mladá žena menom Lois, ktorá sa do Chicaga presťahovala z malého mesta v štáte Wisconsin a zamestnala sa v štátnej správe, zverila Craneovi, že sa cíti izolovaná a osamelá. „Nepoznám tu nikoho, okrem niekoľkých dievčat z nášho úradu“, sťažovala sa. „Večer idem do svojej izby a píšem listy domov. Jediná vec, ktorá mi pomáha prežiť zo dňa na deň, je nádej, že dostanem list od mojich priateľov z Wisconsinu.“

Crane sa hlavne snažil reagovať na Loisin problém, keď vytvoril svoj takzvaný Klub komplimentov, ktorého zrod ohlásil vo svojej triede nasledujúci týždeň. Mala to byť prvá z mnohých praktických úloh, ktoré plánoval dať svojim študentom počas toho semestra.

„Svoju psychológiu musíte používať každý deň – už či doma alebo v práci alebo v električkách a autobusoch“, povedal im Crane. „Prvý mesiac bude vašou písomnou úlohou Klub komplimentov. Každý deň musíte dať úprimný

kompliment trom rôznym osobám. To číslo môžete zvýšiť, ak chcete, ale ak chcete byť klasifikovaní v tomto predmete, musíte každý deň počas nasledujúcich tridsiatich dní dať kompliment aspoň trom ľuďom... Potom, po skončení tohto tridsať-dňového experimentu chcem, aby ste napísali úvahu alebo prácu o svojich skúsenostiach”, pokračoval. „Uvedte tam zmeny, ktoré ste si všimli u ľudí vo vašom okolí, ako aj to, ako sa zmenil váš vlastný pohľad na život.”¹

Niektorí Craneovi študenti odmietli tú úlohu. Niektorí sa sťažovali, že nevedia, čo majú ľuďom povedať. Iní sa zase báli, že budú odmietnutí. A niekoľkí si mysleli, že by nebolo čestné, ak by dávali komplimenty ľuďom, ktorých nemajú radi. „Čo ak napríklad stretnem niekoho, koho nemám rád?”, spýtal sa jeden muž. „Nebolo by neúprimné chváliť svojho nepriateľa?”

„Nie, to nie je neúprimnosť, keď chváliš svojho nepriateľa”, odpovedal Crane. „Kompliment je totiž úprimný výrok, ktorý chváli nejakú objektívnu črtu alebo hodnotu, ktorá si zasluhuje pochvalu. Zistíte, že nikto úplne nepostráda nejakú hodnotu alebo cnosť...”

Vaša chvála môže pozdvihnúť morálku osamelých duší, ktoré sú takmer pripravené vzdať sa uprostred svojho zápasu robiť dobré skutky. Nikdy neviete, kedy váš náhodný kompliment zachytí nejakého chlapca alebo dievča, muža alebo ženu v ich kritickom bode, v ktorom by inak hodili flintu do žita.”²

Craneovi študenti zistili, že ich úprimné komplimenty mali pozitívny dopad na ľudí v ich okolí a celá tá skúsenosť mala dokonca ešte väčší dopad na samotných tých študentov. Z Lois sa stal človek, ktorý bol úplne zameraný na iných a ktorý dokázal rozžiarit celú miestnosť pri svojom vstupe do nej. Iná študentka, ktorá bola pripravená dať výpoveď vo

svojej práci sekretárky u právnika, ktorý bol obzvlášť nepríjemným šéfom, mu začala dávať komplimenty, hoci to najprv robila len cez zaťaté zuby. Nakoniec sa nielen zmenila jeho nevrlosť voči nej, ale aj jej podráždenosť z neho. Nakoniec si jeden druhého skutočne obľúbili a zobrali sa.

Klub komplimentov Georgea Cranea nám dnes znie dosť zastaralo. Ale princípy v jeho pozadí sú dnes presne také živé, ako v 1920-tych rokoch. Hlavné je, že Crane učil to, čo ja teraz nazývam Princíp výťahu: V našich vzťahoch môžeme ľudí buď vyzdvihovať alebo ponížovať. Crane sa snažil naučiť svojich študentov, aby boli proaktívni. Povedal: „Svet hladuje po uznaní. Je hladný po komplimentoch. Nieкто musí rozkotúľať tú loptu tým, že bude prvý, kto sa ozve a povie nejakú peknú vec svojmu druhovi.”³

Myslím, že zaujal rovnaký postoj, ako Benjamin Franklin, ktorý tvrdil: „Tak, ako sa musíme zodpovedať za každé zbytočné slovo – tak sa musíme zodpovedať aj za každé zbytočné ticho.”

Päť vecí, ktoré musí každý, kto povzbudzuje vedieť o ľuďoch

Všetci máme ohromnú moc ovplyvňovať životy ľudí okolo nás. Povzbudenie z vašej strany môže zmeniť niekomu inému deň, týždeň alebo dokonca život a nasmerovať toho človeka úplne novým smerom.

Je ťažké povzbudzovať ľudí, ak neviete, čo človeka povzbudzuje. Začnite teda ľudí skúmať a naučte sa, čo nimi hýbe. Zistite, čo ich dokáže pozdvihnúť. Na začiatok sa pokúste prijať nasledujúcich päť vecí, ktoré viem o ľuďoch ja:

1. Všetci chcú byť niekým.

Každý človek potrebuje uistenie. Každý človek chce byť milovaný. Každý človek chce, aby si ľudia o ňom mysleli dobré. Všetci chcú byť niekým. To platí u malých detí, aj u najstarších „dospelákov“.

Ako môžete pomôcť iným ľuďom, aby sa cítili, že sú niekým? Tak, že ich budete vnímať ako „10“. Verím tomu, že ľudia väčšinou reagujú na to, aké na nich kladieme očakávania. Ak si o nich myslíte iba to najlepšie, obyčajne vám dajú to najlepšie. Ak sa k nim správate ako k „10“, reagujú ako „10“. Ak sa k niekomu správate ako k „2“, reaguje ako „2“. Ľudia túžia po uznaní a uistení. Je to hlboká ľudská túžba a my môžeme ľuďom pomôcť stať sa veľkými jednoducho tak, že im ukážeme, ako v nich veríme.

2. Nikoho nezaujíma, koľko toho viete, pokým nevie, ako veľmi vám na ňom záleží.

Ľudia nechcú vedieť, akí sme šikovní. Nechcú vedieť, akí sme duchovní. Nechcú vedieť, aké tituly vlastníme alebo aké bohatstvo sme zhromaždili. Jediná vec, ktorú naozaj chcú vedieť je, či nám naozaj na nich záleží. Lásku Božiu potrebujeme druhým preukazovať skrze svoje životy.

Túto lekciu som sa naučil od Katie Hutchison, mojej učiteľky v druhej triede nedeľnej besiedky. Bola úžasná. Milovala ma a ja som to vedel. Keď som bol chorý a vymeškal som bohoslužby, prišla ma v ten týždeň navštíviť.

Ó, Johnny, chýbal si mi v nedeľu v zbere”, zvykla mi hovorievať. „Chcela som vidieť, ako sa ti darí”. Priniesla mi nejakú päť-centovú hračku, ktorá mala vtedy pre mňa hodnotu miliónov dolárov a povedala: „Dúfam, že budúcu nedeľu budeš môcť prísť do nedeľnej besiedky, pretože si nám naozaj chýbal. Keď prídeš do triedy, chcela by som ťa iste vidieť, a tak

keď prídem dopredu a začnem vás učiť, iste zdvihni ruku a zakývaj mi, dobre?” (V tej triede bolo takmer 50 detí!) „Potom ťa uvidím a usmejem sa na teba, poteší ma to a bude sa mi lepšie učiť.”

Keď prišla nedeľa, šiel som tam bez ohľadu na to, či som sa cítil dobre alebo zle. Kýval som jej. Ona sa usmiala a zakývala hlavou a potom učila. Vedel som, ako veľmi jej na mne záleží a to mi dávalo pocit, že všetko zvládnem.

3. Ktokoľvek v Tele Kristovom patrí všetkým v Tele Kristovom.

Príliš veľa ľudí sa snaží kresťanstvo zvládnuť na vlastnú päsť. Sú ľahostajní voči iným a očakávajú od iných, že sa budú tiež starať iba sami o seba. To však nie je spôsob, akým má fungovať Telo Kristovo.

Keď sa kresťan snaží žiť osamote, je ako ten murár z jedného úsmevného príbehu, na ktorý som raz narazil. Potreboval presunúť približne 250 kg tehál z vrchného poschodia štvorposchodovej budovy na chodník pred ňou. Na základe zápisnice, ktorú na základe jeho výpovede zostavila poisťovacia spoločnosť, sú vraj toto jeho autentické slová:

Trvalo by mi príliš dlho, kým by som ručne poznášal dole všetky tehly, a tak som sa rozhodol, že ich naložím do suda a že ich spustím dole kladkou, ktorú som pripevnil na horný okraj budovy. Keď som povraz pevne priviazal ku zemi na spodnom poschodí, šiel som na horné poschodie budovy, pripevnil som ten povraz o ten sud, naložil som ho tehlymi a rozhojdal som ho nad chodníkom, aby klesol nadol.

Potom som šiel dole na chodník a odviazal som to lano. Celý čas som ho bezpečne držal, aby som pomaly dopravil ten sud nadol. No, keďže vážim iba 63 kíl, ten

250 kilový náklad ma odtrhol od zeme tak rýchlo, že som ani nemal čas zamyslieť sa nad tým, že by som mal ten povraz pustiť.

Keď som prechádzal medzi druhým a tretím poschodím, stretol som nadol sa rútiaci sud. Kvôli tomu mám pomliaždeniny a tržné rany na vrchnej časti tela.

Pevne som sa držal toho lana, až pokým som neprišiel úplne hore a tam sa mi ruka zasekla do kladky. Preto mám zlomený palec.

Súčasne však ten sud padol na chodník s veľkým treskom a vypadlo mu dno. Bez váhy všetkých tých tehál vážil ten sud iba asi 18 kíľ, a preto sa moje telo začalo rýchlo pohybovať smerom nadol. Cestou dole som stretol prázdny sud, ktorý smeroval nahor. Kvôli tomu mám zlomený členok. Mierne ma to síce spomalilo, ale pokračoval som v klesaní a dopadol som na hromadu tehál. Kvôli tomu mám narazenú chrbticu a zlomenú kľúčnu kosť. V tej chvíli som úplne stratil duchaprítomnosť a úplne som pustil to lano a ten prázdny sud padol na mňa. Preto mám zranenú hlavu.

Čo sa týka poslednej otázky z vášho tlačiva – čo by ste spravili, keby ste sa znova dostali do tej situácie? – uvedomil som si, že už nikdy sa nebudem snažiť robiť také niečo úplne sám.⁴

V duchovnej oblasti sa deje presne to isté, keď ľudia ostávajú oddelení od Tela Kristovho. Boh nestvoril nikoho z nás tak, aby v tom bol sám. Máme sa navzájom povzbudzovať a pomáhať si. Ako bratia a sestry potrebujeme stáť na tej ceste spolu.

4. Ktokoľvek, kto niekoho povzbudzuje, ovplyvňuje veľa iných ľudí.

Na mojej ceste životom mi pomáhalo a povzbudzovalo ma veľa ľudí. Keď sa teraz, ako šesťdesiatjeden ročný dívam späť, žasnem nad tým, akí štedrý a láskaví boli ku mne iní ľudia.

Jedným z takýchto ľudí, keď som bol ešte bláznivým siedmakom, bol muž menom Glen Leatherwood – ďalší z mojich úžasných učiteľov v nedeľnej besiedke. Boli sme nepríjemná skupina deciek: vždy sme sa točili, vrteli, rozprávali, bili – robili sme všetko iné, len sme nepočúvali. No Glenu sme počúvali, pretože zmyslom jeho života bolo milovať a povzbudzovať nás.

Jedného dňa sme začuli, ako sa mu dojatím zasekáva hlas a každé z tých deciek sa otočilo a pozrelo sa na Glenu. On sa tiež díval na nás a po tvári mu stekali slzy.

„Hneď po hodine“, povedal, „by som chcel stráviť chvíľu času so Stevom Bennerom, Philom Conradom, Juniorom Fowlerom a Johnom Maxwellom. Musím vám povedať niečo veľkolepé.“

Keď sme sa po tej hodine stretli, povedal: „Každú sobotu večer sa modlím za všetkých chlapcov v mojej triede. Včera večer som mal taký dojem, že Boh mi hovorí, že vy štyria chalani budete povolání do duchovnej služby a ja som chcel byť prvý, kto vám to povie. Chcel som tiež byť prvý, ktorý na vás zloží svoje ruky a bude sa za vás modliť.“

Glen potom položil svoje ruky na naše hlavy a dal mi to, čo som vždy považoval za svoju oficiálnu ordináciu do duchovnej služby. A mal pravdu. Všetci štyria sme sa stali pastormi. Po mnohých rokoch som šiel navštíviť Glenu a spýtal som sa ho, koľko ľudí z jeho tried nedeľnej školy sa v priebehu rokov zapojilo do duchovnej služby na plný úväzok. Povedal mi, že to nevie presne, ale iste vedel, že ich bolo aspoň tridsať.

Ktovie koľko zborov profitovalo z lásky a povzbudenía, ktoré tento muž každý rok investoval do skupiny siedmakov. Koľko životov ovplyvnili jeho povzbudzujúce slová? Pravdepodobne sa to nedozviem, až pokým nepôjdem do neba. Ale môžem vám povedať toto: Ktokoľvek, kto niekoho povzbudzuje, ovplyvňuje veľa iných ľudí.

5. Boh miluje všetkých.

Mnohí kresťania sú príliš vyberaví v tom, komu pomôžu a koho povzbudia. Hľadajú ľudí, ktorí sú takí, ako oni. Niektorí ľudia dokonca veria, že by mali pomáhať iba tým jednotlivcom, ktorých presvedčenia a majú rovnaké postoje, ako sú ich vlastné. Tak to ale nemá byť. Ježiš to každopádne tak nerobil.

Pred rokmi som počul jeden príbeh o človeku, ktorý padol do jamy a nemohol z nej vyjsť. Ten príbeh je o tom, ako sa k nemu správali ostatní ľudia:

„Keď šiel okolo subjektívny človek, povedal: „Súcitím s tebou, chudákom spadnutým.”

Keď šiel okolo objektívny človek, povedal: „Je celkom logické, že niekto tam padol.”

Farizej povedal: „Iba zlí ľudia padajú do jám.”

Matematik vypočítal, ako ten človek padol do tej jamy.

Novinár chcel exkluzívne práva na príbeh človeka, ktorý bol v tej jame.

Fundamentalista povedal: „Zaslúžiš si byť v jame.”

Kalvinista povedal: „Ak by si bol spasený, nikdy by si nepadol do tej jamy.”

Arménián povedal: „Bol si spasený, a predsa si padol do tej jamy.”

Charizmatik povedal: „Len začni vyznávať, že nie si v jame.”

Realista prišiel tiež a povedal: „Takže takto vyzerá jama.”

Geológ mu povedal, aby si cenil rozvrstvenie hornín v tej jame.

Daňový pracovník sa ho spýtal, či už zaplatil daň za tú jamu.

Okresný inšpektor sa ho spýtal, či mal povolenie vykopať tú jamu.

Seba-ľutujúci človek mu povedal: „Ešte si nič nevidel, pokým si nevidel moju jamu.”

Optimista povedal: „Všetko by mohlo byť ešte horšie.”

Pesimista povedal: „Všetko bude ešte horšie.”

Keď Ježiš zbadal toho muža, naklonil sa dole k nemu, chytil ho za ruku a vytiahol ho z tej jamy.”

Ježiš prišiel zomrieť za ľudí. On bol a stále je tu pre ľudí. A ty aj ja tu tiež musíme byť pre ľudí. Vždy by sme mali mať na mysli, že Boh miluje všetkých a my sa potrebujeme k iným správať tak, ako by sa k nim správal Ježiš. Potrebujeme ich povzbudzovať, aby boli ľuďmi, ktorými ich Boh chce mať.

Verím tomu, že hlboko v srdci sa všetci chceme stať ľuďmi, ktorí prinášajú povzbudenie. A tí, ktorí poznajú Ježiša, sa Mu chcú viac podobať – dokonca aj tí najnegatívnejší ľudia. Prečo to hovorím? Pretože verím, že my všetci chceme byť pozitívnym vplyvom v životoch iných. Chceme pridávať iným hodnotu a nie ich o ňu oberať.

A tak mi dovoľte byť vašim *povzbudzovateľom*. Aj vy totiž môžete priniesť zmenu. Môžete pridávať hodnotu iným ľuďom. Môžete dobre reprezentovať Ježiša a jedného dňa počuť tie slová: „Správne, dobrý a verný sluha”. Všetci sa môžu stať ľuďmi povzbudení. Nemusíte byť bohatí. Nemusíte byť geniálni. Nemusíte mať nejakú ohromnú charizmu. A

nemusíte mať ani úplne všetko zvládnuté. Stačí, ak sa budete zaujímať o ľudí a budete ochotní začať. Nemusíte spraviť nič veľké, ani výnimočné. Tie malé veci, ktoré môžete robiť každý deň, majú potenciál mať omnoho väčší vplyv, ako si viete predstaviť.

- Prichyťte niekoho pri robení niečoho dobrého.
- Obdarte niekoho úprimným komplimentom.
- Pomôžte niekomu, kto je v núdzi.
- Ponúknite niekomu plece, na ktorom sa môže vyplakať.
- Oslavujte s človekom, ktorý je úspešný.
- Dajte niekomu nádej.

To dokážete. Spravte to teraz. A nezabudnite na tento citát, ktorý som vždy miloval: „Očakávam, že týmto svetom pôjdem iba raz. Preto čokoľvek dobré, čo môžem spraviť alebo akákoľvek láskavosť, ktorú môžem preukázať ktorémukolvek inému stvoreniu – chcem to spraviť hneď. Nechcem to odkladať na neskôr alebo zanedbať, pretože touto cestou už viac nepôjdem.”⁵

10. KAPITOLA

Radikálne láskavé činy

Všímajme si a pozorne a neustále sa navzájom pozorujeme, skúmajúc, ako môžeme podnecovať (stimulovať a povzbudzovať) jeden druhého k láske a k užitočným skutkom a k cnostným činom.

Židom 10, 24

Už ste niekedy len tak sedeli so svojím partnerom, rodinným príslušníkom alebo priateľom a diskutovali spolu o tom, ako by ste mohli byť požehnaním pre iných? Odvážim sa dokonca povedať, že väčšina z vás to nezažila a ešte pred troma rokmi som to nezažila ani ja. Teraz, ako som už spomínala v šiestej kapitole, považujem také rozhovory za príjemné a veľmi užitočné. Všetci sme nadšení, keď zámerne rozmýšľame a rozprávame o tom, ako môžeme pomôcť iným ľuďom. K Revolúcii lásky nepríde, ak nebudeme zámerne robiť veci, ktoré pomôžu iným. Musíme mať ciele a pracovať na ich dosiahnutí.

Odkedy som sa rozhodla, že milovanie iných spravím témou svojho života, usilovala som sa vyjadrovať lásku rôznymi spôsobmi. Láska nie je teória alebo reči; láska je čin (pozri 1. Jána 3, 18). Iste môžeme ľudí milovať aj láskavými slovami, ktoré ich povzbudia a vyjadria im, ako veľmi si ich vážime (ako som to zdôrazňovala v predchádzajúcej kapitole). Ale pri vyjadrovaní lásky iným potrebujeme používať aj naše ostatné zdroje – náš čas, energiu, vlastníctvo a financie.

Možno ste presvedčení, že nemáte čo dať. Možno ste zadlžení a snažíte sa, ako viete, aby ste poplatili aspoň svoje účty – myšlienka, že by ste mali dávať iným, vás takmer irituje alebo vás možno vedie do smútku, pretože chcete dávať, ale neviete si predstaviť, ako by ste mohli. Existuje doslova tisíce spôsobov, ako môžete dávať a šíriť lásku – objavíte ich, ak ich začnete húževnato hľadať.

Žite to, čo hovoríte

Verím tomu, že veľkou chybou je, ak povieme ľuďom, čo majú spraviť a potom im nedodáme žiadne informácie o tom, ako to majú spraviť. Veľa ľudí rozpráva o láske, ale iba rozprávanie nedáva ľuďom nevyhnutne nejaké konkrétne nápady, ako by mohli lásku preukazovať prakticky. Práve som letmo preletela celú jednu knihu o láske. Mala 210 strán a bola plná vyučovania o tom, ako Ježiš povedal, že máme poslúchať to *jedno nové prikázanie*, ktorým je milovanie sa navzájom, ako On miloval nás a že podľa tej lásky nás svet rozpozna (pozri Jána 13, 34-35). Nenašla som v nej však ani jeden praktický nápad alebo tvorivú myšlienku o tom, ako by to mohlo skutočne vyzerat' v živote človeka. Pisateľ tej knihy opakovane poukazoval na to, že milovanie sa navzájom je tou

najdôležitejšou vecou, ktorej sa môžeme venovať. Ale úprimne môžem povedať, že keby jeho kniha obsahovala všetko poznanie, ktoré mám o láske, nemala by som ani poňatia o tom, ako sa mám do toho pustiť. Myslím si, že ľudia chcú robiť to, čo je správne, no potrebujú niekoho, kto ich povedie a ukáže im na správny smer.

Ježiš o láske nielen rozprával, ale spomeňte si, že v Skutkoch 10,38 sa píše, že každý deň vstával a šiel robiť dobre a uzdravovať všetkých ľudí, ktorí boli ubolení a utlačení diablom. Jeho učeníci Ho každý deň videli, ako pomáha ľuďom, počúva ich alebo reaguje na tých, ktorí Ho žiadali o pomoc. Videli Ho, že mu vždy záleží na tom, aby boli bokom oddelené peniaze na pomoc chudobným. Boli tiež svedkami toho, ako vždy rýchlo odpúšťal a aký bol trpezlivý voči slabým. Bol láskavý, pokorný a povzbudzujúci a nikdy nad nikým nelámal palicu. Ježiš nielen hovoril o milovaní ľudí; On ľuďom okolo seba ukazoval, ako milovať. Naše slová sú dôležité, ale naše činy zavážia viac, ako naše slová.

Náš najväčší problém

Tým najväčším problémom, ktorý ako kresťania máme je to, že počúvame ľudí, ktorí nám hovoria, čo máme robiť – a dokonca aj my sami hovoríme iným, čo majú robiť – a potom odchádzame z našich cirkevných budov alebo z našich skupiniek a nespravíme nič. Nezáleží na tom, čo si *myslíme*, že vieme. Dôkaz toho, čo vieme je to, čo robíme. Ježiš povedal, že iní nás spoznajú po ovoci (pozri Mat. 12, 33), to znamená, že ľudia budú vedieť povedať, kým sme vo vnútri podľa toho, čo produkujú naše životy a podľa našich postojov.

**Naše slová sú dôležité, ale naše činy
zavážia viac, ako naše slová.**

Neustále si musím klásť otázku: „Čo robím, čo je praktickým prejavom lásky?” Podľa apoštola Pavla môžeme byť podvedení svojím poznaním. Môžeme sa nechať zaslepiť pýchou z toho, čo všetko vieme – až do tej miery, že vôbec nebudeme vidieť, že vlastne nič z toho neuvádzame do praxe. Pavel povedal Korintňanom, že poznanie vedie ľudí k nadutosti a pýche, ale láska (náklonnosť, priazeň a dobročinnosť) buduje, vzdeláva a povzbudzuje ľudí k tomu, aby sa stali dospelými (pozri 1. Kor. 8, 1). Všetci by sme sa mali postarať o to, aby medzi tým, čo hovoríme a tým, čo robíme, nebola žiadna priepasť. Niet divu, že svet obviňuje mnohých kresťanov z toho, že sú pokryteckí, pretože naozaj aj sú.

Dlhé roky som chodila do zboru, ktorý raz do roka rozprával o misii – počas „Misijnej nedele”. Nepamätám si, že by som niekedy inokedy počula niečo o pomoci chudobným alebo utláčaným v našom vlastnom meste. Väčšina kázní, ktoré som počula, sa týkala doktrinálnych presvedčení a nie praktických aspektov kresťanstva a toho, ako by sme sa mali správať v našej spoločnosti. Správne doktríny sú dôležité, no chápanie toho, ako mám žiť svoj každodenný život, je rovnako dôležité. Ten zbor bol plný ohovárania, rozdelenia a ľudí, ktorí medzi sebou súperili o pozície v rámci toho zboru. V mnohých ohľadoch sme sa vôbec nesprávali inak, ako zvyšok sveta; akurát sme chodili na bohoslužby. Nakoniec ma požiadali, aby som z toho zboru odišla, pretože som bola príliš radikálna a nadšená pre nadprirodzené Božie dary, ktoré sú k dispozícii kresťanom – ako som zistila. Stal sa zo mňa nadšený, entuziastický kresťan a povedali mi, že som iba zameraná na pocity a potrebujem sa upokojiť.

Potom som šla do iného zboru, v ktorom boli ľudia tiež nadšení z toho, čo som považovala za dôležité. Veľmi intenzívne svedčili iným o spasení skrze Ježiša Krista. Bola som nadšená a naozaj som chcela slúžiť Bohu, a tak som zorganizovala skupinu žien, s ktorou sme chodili každý piatok do ulíc – vyzbrojené evanjelizačnými letákmi. Dávali sme ich ľuďom, ktorí vychádzali z potravín a dávali sme ich autám na parkovisku za stierače. V priebehu niekoľkých týždňov sme rozdali desiatky tisícov malých evanjelizačných letákov. U nás doma som každý utorok večer usporiadala a viedla štúdium Biblie. Rástla som v Bohu a bola som nadšená zo služby Jemu. Potom ma starší toho zboru pozvali na jedno stretnutie a povedali mi, že som vo vzbure, pretože som rozdávanie tých letákov zorganizovala bez ich schválenia. Mňa a Davea tiež informovali o tom, že štúdium Biblie by mal viesť on a nie ja. Ten zbor sa potom zmenšoval a zmenšoval, až nakoniec úplne zanikol, pretože ľudia v ňom sa snažili ovládať iných a v rámci toho často uhašali presne tie dary, ktoré Boh dal ich ľuďom.

Potom som, ani už neviem koľko rokov, chodila do iného zboru, v ktorom sa síce vyučovali dobré veci, no ak mám byť úprimná, keď sa dívam späť, videla som tam iba veľmi málo skutočnej lásky. Ten zbor sa iba minimálne venoval evanjelizácii a rozpočet pre svetovú misiu bol malý a nakoniec bol úplne zrušený. Mali sme tam vedúcich, ktorí boli sebeckí, plní pýchy, žiarlivosti a dokonca obáv z úspechu iných; niektorí z nich boli manipulatívni a extrémne nezrelí. Vždy ma to rozruší, keď uvažujem nad tým, koľko času som premárnila účasťou na niečom takom egoistickom, sústredenom len na seba. Cirkev vo všeobecnosti a konkrétne miestne zbory sú povolané k zasahovaniu ľudí vonku a nie vo vnútri. Poslaním Cirkvi je *byť* svedectvom v spoločnosti, mestách, národoch a svete (pozri Skutky 1, 8).

Cirkev musí húževnato pracovať na tom, aby žila v realite lásky, ktorú Biblia jasne popisuje ako trpezlivosť, láskavosť, pokoru, radosť z úspechov iných, nesebeckosť, dávanie, neustále dúfanie v to dobré, rýchle odpúšťanie, preukazovanie milosrdenstva a nie súdu, dobročinnosť, dobré skutky a pomoc chudobným, vdovám, sirotám, opusteným, hladným, bezdomovcom a utláčaným. Láska sa vzdáva svojho života v prospech iných. Láska musí byť naozaj aktívne zaangažovaná na niečom, lebo inak zomrie. Musí prúdiť a rásť!

Čo spravíte so svojim zľutovaním?

V 1. Jána 3, 17 sa stretávame s jednou dôležitou otázkou: „Ale ak má niekto pozemský majetok (bežné materiálne zabezpečenie) a vidí brata trpieť núdzu, a zavrie si pred ním srdce (a nezľutuje sa nad ním), ako môže byť (a zostávať) v ňom Božia láska?“ Tento verš inými slovami hovorí, že každý z nás sa môže rozhodnúť, či otvorí alebo zatvorí svoje srdce, či sa zľutuje, keď spozoruje nejakú potrebu. Ak sa však opakovanne rozhodneme, že svoje srdce zatvoríme, tak láska Božia nemôže prebývať a zostávať v nás. Samotná povaha lásky nás vyzýva k aktivite, pretože láska je živá. Boh je láska!

Ján to prekvapujúco a realisticky komentuje slovami: „Kto nemiluje, nepoznal Boha (nepozná Ho a nikdy Ho nepoznal), pretože Boh je láska“ (1. Jána 4, 8). Rýchlokurz toho, ako vyzerá láska v každodennom živote, môžeme získať štúdiom toho, kam sa Ježiš uberal v živote. Alebo ako to niekto povedal: „Možno ešte viac sa môžeme dozvedieť zo štúdia toho, kde všade sa Ježiš zastavil.“ Vždy mal čas na ľudí! Vždy sa o nich zaujímal! Bez ohľadu na to, kam sa uberal, zastavil sa, aby pomohol núdznemu človeku.

Budme praktickí

Stovky ľudí som poprosila, aby so mnou zdieľali praktické spôsoby, ktorými si myslia, že môžeme prejavovať lásku. Čítala som o tom knihy, prehľadávala internet a veľmi húževnato som sa venovala hľadaniu tvorivých spôsobov, ako by som túto tému *milovania ľudí* mohla integrovať do svojho každodenného života. Rada by som vám odovzdala niekoľko z tých vecí, ktoré som sa naučila, no zároveň chcem povzbudiť aj vás, aby ste boli tvoriví a tiež odovzdávali svoje nápady iným. Môžete ísť na internetovú stránku www.theloverevolution.com – to je oficiálna internetová stránka Revolúcie lásky. Tam budete môcť nájsť odkazy na všetky stránky sociálnych sietí, obrázkov, súborov, ktoré je možné stiahnuť a mnohých iných nástrojov Revolúcie lásky, ktoré môžete používať na šírenie tohto hnutia. O svojich nápadoch môžete hovoriť s inými a tiež máte možnosť, učiť sa od iných. Pamätajte... vy ste *revolúciou lásky!* Bez vášho aktívneho zapojenia sa nebude to fungovať.

Tu je niekoľko myšlienok, ktoré sme zozbierali od rôznych ľudí:

- Keď je zrejmé, že vy a ešte niekto iný chce zájsť na to isté miesto na parkovisku, prepustite ho tomu druhému človeku a spravte to s úsmevom na tvári.
- Pokoste trávu susedovi – dôchodcovi alebo mu odhádzte sneh počas zimy.
- Vyčistite dom nejakému starému človeku alebo sa ponúknite, že mu/jej nakúpите potraviny.
- Pomôžte niekomu, kto nemá auto, dopraviť sa do zboru alebo na nejakú inú akciu – dokonca aj vtedy, keď to nemáte po ceste.
- Skutočne si niekoho bez prerušovania vypočujte.
- Keď jazdíte na aute, buďte zdvorilí.

- Podržte otvorené dvere cudziemu človeku a dovoľte mu/jej vstúpiť dovnútra pred vami.
- Ak máte plný košík potravín a človek za vami kupuje iba dve veci, pustite ho/ju pred seba.
- Postarajte sa o dieťa slobodnému rodičovi, aby mohol/la byť aspoň na chvíľu sám/sama alebo aby mohol/la v klude dokončiť nejaký projekt.
- Pozvite k sebe počas sviatkov človeka, ktorý nemá v meste žiadnu rodinu.
- Pošlite niekomu kartu a/alebo kvety, a tak mu/jej vyjadrite vaše uznanie.
- Darujte rozvedenej matke darčkovú poukážku, aby mohla zísť na obed so svojimi deťmi.

Funguje to!

Jeden z nápadov, ktorý sme dostali, znel takto: „Tajne zaplatte niekomu inému večeru v reštaurácii, v ktorej večeriate“. Spolu s Daveom to robievame často a stretli sme sa s nádhernými výsledkami. Jeden večer sme v reštaurácii videli dve staršie dámy. Boli vyparádené a vyzerali tak pekne, ako len mohli. Pocítili sme túžbu zaplatiť za ich večeru a prostredníctvom čašníka sme to aj spravili. Požiadali sme ho, aby im až po našom odchode povedal, že niekto ich chcel požeňať zaplatením za tú večeru. Samozrejme, že sa spýtali, kto to spravil. Čašník im povedal o nás, o našej službe aj cez televíziu a o tom, že sme len chceli priniesť úsmev na ich tváre.

O niekoľko mesiacov neskôr sme boli v tej istej reštaurácii opäť a jedna z tých dám prišla k nám a spýtala sa nás, či si na ňu pamätáme. Vyzerali sme asi dosť neisto, a tak nám rýchlo pripomenula tú príhodu a potom nám povedala, že v ten večer, keď sme zaplatili za jej večeru, práve oslavovala svoje

narodeniny a že to pre ňu vtedy nesmierne veľa znamenalo. Povedala, že hneď išla vyhľadať moje televízne vysielanie a odvtedy ho pravidelne pozerá. Nielen, že sme mali radosť z toho, že ony boli z toho šťastné, ale prijali sme aj špeciálne požehnanie z toho, že nás Boh použil práve pri jej narodeninách. Táto žena teraz pravidelne sleduje vyučovanie z Božieho Slova prostredníctvom nášho televízneho vysielania a iba Boh vie, aké ovocie to prinesie v jej živote. Takže, jeden malý láskavý čin a malá finančná investícia jej nielen priniesli radosť, ale ju aj priviedli k Božiemu Slovu.

Ďalší nápad, ktorý sme dostali bol takýto: „Zaplaťte za niekoho potraviny v obchode.“ Náš syn nám rozprával príbeh, ktorý sa ma hlboko dotkol a vďaka ktorému som si znova uvedomila, že som hrdá, že som jeho matka. Spolu s manželkou boli v potravinách a počas nakupovania si všimol jednu ženu, ktorá vyzerala unavená, vystresovaná a ako keby mala veľmi málo peňazí. Nakupovala veci zo svojho zoznamu a zdalo sa, že každú vec, ktorú si kladie do nákupného košíka, veľmi pozorne vyberá. Môj syn k nej prišiel a dal jej do rúk 100 dolárovú bankovku a povedal jej, aby si nakúpila všetko, čo potrebuje. Potom odišiel preč. Raz som čítala, že láska čaká v tieni na príležitosť prejavit' sa, potom vykročí a vykoná svoje dielo a potom sa znova vráti späť do tieňa, kde čaká na ďalšiu príležitosť. Myslím si, že to je krásna myšlienka, nie?

Často si všimnem ľudí, ktorí sa mi zdajú byť sklamaní a dám im nejakú hotovosť s jednoduchým posolstvom: „Boh vás miluje“. Veľakrát dokonca ani nepoviem nič o Bohu, ale demonštrujem Jeho charakter! Raz som videla jedno dievča, ktoré sedelo cez prestávku v kaviarni, v ktorej pracovala. Sedela tam osamote pri stole a vyzerala veľmi unavená. Dala som jej päťdesiat dolárov so slovami: „Len ťa chcem požehnať. Stavím sa, že ťažko pracuješ a chcem to oceniť“. S údivom sa na

mňa pozrela a povedala: „To je to najkrajšie, čo pre mňa niekto v živote doteraz urobil”.

Myslím, že si neuvedomujeme, s koľkými ľuďmi sa každý deň stretávame, ktorí sa cítia osamelí alebo bezvýznamní a ktorí majú iba malé alebo žiadne skúsenosti s bezpodmienečnou láskou. Nie sú zvyknutí, že by im niekto dal niečo „zadarmo” alebo že by dostali niečo, čo si nezaslúžia alebo na čom nepracovali. Myslím si, že takéto náhodné veci, ktoré spravíme pre ľudí len kvôli tomu, aby sme ich požehnali a kvôli ničomu inému, sú úžasným spôsobom preukazovania Božej lásky.

Nezabúdajte robiť dobre

Židom 13, 16 nás vyzýva k tomu, aby sme „nezabúdali, ani nezanedbávali prejavovať láskavosť a robiť dobre, byť štedrý a rozdeľovať, prispievať núdzným (v cirkvi, lebo to je prejavom a dôkazom spoločenstva), pretože také obeť sú príjemné pred Bohom”. A hoci tento text hovorí o tom, že tieto veci máme robiť konkrétne pre ľudí v cirkvi, ja tým chcem povedať to, že keď takto štedro žijeme, Bohu sa to páči. Existuje veľa iných textov Písma, ktoré nám hovoria, aby sme boli dobrí ku všetkým – nielen k tým, ktorých považujeme za rovnako zmýšľajúcich alebo s ktorými sme v jednom zbore. Napríklad 1. Tesaloničanom 5, 15 nás vyzýva k tomu, aby sme sa „vždy usilovali o preukazovanie láskavosti a robenie dobrého medzi sebou navzájom a voči všetkým ľuďom”.

Dovoľte mi povzbudiť vás, aby ste sa zamysleli nad tým, čo by ste mohli spraviť pre ľudí, ktorí vám slúžia napríklad v tom, že vám berú smeti alebo že vám doručujú poštu. To sú ľudia, ktorých máme vo svojich životoch stále, no iba zriedka sa

zamyslíme nad tým, ako oni berú svoju prácu. Ja by som iste nechcela celý deň dýchať ten smrad, ktorý pochádza zo smetí a zbierať ich. Moja dcéra raz napísala kartičku, v ktorej vyjadrila svoje uznanie ich smetiárom a darovala im darčekový poukaz na obed. Myslím si, že také veci ľuďom nielen prinesú požehnanie, ale môžu ich dokonca šokovať, pretože s takým niečím sa takmer nikdy nestretnú. Svet je plný ľudí, ktorí ťažko pracujú v zamestnaniach, ktoré nie sú príjemné, a predsa si ich nikto nevšíma.

Raz som videla jednu ženu upratovať toalety v obchodnom dome, v ktorom zvyknem nakupovať. Dala som jej nejaké peniaze a povedala som jej: „Vyzerá to tak, že naozaj ťažko pracujete a myslím, že by ste vedela využiť trochu požehnania.” Usmiala som sa na ňu a rýchlo som odišla. O niekoľko minút ma tá žena našla v tom obchodnom dome, vyjadrila mi svoju vďaku a povedala, ako ju ten môj láskavý čin pozdvihol. Povedala mi, že naozaj ťažko pracuje a že má pocit, že nikto tomu naozaj nevenuje pozornosť. Budete prekvapení, čo sa udeje vo vašom srdci, keď si navyknete všimáť si ľudí, ktorých si obyčajne nikto nevšíma. Boh sa o nich stará a On sa poteší, že ste sa Mu dali k dispozícii ako partner v Jeho práci.

Cvičte sa v bežnej slušnosti

Keď sme zbierali nápady, ktoré sa týkajú preukazovania lásky iným, jeden človek napísal: „Vždy povedzte „prosím” a „ďakujem”. To sú dve formy bežného slušného správania a slušnosť namiesto drzosti je každopádne jedným zo spôsobov, ktorým môžeme ľuďom preukázať láskavosť a úctu.” Obzvlášť by som vás chcela povzbudiť, aby ste sa slušne správali doma, ku členom vašej rodiny. Snažím sa, aby

som Daveovi nikdy nezabudla povedať „ďakujem“, keď pre mňa spraví niečo, o čo som ho požiadala. Je veľmi dôležité, aby sme našich milovaných a ich prácu nepovažovali za samozrejmosť. Slušné správanie na verejnosti by malo byť len prebytkom toho, čo bežne robíme doma, za zavretými dverami.

Podľa 1. Korintianom 13, 5 láska nie je neslušná a drzá. Drzosť je obyčajne výsledkom sebeckosti a jedným zo spôsobov, ako proti nej môžeme bojovať, je za každých okolností byť slušní. Naša spoločnosť je plná neslušnosti, hrubosti a drzosti a tie veci vôbec nie sú odrazom Božieho charakteru. Ježiš povedal, že On nie je „neľútostný, tvrdý, prísny, ani nátlakový“ (Mat. 11, 29) a my máme napodobňovať Jeho príklad.

Iste musíme poukázať aj na to, že máme byť vďační a že našu vďačnosť máme aj vyjadrovať. Biblia na niekoľkých miestach jasne hovorí, že máme „byť vďační a slovne to vyjadriť“. Možno si o sebe myslíme, že sme vďační ľudia, naše ústa však hovoria o tom, čo máme v srdci (pozri Mat. 12, 34). Ak naozaj niečo alebo niekoho oceňujeme, malo by pre nás byť prirodzené, že to vyjadríme našimi slovami.

Čas je veľký dar – využite svoje nadanie pre iných

Nech už ste talentovaní v čomkoľvek – ponúknite to príležitostne ako dar a nechcete alebo neočakávajte vždy, že za to budete zaplatení. Napríklad, ak ste fotograf, ponúknite sa, že zadarmo urobíte fotky na svadbe svojho priateľa alebo niekomu, kto má málo peňazí. Ak ste kadernička, ponúknite svoje služby nejakému útulku pre bezdomovcov a raz za

mesiac tam ľuďom ostrihajte vlasy – alebo aj častejšie, ak ste ochotná.

Jedna moja priateľka, ktorá je dekoračnou maliarkou, strávila nedávno tri dni tým, že zadarmo pomáhala vymaľovať útulok pre problémové mladé ženy. Boh daroval každému z nás schopnosti a my by sme ich mali využiť na to, aby sme sa nimi navzájom obohacovali.

V tretej kapitole som spomínala jednu ženu, ktorá mala málo peňazí, no aj tak chcela finančne podporovať misijnú prácu. Robila to tak, že predávala svoje koláčiky a utržené peniaze posielala na misiu. Jej príbeh iba potvrdzuje to, že ak odmietneme iba nečinne sedieť, budeme si vedieť nájsť niečo, čo by sme mohli spraviť a keď sa takto zapoja všetci, nebude to dlho trvať a dobro v našom svete premôže zlo.

Stanovte si nejaké ciele

Stanovme si ciele! Som silne presvedčená, že potrebujeme mať ciele a plán, ako ich chceme dosiahnuť. Svojmu pastorovi môžete napríklad navrhnúť, aby predložil ľuďom výzvu, že do troch hodín od ukončenia bohoslužieb všetci ľudia spravia nejakú náhodnú láskavosť. Len si predstavte, že by sa niečo také spustilo v globálnom meradle!

V tejto kapitole som poukázala iba na niekoľko z tých nespočetných spôsobov, ktorými môžeme iným preukazovať lásku. Tieto nápady, dúfam, že vám pomôžu pochopiť, čo môžete spraviť. Povedať, že my nemôžeme nič spraviť, nie je pravda. Môžeme sa vyhovárať, ale výhovorky nie sú ničím iným, než formou podvádžania samých seba a ospravedlňovania si svojej nečinnosti. Ak sa bezpodmienečne rozhodnete byť tu pre iných, ožijete tak, ako nikdy predtým.

Milióny ľudí na svete majú pocit, že žijú bez zmyslu a zámeru v živote a ďalej hľadajú Božiu vôľu pre svoje životy a ostávajú zmätení. Nezabúdajme na Ježišove slová: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa vzájomne milovali; ako som vás ja miloval, aby ste sa aj vy vzájomne milovali” (Ján 13, 34). To je bezpochyby Boží zámer a Božia vôľa pre naše životy.

11. KAPITOLA

Zistite, čo ľudia potrebujú a buďte súčasťou ich riešenia

Všetkým bol som všetko.

1. Korint'anom 9, 22

Pavel povedal, že hoci je v každom ohľade slobodný od nadvlády akéhokoľvek človeka, sám sa stal služobníkom všetkých. To je dosť silný výrok, ak sa skutočne nad ním zamyslíte. Bol dostatočne slobodný nato, aby sám seba považoval za služobníka – bez strachu, že to niekto zneužije. Vedel, že ak chce mať skutočný život, musí sa svojho života vzdať. Rozhodol sa, že svoj život venuje službe a prinášaniu šťastia iným ľuďom. Vo svojom každodennom živote postupoval podľa príkladu, ktorý mu dal Ježiš.

Pavel pokračuje vo vysvetľovaní tým, že hovorí, že Židom sa stal Žid, ako keby bol pod zákonom pre tých, ktorí sú pod zákonom a pre slabých sa stal slabým (pozri 1. Kor. 9, 22).

Inými slovami povedané, Pavel sa prispôboval iným a bol tým, čím ho ľudia potrebovali mať. Robil čokoľvek, čo bolo treba nato, aby získal ľudí pred Krista a aby im prejavil lásku. Pavel bol veľmi vzdelaný muž, no som si istá, že keď bol s ľuďmi, ktorí neboli vzdelaní, nikdy s nimi nehovoril o svojich tituloch, ani im nedával prednášky o všetkom tom, čo vedel. Nepredvádzal sa v tom, aký je vzdelaný. Jeho nasledujúci výrok je vlastne prejavom jeho pokory a pevného rozhodnutia, že nikdy nebude znevažovať iných ľudí. Napísal tieto slová: „Lebo som si umienil, že medzi vami nebudem vedieť nič iné (nebudem sa zoznamovať s ničím iným, nebudem predvádzať svoje poznanie ničoho iného a nebudem si vedomý ničoho iného), jedine Ježiša Krista (Mesiáša), a toho ukrižovaného” (1. Kor. 2, 2).

Keď bol Pavel s ľuďmi, musel im načúvať a venovať čas tomu, aby sa o nich naozaj niečo dozvedel. Verím tomu, že to je niečo, čo potrebujeme robiť my všetci a zo skúsenosti viem, že keď to robím, úžasným spôsobom sa zlepšujú moje vzťahy. Mali by sme spoznávať ľudí. Potrebujeme zisťovať, čo majú radi a čo nemajú radi, čo chcú a čo nechcú, čo potrebujú a aké majú sny do budúcnosti. Ak sú v nejakej oblasti slabí a my sme práve v tej oblasti silní, tak by sme sa pred nimi iste nemali chváliť svojimi schopnosťami.

*Nájdite spôsoby, ako môžete ľuďom pomôcť,
aby mali zo seba dobrý pocit.*

Som pomerne disciplinovaná v oblasti mojich stravovacích návykov a nedávno som strávila jeden týždeň s človekom, ktorý v tej oblasti naozaj prežíva zápasy. Tá osoba niekoľkokrát poznamenala, aká som ja disciplinovaná a aká je

ona nedisciplinovaná. Vždy, keď to spravila, pokúsila som sa zľahčiť svoju schopnosť ukázať sa v tejto oblasti a povedala som: „Tiež mám oblasti, v ktorých som slabá a tebe sa to iste podarí prekonať, ak sa budeš za to modliť a usilovať sa o to.”

V mojom živote som mala obdobia, kedy by som nebola bývala taká citlivá ku svojej priateľke. Pravdepodobne by som jej dala prednášku o úžitku disciplíny a o nebezpečenstvách prejedania sa a slabých stravovacích návykoch. Nebola by som tým ale dosiahla vôbec nič okrem toho, že moja priateľka by sa cítila vinná a odsúdená. Keď ma poprosila, aby som jej povedala niekoľko myšlienok, ktoré by jej v tej oblasti mohli pomôcť, spravila som to, ale nebolo to s postojom, ktorý by u nej vyvolal dojem, že to mám už všetko zvládnuté a že ona v tom úplne zlyháva. Zistila som, že jeden zo spôsobov, ako môžeme milovať ľudí, je pomôcť im nemať zo seba ešte horší pocit v oblastiach, v ktorých už aj tak ten zlý pocit majú.

Krotkosť a pokora sú dva z tých najkrajších aspektov lásky. Pavel povedal, že láska sa nepýši a neprejavuje sa povýšenecky (pozri 1. Kor. 13,4). Pokora vždy robí to, čo druhých pozdvihuje.

Biblia nás učí, že máme mať ten istý postoj a pokorné zmýšľanie, ako mal Ježiš (pozri Fil. 2, 5). On bol v jednote s Bohom, no dobrovoľne sa vzdal všetkých výhod, pokoril sa, stal sa podobným človeku, aby mohol za nás zomrieť a prevziať na seba trest, ktorý sme si ako hriešnici zaslúžili my (pozri Fil. 2, 6-9). On nikdy nechcel v ľuďoch vyvolávať zlé pocity z toho, že nie sú na Jeho úrovni. Namiesto toho sa On znížil na ich úroveň. Pavel robil to isté a my potrebujeme nasledovať tieto biblické príklady.

Všetci potrebujeme niečo iné.

Všetci sme iní a každý z nás má svoje špecifické potreby. Vyzývam vás, aby ste šli tú extra míľu a zistili, čo ľudia naozaj

potrebujú a nedávali im iba to, čo im chcete dať vy. Možno veľmi ľahko dokážete dať ľuďom slová povzbudení, a tak máte tendenciu všetkých povzbudzovať. To je dobré, pretože všetci potrebujú počuť povzbudzujúce slová, no možno práve povzbudzujete ľudí, ktorí potrebujú, aby ste videli, že ich najväčšia potreba sa práve nachádza v oblasti nejakej praktickej pomoci. Možno už tri mesiace nezaplatili prenájom a namiesto toho, aby ste ich povzbudzovali a hovorili im, že Boh sa o nich postará, by potrebovali, aby ste im ten prenájom pomohli zaplatiť. Chápem aj to, ak im finančne nemôžete pomôcť, ale vždy je dobré aspoň zvážiť, či by ste spolu so svojimi slovami nespravili pre nich aj niečo hmatateľné – hlavne v situáciách, ktoré sú naozaj vážne.

Možno radi trávite s ľuďmi čas. Radi sa stretávate s ľuďmi, radi telefonujete a rozprávate sa s nimi na diaľku alebo pozývate priateľov ku sebe domov na spoločné jedlo – a tak sa často snažíte dávať svoj čas takýmto spôsobom. Ale čo ak svoj čas venujete ľuďom, ktorí možno potrebujú stráviť viac času osamote alebo si potrebujú oddýchnuť. Boli by požehnaní, ak by ste im darovali darčekovú poukážku, za ktorú by si mohli kúpiť niekde obed a vy by ste sa zatiaľ postarali o ich deti. Takto sa však snažíte dávať im to, čo sa páči vám.

Niektorí ľudia majú veľký zmysel pre detaily. Veľmi detailne rozmýšľajú a rozprávajú. Možno posielajú veľmi dlhé e-maily alebo vám na odkazovači nechávajú správy, ktoré sa zdajú byť nekonečné. Niektorí ľudia sa desia už pri myšlienke, že by mali začať čítať správy alebo počúvať odkazy od týchto ľudí, pretože vedia, že ak sa do toho pustia, bude im to veľmi dlho trvať. Ak detailne orientovaní ľudia budú robiť iba to, čo sa im páči alebo čo sami radi robia, zistia, že niektorí ľudia sa im začnú vyhýbať.

Dokonca aj pri komunikovaní by sme mali zistiť, čo ľudia chcú a potrebujú a nehovoriť a nepísať iba tak, ako sa to nám páči. Ak máte priateľa, ktorí má zmysel pre detaily, tak tomu človeku dajte všetko, na čo si len viete spomenúť. Na druhej strane, ak váš priateľ dáva prednosť veľkému obrazu, tak mu dajte „iba fakty“.

Ja rada dávam dary a toto je obyčajne môj spôsob, ako vyjadrujem lásku. Raz som mala asistentku, ktorá si očividne moje dary príliš necenila. Naozaj mi to vadilo, pretože sa mi zdala byť nevďačná, ale keď som ju lepšie spoznala, povedala mi, že tou najdôležitejšou vecou pre ňu je počuť slová, ktoré jej vyjadrujú lásku. Ja som jej chcela dávať dary, pretože to bolo pre mňa jednoduchšie, ako povedať jej slová, ktoré tak veľmi chcela počuť. Ja oceňujem usilovnú prácu ľudí tak, že im dávam veci, ale ona odo mňa potrebovala, aby som jej často *hovorila*, že sa mi páči jej práca, že ju robí dobre a že si ju cením. Potrebovala objatia a jemné stisnutie ruky ako prejav spolupatričnosti. Prostredníctvom dávania darov som sa naozaj veľmi snažila preukázať jej lásku, ale napodiv sa vôbec necítila milovaná. Myslím si, že také niečo sa stáva častejšie, než si uvedomujeme – jednoducho preto, lebo ľudí dostatočne nespoznáme, a preto im ani nie sme schopní dať, čo skutočne potrebujú. My im jednoducho chceme dať iba to, čo my chceme, pretože to je pre nás jednoduchšie. Ak očakávame, že všetci budú rovnakí, skončí to tým, že ich tlačíme do toho, aby boli niekým, kým ani nevedia byť. Boh sa milostivo stará o všetky naše potreby. On dáva do našich životov správnych ľudí so správnymi obdarovaniami – stačí, ak si ich začneme všímať a oceňovať ich za to, akí sú.

Skúmajte ľudí

Keď som si začala všímať ľudí s tým zámerom, čo by odo mňa potrebovali, veľakrát som bola prekvapená. Napríklad, môj manžel potrebuje úctu a tiež potrebuje vedieť, že mám pocit, že sa naozaj dobre o mňa stará. Potrebuje pokojnú atmosféru pre svoj život. Miluje všetky možné športy a potrebuje čas na hranie golfu a na pozeranie loptových hier. Ak mu tie veci doprajem, je taký šťastný, aký len môže byť.

Na druhej strane ja milujem skutky služby. Veľa pre mňa znamená, keď niekto pre mňa spraví niečo, čo mi uľahčí život. Môj manžel takmer vždy čistí kuchyňu po večeri, aby som si mohla sadnúť a oddychovať. Ak vidí, že robím niečo, čo je pre mňa príliš ťažké, ako napríklad nosenie nejakého ťažkého bremena, okamžite mi povie, aby som to položila a nechala jeho, aby to spravil za mňa. Tieto veci mi dávajú pocit, že si ma váži a miluje ma. Poznanie toho, čo každý z nás potrebuje a ochota dať to tomu druhému, úžasným spôsobom vylepšili náš vzťah.

Moja dcéra Sandra potrebuje kvalitný čas, ktorý spolu trávim a slová povzbudenia. Moja dcéra Laura potrebuje slová povzbudenia, ale pre ňu trávenie času so mnou nie je až také dôležité. Obe moje dcéry ma veľmi ľúbia, ale svoju lásku vyjadrujú iným spôsobom. Sandra mi takmer každý deň volá a často s ňou a s jej rodinou spolu jedávame. Laura nám nevolá tak často a nevidám ju až tak často, ako Sandru, ale ona mi zas pomáha starať sa o moju starnúcu matku a tetu – nakupuje im potraviny a pomáha im pri bankových operáciách a pri platení účtov aj napriek tomu, že doma má štyri deti a že u nich býva ešte aj stará mama jej manžela. Mám dvoch synov, ktorí sú obaja úžasní, no zároveň sú úplne odlišní. Jeden z nich mi každý deň volá a hovorí mi, ako ma ľúbi; ten druhý mi až tak

často nevolá, ale preukazuje mi svoju lásku inak. Kedykoľvek požiadam ktoréhokoľvek z nich, aby niečo pre mňa spravil, buď to spraví sám alebo to zariadi inak. Chcem tým povedať, že naše deti sú rozdielne, ale všetky sú úžasné.

Aj svoje deti som musela skúmať a aj pri nich som sa musela učiť, čo každé z nich odo mňa potrebuje – aby som im to mohla dať. Jedno potrebuje dostávať dary, iné potrebuje čas, iné potrebuje slová povzbudenía a zase iné potrebuje prejavy náklonnosti. Ešte stále sa to učím, ale teraz sa už aspoň snažím spraviť radosť *im* a nie iba sebe.

Všetci hovoríme nejakým „jazykom lásky“ – toto slovné spojenie spopularizoval a vysvetlil vo svojej knihe *Päť jazykov lásky* Dr. Gary Chapman. Ten jazyk lásky je vlastne spôsob, ktorým ten človek vyjadruje a prijíma lásku. Ako som spomínala, mojím jazykom lásky sú skutky služby, zatiaľ čo jazykom lásky mojej dcéry je kvalitný čas. Keď k nám ľudia hovoria v našom jedinečnom jazyku lásky, cítime sa milovaní a keď mi hovoríme jazykom lásky niekoho iného, on/ona sa cíti milovaný/á. Obyčajne sa snažíme ľuďom dať to, čo my potrebujeme – snažíme sa hovoriť k nim naším jazykom lásky. To však môže byť obrovská chyba. Ak ten človek nepotrebuje to, čo potrebujeme my, tak je úplne jedno, ako veľmi sa o to usilujeme, aj tak sa nebude cítiť milovaný. Tiež sa učím, že bez ohľadu na to, ako veľmi niečo potrebujem, tak možno práve človek, od ktorého to potrebujem, mi to nedokáže dať – aspoň nie v súčasnosti. Veľa rokov som bola z toho sklamaná a znechutená – až pokým som sa nenaučila modliť a dôverovať Bohu, že mi dá to, čo potrebujem prostredníctvom ľudí, ktorých si vyberie On sám. Medzičasom sa ja snažím robiť to, čo je správne a zisťujem, že moja radosť rastie nie preto, že ja dostávam všetko, čo chcem, ale preto, lebo iným dávam to, čo chcú oni. Nie vždy sa mi páči, resp. obyčajne sa mi nepáči, že

musím niečo obetovať, mám však rada to vnútorné uspokojenie, ktoré pramení z poznania, že robím to, čo Boh chce, aby som robila.

Skúmame ľudí vo svojom živote, aby ste zistili, čo od vás potrebujú a ste potom ochotní dať im to? Už ste sa ich niekedy spýtali, čo potrebujú? Je načas, aby sme prestali žiť sebecký život a aby sme robili iba to, čo je pohodlné pre nás. Potrebujeme spoznávať ľudí, ktorých Boh postavil do našich životov a vydať sa na cestu služby, ktorá bude obohatením pre nich a nie iba pre nás.

Uspokojte potreby iných

Biblia učí, že ak sme silní vo viere, mali by sme znášať zlyhania slabých a nežiť pre vlastné potešenie. Každý z nás by sa mal cvičiť v tom, aby prinášal potešenie svojim bližným a aby im robil dobre, aby ich budoval, posilňoval a vzdelával (pozri Rim. 15, 1-2). To je výborná rada, no obyčajne robíme presný opak. Chceme, aby životy iných slúžili ku *našmu* šťastiu a boli potešením pre *nás*. Výsledkom je, že bez ohľadu na to, čo iní spravia, nikdy nie sme šťastní a spokojní.

Ľudské spôsoby nefungujú. Nedokážu nám poskytnúť to, čo skutočne chceme a potrebujeme, ale Božie spôsoby skutočne fungujú. Ak robíme to, čo nám On hovorí, možno nás to bude stáť nejakú obeť, ale budeme mať takú radosť, ktorá sa nedá nájsť na žiadnom inom mieste, než uprostred Božej vôle.

Dokážete byť k sebe dosť úprimní a položíte si otázky, na ktoré sa vám síce možno bude ťažko odpovedať, ale ktoré vám objasnia, kde sa nachádzate - v tej celkovej téme milovania iných ľudí?

- Koľko toho robíte pre iných?
- Snažíte sa zistiť, čo ľudia chcú a potrebujú, aby ste im mohli pomôcť?
- Úprimne sa snažíte spoznať ľudí vo svojom živote takých, akí sú?
- Do akej miery skutočne poznáte ľudí vo vašej vlastnej rodine?

Keď som si pred niekoľkými rokmi sama zodpovedala tieto otázky, bola som znechutená z tej úrovne sebeckosti v mojom živote – a to som dokonca už niekoľko rokov bola v kresťanskej duchovnej službe na plný úväzok. Táto pravda mi začala otvárať oči, prečo som ešte stále nešťastná a nenaplnená, hoci som mala všetky dôvody na to, aby som bola skutočne šťastná. Nakoniec som zistila, že som sebecká a egoistická a že sa potrebujem zmeniť. Tie zmeny sa neudiali ľahko a rýchlo a vôbec ešte nie sú ukončené, ale každý deň sa usilujem v nich pokračovať a napredovať ďalej a vnímam, že som čím ďalej šťastnejšia.

Naučte sa načúvať

Keď som sa vedome rozhodla, že vyhlasujem vojnu sebeckosti a že sa chcem zapojiť do Revolúcie lásky, musela som nájsť tvorivé spôsoby, ako môžem byť požehnaním. Keďže ľudia sú odlišní a potrebujú odlišné veci, musela som sa začať cvičiť v tom, aby som dokázala skutočne počuť to, čo mi hovoria. Zisťujem, že ak niekoho dokážem dlho počúvať, viem od neho odísť s poznaním, čo mu asi môžem kúpiť, čo môžem pre neho spraviť alebo ako sa môžem za neho modliť, ak to naozaj chcem. Výhovorka „Neviem, čo mám robiť“ je už stará a potrebujeme sa jej zbaviť. Ak naozaj chceme dávať,

dokážeme nájsť spôsoby, ako to môžeme spraviť. Pamätajte si, že „Nezáujem sa vyhovára, ale láska hľadá spôsob!”

Verím, že táto oblasť počúvania je obrovskou súčasťou školy milovania ľudí takým spôsobom, akým potrebujú byť milovaní. Venujte nasledujúci týždeň tomu, že si počas neho zapíšete, čo vám ľudia počas bežných rozhovoroch povedia o tom, čo chcú, potrebujú alebo čo majú radi. Modlite sa za ten zoznam a pýtajte sa Boha, či chce, aby ste sa na niečom z toho podieľali a ak máte túžbu niečo z toho spraviť, spravte to. Neverím, že potrebujete nejaké špeciálne slovo od Boha k tomu, aby ste začali žehnať ľudí. Ak potreby tých ľudí presahujú vaše osobné možnosti, tak vám odporúčam, aby ste sa spojili s niekoľkými ďalšími ľuďmi a uspokojili ste ich potreby ako skupina. Ak vaša priateľka podotkne, že ešte stále spáva na gauči, hoci už vo svojom byte býva viac ako rok, ale dosiaľ si nemohla dovoliť kúpiť posteľ, ako skupina jej môžete spoločne kúpiť posteľ a naplniť takýmto spôsobom jej potrebu.

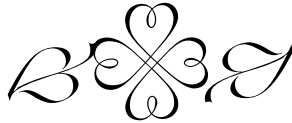
„Nezáujem sa vyhovára, ale láska hľadá spôsob!”

Jedna priateľka mi rozprávala o jednom mladom mužovi z jej zboru, ktorý mal hrozne pokrivené zuby. Boli také zlé, že sa odmietol usmievať, pretože sa cítil trápne, že mu ich niekto uvidí. Keď som počula ten príbeh, bola som pohnutá ľútosťou a podarilo sa nám, anonymne mu dodať prostriedky na to, aby si tie zuby mohol dať opraviť. To zmenilo jeho život. Ako často pocítite ľútosť, keď počujete o niečom takom a napriek tomu na to zabudnete bez toho, aby ste vôbec zvažili, či s tým môžete alebo nemôžete niečo spraviť alebo nejako pomôcť? Myslím, že príliš často. Potrebujeme sa v tom vzdelávať a cvičiť. Potrebujeme získať nové návyky. Namiesto toho, aby sme

predpokladali, že sa s tým nič nedá robiť, mali by sme sa nad tým aspoň zamyslieť. Pamätajte, že v 1. Jána 3, 17 je napísané: „Ale ak má niekto pozemský majetok (bežné materiálne prostriedky) a vidí brata trpieť núdzu, a zavrie si pred ním srdce, ako môže byť v ňom Božia láska?“

Spomínam si, ako mi raz jedna moja priateľka povedala, že potrebuje konkrétny kozmetický prípravok na ošetrovanie svojej pleti. Ja som mala navyše celú jednu sériu, a tak som jej ju darovala. Moja mama podotkla, že sa jej minul parfum, tak som jej kúpila nový. Moja teta chodí rada do jednej kaviarne, a tak som jej kúpila darčekový poukaz z tej kaviarne. Prosím, aby ste ma správne pochopili, tieto veci vám hovorím len kvôli tomu, aby som vám dala niekoľko nápadov, ako môžete ľuďom vo vašom okolí preukazovať lásku. Som si istá, že sami máte množstvo iných nápadov a tak, prosím, nezabudnite ísť na internetovú stránku Revolúcie lásky a podeliť sa tam s nimi – pre našu inšpiráciu.

Zakaždým, keď spravíme niečo, čo vylepší niekomu inému jeho život alebo čo sa postaví na odpor nespravodlivosti, vysielame od seba vlnky nádeje do našej spoločnosti, ktorá sa nám môže zdať beznádejná. Naozaj môžeme dobrom prekonať zlo, a tak sa neúnavne vložme do toho.

12. KAPITOLA

Bezpodmienečná láska

Láska nie je slepá – vidí viac, nie menej.

Rabín Julius Gordon

Jednou z najkrajších vecí, ktoré sú napísané v Biblii je, že kým sme boli ešte hriešni, Kristus za nás zomrel (pozri Rim. 5, 8). Nečakal na nás, kým si zaslúžime Jeho lásku; On nás miluje bezpodmienečne. Ak sme úprimní, tak pre mnohých z nás je to ťažké pochopiť, pretože sme navyknutí na to, že si všetko v živote musíme zaslúžiť a odpracovať.

Boh je bohatý v milosrdenstve a keďže chcel uspokojiť tú veľkú, úžasnú a intenzívnu lásku, ktorou nás miluje, dobrovoľne sa za nás vzdal svojho života (pozri Ef. 2, 4). *To je revolučná láska! Skutočná, revolučná láska sa musí vedieť odovzdať, pretože nijako inak a nič menej ju nedokáže uspokojiť.*

Práve Božia bezpodmienečná láska nás priťahuje k Nemu. A ak my milujeme iných bezpodmienečnou láskou v Jeho mene, skrze to sú aj iní pritiahnutí k Nemu. On chce, aby sme v Jeho mene milovali ľudí a aby sme to robili takým istým spôsobom, akým by to robil On, keby tu bol v telesnej podobe. *On chce, aby sme žili Revolúciu lásky.*

Možno si spomínate na ten príbeh, ktorý som vyrozprávala v šiestej kapitole o mojom otcovi a o tom, ako Boh nariadil Daveovi a mne, aby sme sa o neho postarali, hoci si to iste vôbec nezaslúžil. Vďaka tomu, že sme mu preukázali bezpodmienečnú Božiu lásku, nakoniec zmäklo jeho tvrdé srdce a on činil pokánie zo svojho hriechu a prijal Ježiša za svojho Spasiteľa.

Ludská láska považuje bezpodmienečnú lásku za niečo nemožné, ale ako veriaci v Ježiša Krista máme v sebe Božiu lásku a tú lásku môžeme nechať voľne prúdiť – bez podmienok. Ludská láska zlyháva, ale Božia nie. Ludská láska raz skončí, ale Božia nie. Niekedy zistujem, že hoci nedokážem niekoho milovať vo svojej vlastnej sile, som schopná toho človeka milovať Božou láskou.

Jeden človek, ktorý ma opakovane niekoľko rokov zraňoval, sa ma nedávno spýtal, aký mám k nemu postoj a či ho milujem. Bola som schopná úprimne mu povedať, že hoci voči nemu necítim žiadne príjemné pocity, ktoré by som asi mala, keby sa veci medzi nami vyvíjali inak, naozaj ho milujem ako Božie dieťa a pomohla by som mu v jeho núdzi.

Skutočná Božia láska nie je závislá na pocitoch; je založená na rozhodnutí. Pomôže komukoľvek, kto potrebuje pomoc s výnimkou toho, že by mu tá pomoc nakoniec mala ublížiť. Ten človek si to nemusí zaslúžiť. Vlastne, zdá sa mi, že niekedy čím menej si to ten človek zaslúži, tým je to krajšie a tým väčší

dosah to má. Je absolútne oslobodzujúce milovať ľudí bez toho, aby sme sa museli zastaviť a spýtať sa, či si to zaslúžia.

Odpustenie

O tom sa nedalo ani hovoriť... také niečo od neho žiadať, by bolo jednoducho príliš veľa. Ako by mohol Bill Ebarb odpustiť mužovi, ktorý chladnokrvne zabil jeho brata? Bill Ebarb a Charles Manuel sa predtým navzájom nepoznali, no v zlomku sekundy sa ich životy navždy poprepletali – bolo to v tej chvíli, keď Charles zatiahol kohútik a zabil Billovho brata, Johna. Od tej chvíle Bill nedokázal myslieť na nič iné, len na pomstu.

Billove srdce bolo plné nenávisti a hnevu a bol presvedčený, že žiadny trest nedokáže vymazať jeho stratu. Po Johnovej vražde neprešiel v Billovom živote ani jeden deň bez toho, že by nerozmýšľal nad vrahom svojho brata. Tá intenzívna nenávisť ho zaživa zožierala. Tá posadnutosť ho čoskoro pripravila o zamestnanie a manželstvo. Vedel, že ak sa bude naďalej uberať po tejto deštruktívnej ceste, čoskoro ho to bude stáť jeho život.

V tom bode zakúsil Bill vo svojom živote zmenu, ktorá bola ešte silnejšia, ako ten deň, keď stratil svojho brata. Bill zakúsil Kristovo odpustenie. Bolo to niečo nadprirodzené a presahovalo akékoľvek odpustenie, ktoré by dokázal vyprodukovať človek sám. Boh odstránil tú nenávisť – odstránil ten hnev.

Billove srdce bolo tak zázračne premenené, že začal uvažovať nad nemožným. Uvedomil si, že ak Pán jemu mohol odpustiť všetky tie veci, ktoré spravil vo svojom živote, aj on musí odpustiť Charlesovi. A musí Charlesovi

povedať, že mu odpustil tú vraždu jeho brata. Najprv to bol krok poslušnosti, no potom sa to pre neho stalo záležitosťou srdca. A tak, presne osemnásť rokov po Johnovej smrti si Bill sadol s Charlesom za jeden stôl počas ich spoločného stretnutia, ktoré len potvrdilo to, čo Boh už vykonal v životoch obidvoch z nich. Boh oboch týchto mužov oslobodil skrze moc odpustenia.

Štatistiky¹ hovoria:

- Odpustenie redukuje stres. Prechovávanie odporu dokáže vyvolať také isté napätie – napäté svalstvo, zvýšený krvný tlak, zvýšené potenie – v tele človeka ako veľmi stresujúca udalosť.
- Srdce profituje z toho, ak je človek schopný odpustiť. Jedna štúdia zistila, že existuje prepojenie medzi odpúšťaním a zlepšovaním srdcového tepu a krvného tlaku.

Aktuálna štúdia odhalila, že ženy, ktoré dokázali odpustiť svojim partnerom a prežívať voči nim láskavé pocity, vedeli efektívnejšie riešiť konflikty.

Ludská láska je závislá na pocitoch. Milujeme ľudí, pretože sú k nám dobrí, pretože nám pomohli alebo preto, lebo oni nás milovali ešte skôr, ako my ich. Keď nám niekto pomáha mať zo seba dobrý pocit alebo keď nám uľahčuje život, hovoríme, že ho máme radi. Alebo niekoho milujeme preto, lebo chceme, aby aj on miloval nás. Tento typ lásky je však založený na tom, čo ten druhý človek robí a keď to prestane robiť, pravdepodobne ho aj my prestaneme milovať. Ten typ lásky prichádza a odchádza; taká láska je najprv horúca a potom studená. Takúto lásku zakúšame vo svete. Mnohé manželstvá a iné osobné vzťahy sú založené na tom type lásky. Milujeme

zmrzlinu, lebo dobre chutí a milujeme ľudí, lebo nám dávajú pekné vianočné darčeky.

Božia láska je totálne iná – nie je založená na ničom inom, iba na samom Bohu. A keď prijmem Krista za svojho Spasiteľa, Božia láska je vyliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého (pozri Rim. 5, 5). Keď sa stávame Božími partnermi, On očakáva, že budeme Jeho reprezentantmi na zemi a On nás vystrojí láskou, ktorú potrebujeme na vykonanie práce, o ktorú nás žiada. Keď skončí ľudská láska – a tá končí pomerne často – Božia láska je stále ešte k dispozícii na dokončenie toho, čo treba spraviť.

Ja som nemilovala svojho otca tak, ako by dievča mohlo milovať svojho otca, pretože on mi nikdy otcom nebol. No mala som v sebe Božiu lásku a dokázala som sa totálne oddelená od svojich pocitov rozhodnúť, že sa k nemu v jeho pokročilom veku budem správať milo a milosrdne. Dokonca som voči nemu pociťovala zľutovanie, pretože on premárnil celý svoj život a jeho spomienky boli plné ľútosti.

Často zvykneme počuť úžasné príbehy o odpustení. Počula som príbeh o jednom tínedžerovi, ktorý ako opitý spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zomrela manželka a dieťa jedného muža. Ten muž vedel, že Boh chce, aby tomu mladému mužovi, ktorý spôsobil tú nehodu, odpustil a prostredníctvom mnohých modlitieb bol schopný nechať Božiu lásku prúdiť cez seba. Ten muž bol revolucionár lásky!

Musíme sa naučiť dívať sa na to, čo ľudia spôsobili sebe a nie iba na to, čo spôsobili nám. Obyčajne, keď niekto zraní niekoho iného, pravdepodobne spôsobí aspoň takú istú škodu aj sebe a pravdepodobne ešte aj trpí kvôli dôsledkom svojho konania. Presne to spravil Ježiš, keď povedal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia” (Lukáš 23, 34).

Boží typ lásky sa nedá uchopiť myslou; je to záležitosť srdca. Vyzeralo to úplne nepochopiteľné, keď ma Boh požiadal, aby som sa postarala o svojho otca – lenže láska je dosť nepochopiteľná, alebo nie? Neexistuje žiadny dôvod, prečo nás Boh miluje, keď ešte stále hrešíme a totálne Ho ignorujeme. Napriek tomu nás miluje.

Milosrdenstvo víťazí nad súdom

Je ľahké súdiť človeka alebo situáciu a dávať druhým len to, čo si zaslúžia. Milosrdenstvo je však väčšie než to. Je slávne, keď niekto dokáže prehliadnuť priestupok. Ak mám pomáhať ľuďom v krajinách tretieho sveta, nemôžem si všímať skutočnosť, že mnohí z nich uctievali modly alebo zvieratá alebo slnko alebo dokonca démonov. Ľahko by som mohla povedať: „Niet divu, že hladujú – obrátili sa chrbtom Bohu”. No ja by som možno bola v tej istej situácii, v ktorej sú oni, ak by som sa narodila tam, kde oni. Musíme si pripomínať, že „ak by nebolo v našom živote Božej milosti, mohli sme tak dopadnúť aj my”.

Pre niektorých nábožných ľudí je ľahké pozrieť sa na homosexuála, ktorý má AIDS a pomyslieť si: *Zaslúži si to*. Ale myslíte si, že aj Boh sa díva na toho človeka takto? Alebo Boh vidí skôr to skutočné „prečo” za tým „čo”? Boh chce osloviť toho človeka a priniesť mu vykúpenie pokým ešte dýcha – a možno k tomu chce použiť mňa alebo teba. To neznamena, že musíme prijímať hriech niekoho iného, ale mali by sme prijímať ľudí a pomáhať im vo chvíľach, keď sú v núdzi – poskytnúť im lieky, ubytovanie a láskavé slová, ktoré im pomôžu nájsť nádej u Boha.

Milosrdenstvo a zľutovanie sú dve z najkrajších vlastností lásky a skutočná láska vlastne bez nich ani neexistuje. Pretože počas prvých tridsiatich rokov svojho života som bola donútená vyslúžiť si všetko, čo som dostala, nemala som veľkú chuť dávať ľuďom to, na čom som tak dlho pracovala – hlavne, keď sa mi zdalo, že oni, na rozdiel odo mňa, nič pre to nespravili. Trvalo mi nejaký čas, kým som sa naučila rozoznávať medzi mojou ľudskou láskou a Božou láskou, ktorá bola do mňa vložená. Milosrdenstvo sa nedá zaslúžiť, ani vyslúžiť. Pavel písal Kološanom o tom, že si majú „obliecť lásku“ (pozri Kol. 3, 14). Milujem to slovné spojenie „obliecť si“, pretože to znamená, že to treba spraviť zámerne, nezávisle na pocitoch alebo úvahách. Z tej maličkovej vetičky som sa naučila úžasné životné lekcie.

Toto píšem uprostred jedného poobedia – ešte stále som vo svojom pyžame a píšem. Práve mi zavolať Dave – chce prísť domov, vyzdvihnúť ma a vziať ma na prehliadku áut. Môžem vás uistiť, že ísť na tú prehliadku áut, bude pre mňa čin lásky. Nemám sa chuť obliekať, ani pripravovať na odchod; radšej by som si ďalej užívala moje pyžamové prostredie – ale spravím to. Tak isto sa všetci stretávame s nespočítanými príležitosťami, v ktorých sa môžeme rozhodnúť, či si oblečieme bezpodmienečnú lásku.

Pokým sa nenaučíme žiť mimo našich pocitov, nikdy nebudeme schopní milovať ľudí Božou láskou alebo pomáhať núdzným ľuďom tohto sveta. Ste pripravení obliecť si milosrdenstvo? Ste pripravení obliecť si lásku? Ak bojujete s pocitmi, ktoré vám môžu zabrániť v tom, aby ste spravili to, čo je správne, položte si túto otázku: „Čo by v tejto situácii spravil Ježiš?“ Iste viem, že keby sa ma bol Dave býval vzdal, nebola by som tým človekom, ktorým dnes som. On počúval

svoje srdce a nie svoje pocity a k tomu chcem povzbudiť aj ja vás.

Láska nikdy neodíde len tak preč

Milovať ľudí neznamená, že im dovoľíme, aby nás využívali. Neznamená to, že im dáme v živote voľnú ruku a oni nebudú nič robiť. Biblia hovorí, že Boh napomína a kázni všetkých, ktorých miluje (pozri Žid. 12, 6). Napomínanie nie je trest; je to tréning správneho správania. Niekedy k tomu tréningu patrí zadržiavanie požechnania, no Boh vždy uspokojí naše základné potreby, keď k Nemu budeme volať. Biblia hovorí, že sa asi stretieme so skúškami všetkého možného druhu a že ak potrebujeme múdrosť, môžeme o ňu požiadať nášho štedrého Boha, ktorý ju všetkým voľne dáva a On nám pomôže bez výčitky alebo poukazovania na naše chyby (pozri Jakub 1, 1-5). To je krásna myšlienka!

Ja asi nekúpim narkomanovi nové auto, keďže viem, že je veľmi pravdepodobné, že by ho predal a kúpil si za to drogy, ale môžem mu dať najesť a poskytnúť mu miesto, kde sa môže osprchovať. Môžem mu poskytnúť nádej na nový život. Môžem mu povedať, že Boh ho miluje a že mu chce pomôcť a môžem sa vyhnúť tomu, aby som ho súdila, lebo ak ho budem súdiť, nebudem ho môcť milovať.

Často, keď nás ľudia zrania alebo keď sa nám s nimi ťažko vychádza, najradšej by sme ich odstránili zo svojho života. Ale čo ak si Boh namiesto toho praje, aby sme s nimi budovali vzťah? Je pre nás omnoho ľahšie, len tak z toho vzťahu odísť alebo neprijemných ľudí vytlačiť z nášho života, ale nie vždy je to cesta, ktorou nás chce viesť Boh. Musíme sa naučiť, ako

naozaj vyzerá láska v každej situácii a aplikovať ju do praxe bez toho, aby sme sa poddávali našim pocitom.

Jednou z otázok, ktorú mi ľudia často kladú, je: „Ako dlho to mám s tým človekom ešte vydržať?“ To je otázka, na ktorú môže odpovedať iba vaše srdce. Boh je jediný, ktorý celú tú situáciu chápe z oboch strán a On vás povedie vo vašich rozhodnutiach, ak naozaj chcete činiť Jeho vôľu viac, ako svoju vlastnú. Pamätajte si iba toto: Pridať sa k Revolúcii lásky znamená, že budete pripravení a ochotní milovať iných dokonca aj vtedy, keď sa vám to bude zdať nemožné.

Keď s ľuďmi hovorím o bezpodmienečnej láske, tak sa obyčajne dostaneme k ďalšej otázke, ktorá znie takto: „Mám iba neustále dávať bez ohľadu na to, ako sa ten druhý človek správa?“ Odpoveď na tú otázku znie: „Nie“. Dajme tomu, že nejaký rodinný príslušník má väčšinu svojho dospelého života problémy s drogami a alkoholom a v dôsledku toho je veľmi nezodpovedný. Rodina vynakladá obrovské množstvo času, peňazí a úsilia ako pomôcť tomu človeku, ale nakoniec sa vždy vráti späť k svojim starým návykom a k starému životnému štýlu. To je presne tá situácia, v ktorej nepriateľ používa slabosť tohto rodinného príslušníka na odvedenie a ukradnutie sily ľudí, ktorí toho človeka milujú a snažia sa mu pomôcť. Niekedy sa musíme postaviť zoči-voči skutočnosti, že bez ohľadu na to, ako veľmi chceme niekomu pomôcť, nebude to fungovať, pokiaľ si ten človek sám nebude chcieť nechať pomôcť. V skutočnosti veľmi často, po rokoch neustálych pokusov o pomoc, ktoré obyčajne stoja ľuďmi obrovské obete, sa rodina musí rozhodnúť, že už viac pomáhať nebude. To nie je rozhodnutie, ktoré sa dá spraviť rýchlo alebo ľahko, ale často k nemu musí dôjsť.

Niekedy sme ako kresťania obviňovaní z toho, že nepraktizujeme naozaj Kristovu lásku, keď sa dostávame do takýchto

situácií. Naši blízki nám vtedy môžu povedať: „Ako môžete tvrdiť, že milujete ľudí, keď dokonca nepomôžete ani svojim vlastným príbuzným?” A hoci to je ťažké, tou najláskavejšou reakciou je stáť si pevne za svojim a povedať: „Ak sa rozhodneš, že chceš naozaj začať riešiť svoje problémy a naozaj prijmeš pomoc, daj nám vedieť”. Zároveň je treba vedieť, že nemôžeme druhých podporovať v tom, aby pokračovali v deštruktívnom životnom štýle. Svojich milovaných by sme nemali nechať bez pomoci v ťažkostiach, v hlade alebo v chorobe, no taktiež im nesmieme dovoliť okrádať nás o náš pokoj alebo nás iba využívať. Milovať ľudí neznamená, že pre nich budeme robiť niečo, čo by mali robiť pre seba oni sami.

Milosrdenstvo pomáha ľuďom, ktorí si pomoc nezaslúžia, ale zámerom bezpodmienečnej lásky nie je dovoľovať ľuďom, aby boli nezodpovední, a pritom naďalej platiť ich účty. Milosrdenstvo poskytuje veľa príležitostí a bezpodmienečná láska sa nikdy nevzdáva. Modlí sa a je pripravená vystúpiť z tieňa a pomôcť, ak to naozaj spôsobí nejakú zmenu.

Boh chce, aby Jeho láska prúdila cez nás k iným. Potrebujeme sa naučiť vyvážené milovať seba samých, pretože najskôr musíme milovať seba samých, inak nebudeme mať žiadnu lásku na rozdávanie. Potrebujeme prijímať Božiu lásku a dovoliť jej, aby nás uzdravila. Pamätajte na to, že nemôžeme druhým dávať niečo, čo nemáme. Pri tom sa však nemôžeme zastaviť! Boh nás uzdravuje, aby sme mohli uzdravenie priniesť iným. Boh chce, aby sme sa posunuli, aby sme sa stali ľuďmi, ktorí zachraňujú iných. Ľudská láska vždy raz skončí, ale vďaka Bohu, že Božia láska taká nie je. Boh nám sľubuje, že Jeho láska nikdy neskončí!

13. KAPITOLA

Láska si nerobí zoznam krívd

Láska nie je škodoradostná, ale má záľubu v pravde.

So všetkým sa vie vyrovnat',
jej viera, nádej a vytrvalosť sú nevyčerpatelné.

1. Korint'anom 13, 6–7

Ste dobrými účtovníkmi? Vediete si presné, detailné záznamy o krivdách, ktoré sa vám udiali? Trvalo to mnoho rokov, vždy keď sme sa s Daveom pohádali, načierala som do svojich vnútorných súborov a začala som z nich vyťahovať všetky tie iné veci, ktoré spravil, ktoré som považovala za nesprávne. Pripomínala som mu jeho chyby z minulosti a on bol prekvapený z toho, že si vôbec dokážem toľko z nich ešte pamätať, pretože sa to už stalo veľmi dávno. Spomínam si na jednu chvíľu, keď povedal: „Kde si, prosím ťa, uchovávaš všetky tieto veci?” Zatiaľ, čo ja som v sebe roky prechovávala rôzne veci, Dave dokázal rýchlo odpúšťať a na veci

nespomínať. Boh chce viac než čokoľvek, aby sme sa navzájom milovali, to je však nemožné bez totálneho odpustenia. Nemôžeme skutočne milovať ľudí, na ktorých sme nahnevaní alebo ktorými pohrdame. Pavel napísal Korint'anom tieto slová: „Láska (Božia láska v nás) netrvá na svojom alebo na svojich právach, pretože nehľadá svoj ošoh; nie je urážlivá, ani popudlivá, ani rozčúlená; nerobí si zoznam krívd (nevenuje pozornosť tomu, keď kvôli niečomu zlému trpí)” (1. Korint'anom 13, 5).

Verte v to najlepšie

Ak chceme milovať ľudí, musíme Bohu dovoliť, aby zmenil spôsob nášho zmýšľania o ľuďoch a o veciach, ktoré robia. Vždy si môžeme domýšľať to najhoršie a podozrievať iných ľudí, keď čokoľvek spravia alebo povedia, no skutočná láska vždy verí v to najlepšie. Sami sa rozhodujeme, čo si pomyslíme a čomu uveríme. Koreňom mnohých našich ťažkostí v živote je, že neovládame a nekáznime svoje myšlienky. Ak sa nerozhodneme ukázať svoje myšlienky, automaticky tým robíme rozhodnutie, že uveríme tej najhoršej variante o niekom alebo že ho budeme podozrievať.

Prorok Jeremiáš sa ľudí spýtal toto: „Dokedy budeš prechovávať v sebe svoje nešlachetné úmysly?” (pozri Jer. 4, 14). Myšlienky, ktoré sa rozhodli v sebe prechovávať urážali Boha.

Keď sa rozhodneme, že budeme veriť v to najlepšie, sme schopní zbaviť sa všetkého, čo by mohlo nejako škodiť našim vzťahom s inými ľuďmi. Ja som si ušetrila kopu energie, ktorú by som inak vynaložila na pestovanie svojho hnevu, týmto jednoduchým vnútorným rozhodnutím: „Hoci to, čo ten

človek spravil alebo povedal, ma zranilo, rozhodujem sa, že uverím tomu, že jeho srdce je v poriadku.” Takto sa so sebou rozprávam, pokým sa moje pocity hnevu nezačnú strácať. Hovorím si veci, ako napríklad: „Neverím tomu, že by ten človek skutočne chápal, ako ma jeho činy ovplyvnili. Neverím tomu, že by sa ma snažil zámerne zraniť. Len nechápe, ako to znie, keď niečo také povie. Možno sa dnes necíti v psychickej pohode alebo možno si rieši nejaký osobný problém a to ho robí necitlivým v jeho správani.”

Z vlastnej skúsenosti viem, že prechovávanie vnútorných zoznamov krívd dokáže otráviť naše vlastné životy a v podstate toho druhého človeka to nezmení. Veľakrát premrháme svoj deň tým, že sa hneváme na niekoho, kto si ani neuvedomuje, že spravil niečo, čo nám vadilo. Ten človek si ďalej užíva svoj deň a my premrháme ten náš. Ak už si máme robiť nejaké zoznamy, tak si v sebe uchovávajme zoznamy dobrých vecí, ktoré ľudia povedia a robia a nie chyby, ktorých sa dopustia.

Príklady negatívnych zoznamov:

Dave stále sleduje nejaké športové prenosy a vie, že ja ich neobľubujem.

Dave ma opravuje v detailoch, keď sa snažím rozprávať nejaký príbeh.

Keď túžim po porozumení, Dave sa mi snaží radiť.

Počas štyridsiatich dvoch rokoch manželstva dokážem spočítať na prstoch jednej ruky, koľkokrát mi Dave poslal kvety.

Dave si naplánoval golfový výlet so svojimi priateľmi a ani sa ma nespýtal, čo budem robiť ja alebo či mám nejaké plány.

Príklady pozitívnych zoznamov:

Dave je vždy ochotný, rýchlo mi odpustiť, keď sa ku nemu zle správam.

Dave mi dáva totálnu slobodu, aby som bola sama sebou.

Dave nenecháva za sebou rozhádzané veci. Nie je človekom, ktorý za sebou necháva neporiadok, ktorý musia iní riadiť.

Dave mi každý deň hovorí, že ma miluje. Hovorí to dosť často, aj niekoľkokrát za deň.

Dave chváli moje šaty aj to, ako vyzerám.

Dave mi kupuje všetko, čo chcem a čo si môžeme dovoliť.

Dave je vždy ochotný ísť so mnou kamkoľvek, kde chcem ísť.

Dave je veľmi stabilný vo svojich náladách. Takmer nikdy nie je namrzený.

Dave ma veľmi chráni. Keď som s ním, cítim sa v bezpečí.

Je ľahké vidieť, že ten pozitívny zoznam je dlhší, ako ten negatívny a myslím si, že tak by to bolo u väčšiny ľudí, ak by venovali čas tomu, aby si tie pozitívne veci zapísali. Mali by sme vyhľadávať a oslavovať to dobré vo svete a v ľuďoch, pretože zlo prekonávame dobrom. Keď rozmyšľame a rozprávame sa o dobrých veciach v ľuďoch, povedie nás to k tomu, že si už takmer ani nebudeme všimáť veci, ktoré nám kedysi naozaj vadili.

Nezarmucujte Ducha Svätého

Naším hnevom, zlou náladou, neodpustením, horkosťou, hádkami a súperením môžeme dokonca zarmucovať Ducha Svätého. Biblia nás vyzýva, aby sme sa vyhýbali nevôli, nevraživosti a podlosti akéhokoľvek druhu. Som smutná pri pomyslení, že by som mohla zarmucovať Božieho Svätého Ducha. Keď si spomeniem na to, ako som sa kedysi dokázala ľahko rozčúliť, uvedomujem si, že som Ho vtedy zarmucovala a už to nechcem nikdy viac spraviť. Jediný spôsob, ako sa tomu

môžem vyhnúť, je vytrvalo a s celým nasadením sa vzdávať a odstraňovať od seba zlé pocity voči iným – hneď, ako sa vynoria. Máme si byť navzájom užitoční, nápomocní a láskaví a pohotovo si navzájom odpúšťať, ako aj nám Boh v Kristu odpustil (pozri Ef. 4, 30-32).

Náš hnev zarmucuje Ducha Svätého nielen preto, lebo Boh chce, aby sme sa navzájom milovali, ale aj preto, lebo On vie, ako veľmi nás to negatívne ovplyvňuje a chce, aby sme sa tešili zo života v slobode. Máme byť Božími napodobňovateľmi a nasledovať Jeho príklad. On je pomalý do hnevu, má hojnosť milosrdenstva a rýchlo odpúšťa. Náš hnev nepropaguje Božiu spravodlivosť, v ktorej sme povolaní žiť.

Presne tak, ako skutočná láska nemá nič do činenia s tým, ako sa cítime, s našimi pocitmi nemá nič do činenia ani skutočné odpustenie. Obe tie veci sú založené na rozhodnutí, ktoré spravíme a nie na pocitoch, ktoré máme. Ja som sa naučila, že ak sa rozhodnem odpustiť, moje pocity sa nakoniec prispôbia môjmu rozhodnutiu. Odpúšťanie iným mi umožňuje, aby som sa s nimi ďalej rozprávala a nie aby som ich zo svojho života vytesnila. Umožňuje mi modliť sa za nich a hovoriť s nimi a o nich spôsobom, ktorý im prinesie požehnanie namiesto negatívnych, zlých vecí. Príliš veľa pozornosti venujeme našim pocitom. Namiesto toho by sme si pamätali to, že naše pocity sú nestále a dosť premenlivé. Vec, ktorá sa nemení, je láska.

Buďte k sebe navzájom zhovievaví

Ak naozaj milujeme jeden druhého, budeme sa navzájom znášať a budeme k sebe navzájom zhovievaví (pozri Ef. 4, 1-2). Byť k niekomu zhovievavý neznamena, že budeme

ospravedlňovať niekoho zlé správanie. Ak je niečo zlé, je to zlé a predstieranie niečoho iného alebo ignorovanie toho nie je užitočné. Vzájomná zhovievavosť ale znamená, že si navzájom dovoľíme byť nedokonalí. Svojimi slovami a postojmi vysielame signály, ktoré hovoria: „Neodmietnem ťa, pretože si to spravil; nevzdám sa ťa. Pomôžem ti cez to prejsť a verím v teba.”

Ja som povedala svojim deťom, že hoci asi nie vždy budem súhlasiť so všetkým, čo spravia, vždy sa ich budem snažiť pochopiť a nikdy ich neprestanem ľubiť. Chcem, aby vedeli, že sa môžu spoľahnúť na to, že som pevným bodom v ich živote.

Boh vie všetko o našich zlyhaniach, a predsa si nás vybral. On pozná chyby, ktoré spravíme ešte predtým, než ich spravíme a Jeho postoj voči nám je: „Dovolím ti, nebyť dokonalou!” Sľubuje nám, že nás nikdy nenechá a neopustí (pozri Žid. 13, 5).

Dave mi umožňuje, aby som bola sama sebou, hoci všetko na mne je veľmi vzdialené od dokonalosti. Nikdy nevyvíja na mňa nátlak, aby „som sa zmenila, lebo inak!...” Nikdy sa nebojím, že by ma odmietol kvôli tomu, že som nedokonalou manželkou.

U každého človeka v rodine a u ostatných blízkych priateľov by sme vedeli nájsť veci, ktoré by sme najradšej zmenili. Keď však skutočne niekoho milujeme, prijímame ho úplne celého. Prijímame to dobré, ako aj to nie celkom dobré. Pravdou je, že na svete neexistujú žiadni dokonalí ľudia. Ak očakávame dokonalosť, tak sa musíme pripraviť na to, že nás bude čakať sklamanie a dokonca horkosť. Zhovievavosť jeden voči druhému nám dokáže podstatne uľahčiť život a ešte dôležitejšie je, že je to prejavom našej poslušnosti voči Bohu.

Keď ľudia spravia niečo, čo nechápete, tak namiesto toho, aby ste to riešili, povedzte si: „Takí sú ľudia”. Ježiš poznal

ľudskú prirodzenosť, a preto nebol šokovaný, keď Mu robili veci, s ktorými by sa najradšej nebol musel stretnúť. Petra miloval aj napriek tomu, že Peter zaprel, že Ho vôbec pozná. Svojich učeníkov miloval, hoci neboli v stave ostať bdeli a modliť sa s Ním počas Jeho najmučivejšej a najťažšej hodiny v živote. To, čo ľudia robia, nás nemôže zastaviť v tom, aby sme ich milovali – ak si dopredu uvedomujeme, že ľudia nikdy nebudú dokonalí a pripravíme sa na to, aby sme boli zhovievaví voči tej ľudskej tendencii, ktorá nám je všetkým vlastná.

Nielen, že si nemáme v sebe uchovávať zoznam vecí, v ktorých iní zlyhali, ale nemáme si v sebe uchovávať ani zoznam vecí, ktoré sme podľa nášho názoru, spravili my správne. Keď si príliš veľa o sebe myslíme, spôsobuje to, že sme netrpezliví a nemilosrdní voči iným ľuďom. Apoštol Matúš povedal, že keď robíme niečo dobré, nemala by ani naša pravá ruka vedieť, čo spravila naša ľavá ruka (pozri Mat. 6, 3). Pre mňa to znamená, že by som nemala rozjímať nad tým, čo považujem za svoje dobré skutky alebo aké mám dobré vlastnosti. Potrebujem sa len sústrediť na to, aby som preukazovala lásku všetkým ľuďom, ktorých stretnem. To je primárnym zameraním Revolúcie lásky!

Láska prikrýva hriech

Apoštol Peter povedal, že nadovšetko máme mať intenzívnu a nezlomnú lásku jeden voči druhému, pretože láska prikrýva množstvo hriechov (pozri 1. Petra 4, 8). Láska neprikrýva len jedno zlyhanie; prikrýva ich množstvo. Božia láska k nám nielen že prikrýla naše hriechy, ale dokonca zaplatila cenu za ich úplné odstránenie. Láska je mocným čistiacim

prostriedkom. Chcem, aby ste si všimli, že Peter povedal, aby sme voči sebe mali lásku – nadovšetko. Pavel odovzdal podobné posolstvo Kološanom, keď ich vyzval k tomu, aby si nadovšetko obliekli lásku (pozri Kol. 3, 14). Biblia nám neustále znova a znova pripomína, aby sme sa navzájom milovali a aby sme nedovolili ničomu, čo by nám v tom mohlo brániť.

Keď sa Peter spýtal Ježiša, koľkokrát sa od neho očakáva, aby svojmu bratovi odpustil ten istý priestupok, Ježiš mu povedal, aby to spravil toľkokrát, koľkokrát sa to udeje (pozri Mat. 18, 21-22). Peter navrhol, že až sedemkrát a často som uvažovala nad tým, či v tom bode už náhodou nebol na čísle šesť a myslel si, že už to zvládne maximálne len jedenkrát.

Ak sa máme pridať k Revolúcii lásky, musíme pochopiť, že to od nás bude chcieť veľa odpúšťania. Pravdepodobne sa to dokonca stane súčasťou našej každodennej skúsenosti. Niektoré veci, ktoré potrebujeme odpustiť, sú možno maličké a ľahko odpustiteľné, no z času na čas sme postavení pred veľkú vec, pri ktorej uvažujeme nad tým, či sa vôbec niekedy cez ňu budeme vedieť preniesť. Stačí, ak si budeme pamätať, že Boh nám nikdy nepovie, aby sme niečo spravili bez toho, aby nás k tomu aj zmocnil, aby sme to vykonali. Ak dovolíme, aby cez nás prúdil Boží typ lásky, tak dokážeme komukoľvek odpustiť čokoľvek.

Keď prikrývame zlyhania iných, sme požehnaní a keď ich odhaľujeme, sme prekliati. Súčasťou prikrývania zlyhaní iných, je držať ich v tajnosti. Neponáhľajte sa vyrozprávať iným, čo viete o zlyhaniach niekoho iného. Dodržiavajte tajomstvá iných ľudí presne tak, ako by ste boli radi, keby oni dodržiavali tie vaše. V Biblii je príbeh o tom, že keď sa Nóach opil, ležal nahý vo svojom stane. Jeden z jeho synov odhalil jeho nahotu tým, že o tom porozprával svojim dvom bratom,

ale od toho dňa bolo nad jeho životom prekliatie. Tí dvaja synovia, ktorým to povedal, vošli do toho stanu pospiatky, aby nemuseli vidieť nahotu svojho otca a prikryli ho. Biblia nám hovorí, že oni dvaja boli požehnaní (pozri 1. Moj. 9, 20-27). Nóachova nahota sa týka jeho nesprávneho úsudku, jeho zlyhania, jeho hriechu. Tento príbeh jasne poukazuje na to, že máme jeden druhého prikryvať a nie odhaľovať si navzájom svoje zlyhania.

Ježiš nám dal konkrétne nariadenia o tom, ako sa máme správať, keď nám náš brat nejako uškodí (pozri Mat. 18, 15-17). Povedal, že prvou vecou, ktorú máme spraviť, je ísť za ním osamote a porozprávať sa s ním o tom v súkromí. Ak to nefunguje, tak si máme so sebou zobrať dvoch alebo troch ďalších ľudí – dúfajúc, že sa ten človek spamätá a že bude činiť pokánie. Ak by sme postupovali podľa týchto jednoduchých inštrukcií, mohli by sme sa vyhnúť veľkému množstvu ťažkostí. Ani vám nebudem hovoriť, koľkokrát za mnou prichádzajú ľudia, ktorí chcú riešiť veci, s ktorými by sa mali vysporiadať v súkromí – veci, ktoré by mali ostať medzi nimi a tou osobou, ktorá im podľa ich názoru nejako uškodila. Nebojte sa konfrontovať ľudí, ak naozaj máte pocit, že to je potrebné. Niekedy tou najrýchlejšou cestou k odpusteniu je jasne tú vec zdefinovať a porozprávať sa o nej. Skryté priestupky sú ako zanedbané infekcie. Potichu sa zhoršujú až pokým nenainfikujú celú oblasť a pokým z toho neochorieme. Rana potrebuje byť vyčistená okamžite – ešte predtým, než bude príliš neskoro.

V Biblii je napísaný príbeh o mužovi, ktorý sa volal Jozef. Jeho bratia ho predali do otroctva. Keď Jozefovi bratia po rokoch zistili, že Jozef ešte žije a že má na starosti potravinové zásoby, ku ktorým sa zúfalo potrebovali dostať, báli sa. Spomenuli si, ako zle sa správali k Jozefovi a rovnako si na to

spomenul aj Jozef. Jozef sa však rozhodol, že to pred nikým neodhalí. Rozprával sa s nimi v súkromí a jednoducho im povedal, že on nie je Boh a že pomsta patrí Bohu a nie jemu. Potom im veľkoryso odpustil a vyzval ich, aby sa prestali báť. Zároveň sa postaral o nich a o ich rodiny. Niet divu, že Jozef bol veľký vodca, ktorý našiel priazeň kdekoľvek, kam šiel. Poznal totiž moc lásky a dôležitosť totálneho odpustenia!

Vyčistite všetky svoje záznamy

Čo keby ste vytiahli všetky svoje dávno-vytvorené záznamy, ktoré voči niekomu prechováate a prepíšete ich slovami: „Dávno splatené“. „Blahoslavený muž, ktorému Pán nepočíta hriech“ (Rim. 4, 8). To neznamená, že Boh ten hriech nevidí. Znamená to, že kvôli svojej láske, nepripočítava ten hriech v neprospech hriešnika. Láska dokáže vidieť, že sa udialo niečo zlé a vymazať to predtým, než sa to usídli v srdci. Láska si nevšíma, ani nezapisuje zlé; tak sa dá predchádzať tomu, aby v nás nemohol rásť odpor voči iným ľuďom.

Niektorí z nás sa trápia, ako je to s našou pamäťou, no pravdu povediac, pravdepodobne sa musíme viac cvičiť v zabúdaní určitých vecí. Myslím si, že často zabúdame na veci, ktoré by sme si mali pamätať a pamätáme si veci, na ktoré by sme mali zabudnúť. Možno jedna z tých najzbožnejších vecí, ktorú budeme mať príležitosť v živote spraviť, je odpustiť a zabudnúť. Niektorí ľudia hovoria: „Odpustím mu, ale nikdy na to nezabudnem.“ Realita toho výroku je taká, že ak sa držíme spomienky na tú udalosť, pravdepodobne sme skutočne neodpustili. Možno sa spýtate, že ako môžeme zabudnúť na veci, ktoré nás zranili. Odpoveďou na to je, že sa musíme *rozhodnúť*, že o tom nebudeme viac rozmýšľať. Keď

nám tie veci prídu na myseľ, musíme tie myšlienky odmietnuť a rozhodnúť sa, že budeme rozmýšľať o veciach, ktoré nám prinášajú úžitok.

Vyčistenie všetkých záznamov, ktoré máme prinesie dobré výsledky. Uvoľní sa tým tlak a vylepší to kvalitu nášho života. Obnoví sa intimita medzi nami a Bohom a naša radosť a pokoj porastú. Možno sa dokonca zlepši aj vaše zdravie, pretože pokojná a nerušená myseľ a srdce sú životom a zdravím tela (pozri Prísl. 14, 30). Odpor buduje múry. Láska buduje mosty!

14. KAPITOLA

Praktické spôsoby preukazovania lásky

Káž evanjelium v každom čase
a keď bude treba, použi aj slová.

František z Asisi

Táto kniha je zbytočná, ak v nej neponúknem praktické spôsoby, ktorými môžete okamžite začať preukazovať lásku. Ako som už povedala predtým, láska nie je iba teória alebo slová – láska je čin. Ako revolucionári lásky by sme neustále mali vyhľadávať nové a lepšie spôsoby, ktorými môžeme do tohto sveta vnieť lásku.

Dovoľte mi pripomenúť vám, že bez ohľadu na to, čo máme alebo robíme, ak nemáme lásku, tak nemáme nič a sme ničím (pozri 1. Kor. 13, 1-3). Pre budúcnosť našej spoločnosti je rozhodujúce, aby sme intenzívne preukazovali ľuďom lásku. Dnešní ľudia chcú zúfalo vedieť, či Boh existuje alebo nie, aký

je zmysel toho, že žijú a prečo je svet taký plný zla, ak Boh naozaj existuje. Verím tomu, že ak budú môcť vidieť činnú lásku, dostanú odpoveď na svoje otázky. Boh je láska a naozaj existuje a jedným z hlavných spôsobov, ktorým sa zjavuje, je prostredníctvom ľudí. Svet potrebuje v praktickom živote vidieť, ako sa prejavuje láska. Potrebuje vidieť trpezlivosť, láskavosť, nesebeckosť a ochotu odpúšťať. Potrebuje vidieť ľudí, ktorí sa obetujú preto, lebo pomáhajú iným, ktorí nie sú na tom až tak dobre. Keď sa človeka dotkne láska, je to ako keby sa pri horiacom ohni zababušil do teplej, mäkučkej deky. To je pocit, ktorému sa nič nevyrovná. A my máme moc, dať ten dar iným!

Bez ohľadu na to, čo máme alebo robíme, ak nemáme lásku, tak nemáme nič a sme ničím.

Budte trpezliví

Prvou charakteristikou lásky, ktorú Pavel menuje v Biblii vo svojej úvahe v 1. Korint'anom 13 je trpezlivosť. Pavel píše, že láska je vytrvalá a je trpezlivá. Láska je trpezlivá. Je stála a nepretržitá aj keď sa veci nevyvíjajú tak, ako by sme si to priali.

Ja sa cvičím v trpezlivosti pri styku s pomalými predavačmi, ktorí nevedia nájsť, koľko čo stojí, ktorým sa práve minula páska na pokladni alebo ktorí neskutočne dlho telefonujú so zlostným zákazníkom, a pritom ja stojím priamo pred nimi a čakám na ich pomoc. Viac predavačov v obchodoch mi už dokonca poďakovali za moju trpezlivosť. Som si istá, že veľa frustrovaných, netrpezlivých a neláskavých zákazníkov sa na

nich vyvršuje, ale ja som sa rozhodla, že im nechcem pridávať ďalšie problémy; chcem byť súčasťou odpovede. Iste, že všetci sa niekam ponáhľame a chceme, aby sa nám ľudia venovali ihneď, ale keďže láska nehľadá svoj prospech, musíme sa naučiť vnímať pocity toho predavača viac, ako tie naše. Nedávno sa mi jedna predavačka ospravedlnila za to, že je taká pomalá a ja som jej povedala, že nič z toho, čo robím nie je také dôležité, že by som nemohla počkať. Videla som, ako sa fyzicky uvoľnila a uvedomila som si, že som jej práve prejavila lásku.

Biblia nás povzbudzuje, aby sme boli ku všetkým veľmi trpezliví a aby sme si vždy dávali pozor na svoju náladu (pozri 1. Tes. 5, 14). To nie je dobré iba kvôli nášmu svedectvu pred druhými ľuďmi, ale je to dobré aj pre nás. Čím sme trpezlivejší, tým menej stresu máme v živote! Peter povedal, že Pán je k nám výnimočne trpezlivý, pretože Jeho túžbou je, aby nikto nezahynul (pozri 2. Petra 3, 9). Presne z toho istého dôvodu máme byť aj my trpezliví jeden k druhému a hlavne k tým vo svete, ktorí hľadajú Boha.

Pavel povedal Timoteovi, že Pánovi služobníci musia byť schopní a vhodní učitelia, prívetiví, ochotní znášať krivdy, milí a trpezliví ku všetkým (pozri 2. Tim. 2, 24). Každý deň učíme ľudí niečo prostredníctvom našich činov. Neučíme ich iba slovne – činy sú často omnoho efektívnejšie. Všetci máme nejaký vplyv a mali by sme byť pozorní v tom, ako ho využívame. Veľa dobrého nenarobím ani sebe a ani Ježišovej povesti, ak budem nosiť svoj drahocenný prívěsok s menom Ježiš, a pritom budem netrpezlivá alebo neláskavá k nejakému predavačovi. Ak mám byť úprimná, také niečo som za posledných dvadsať rokov videla dostatočne veľakrát a vždy som bola z toho otrávená.

Nemali by sme nosiť symboly našej kresťanskej viery, ak nie sme pripravení žiť v súlade s tým, čo symbolizujú. Dôkazom môjho vzťahu s Bohom nie je nálepka na mojom nárazníku, ani moje kresťanské klenoty, ani záznamy o mojej dochádzke v cirkvi. Nezáleží na tom, koľko textov Písma viem naspamäť alebo aká veľká je moja kresťanská knižnica a z koľkých kníh, DVD-čiek a CD-čiek pozostáva. Dôkazom môjho kresťanstva je ovocie revolučnej lásky.

Vyzývam vás, aby ste sa pravidelne modlili za to, aby ste boli schopní v dobrej nálade pretrpieť čokoľvek, s čím sa stretnete. Verte mi, že iste sa stretnete s vecami, ktoré vás budú vedieť rozhádzať, ale ak budete na ne dopredu pripravení, budete si vedieť zachovať pokoj aj vtedy, keď im budete musieť čeliť.

Je veľmi dôležité, byť stabilnými vo svojich náladách a povahe a prejavovať to aj navonok. Príliš veľa ľudí vo svete vybuchuje, keď veci nejdú podľa ich predstáv. Úprimne som presvedčená o tom, že jedným zo spôsobov, ktorým môžeme zapôsobiť na svoje okolie je to, že budeme trpezliví, keď sa veci budú vyvíjať zle.

Pred niekoľkými týždňami som kázala o trpezlivosti a o tom, že bez ohľadu na naše okolnosti, máme byť vďační. Popri niekoľkých iných zodpovednostiach som v priebehu šiestich týždňov prednášala na troch konferenciách a bohoslužby v to sobotné ráno boli poslednými v tej sérii mojich povinností. Naozaj som sa tešila na to, že sa v ten deň dostanem skôr domov, dám si nejaké dobré jedlo, poprosím Davea, aby šiel so mnou na chvíľu nakupovať, dám si doma horúci kúpeľ, zajem si zmrzlinu a pozriem si nejaký dobrý film. Z toho je zrejmé, že som bola pripravená, že sa nejako odmením za svoju usilovnú prácu. Vymyslela som si dobrý plán!

Nastúpili sme do lietadla, ktoré nás malo odviezť domov a podľa letového plánu sme mali letieť iba tridsaťpäť minút. Bola som taká nadšená... a potom sa niečo pokazilo. Dvere toho lietadla sa nedali poriadne zavrieť, a tak sme takmer hodinu a pol sedeli v lietadle a obsluhujúci personál za zatiaľ snažiť opraviť tie dvere. Začalo sa rozprávať o tom, že v ten deň asi už nebudeme môcť letieť a že by sme si možno mali prenajať autá a ísť domov autom. Ani vám nedokážem vysvetliť, aké ťažké bolo pre mňa, byť v tej situácii trpezlivá. Veľkým úspechom bolo už len to, že som si držala jazyk za zubami. Kázala som síce o trpezlivosti, ale zabudla som sa modliť za to, keď budem pokúšaná, aby som tú skúšku dokázala s prehľadom zvládnuť.

Už ste niekedy mali tú skúsenosť, že ste počuli nejakú dobrú kázeň, ktorú ste naozaj potrebovali a onedlho ste sa ocitli v skúške života, ktorá sa týkala presne tej témy? Ak áno, tak by ste mali skúsiť niekedy o niečom kázať a potom by ste ešte len videli, ako rýchlo budete v tom preskúšaní! Uvedomujem si, že možno nie vždy máme chuť byť trpezliví, no môžeme sa cvičiť v tom, aby sme boli trpezliví. Niekedy nič nenarobím s tým, ako sa cítim, ale môžem ovládať svoje správanie a to isté môžete spraviť aj vy. Môžem vás uistiť, že keď som sedela na tom letisku, nemala som chuť byť trpezlivá, ale neustále som sa modlila: *Ó, Bože, prosím Ťa, pomôž mi ostať v pokoji, aby som nebola zlým svedectvom v oblasti, o ktorej som práve kázala*. Boh mi pomohol a hoci veci v takých situáciách nie vždy vypália tak, ako by som chcela ja, v tom prípade sme sa dostali domov a stále sme mali ešte dostatok času na to, aby som mohla zrealizovať všetky tie veci, ktoré som si naplánovala.

Keď sa ocitnete v ťažkých situáciách, vynasnažte sa o to, aby ste si zachovali pokoj a potom budete vidieť, ako sa Boh

postaví za vás. Keď sa Izraeliti nachádzali medzi Červeným morom a egyptskou armádou, Mojžiš povedal: „Hospodin bude bojovať za vás, vy buďte len ticho (a zachovajte pokoj)” (2. Moj. 14, 14).

Venujte čas

Čas je najvzácnejšou komoditou, ktorú väčšina z nás má. Keď žiadame ľudí o to, aby nám venovali svoj čas, mali by sme si uvedomiť, že ich žiadame o vzácny dar. A keď investujú svoj čas pre nás, mali by sme si to vážiť. Ľudia ma často žiadajú o môj čas a žiaľ, nemôžem ho dať všetkým z nich. Ak by som sa o to snažila, nielen že by som vyhorela, ale nemala by som čas ani na dokončenie toho, čo ma Boh poveril vykonať počas môjho pozemského života.

Nemôžeme všetkým ľuďom hovoriť: *Áno*, ale tiež by sme nemali všetkým hovoriť: *Nie*. Veľmi odporúčam, aby ste časť svojho času venovali iným, pretože to je jeden zo spôsobov, ktorým môžete vyjadriť lásku. Nedávno som kázala v jednom zbore Tennessee, pretože som chcela spraviť láskavosť jednej mojej priateľke. Počas mojej návštevy som cítila, že ma Boh vedie k tomu, aby som vrátila peniaze zo zbierky, ktorú pre mňa v ten večer zorganizovali a aby som ju venovala chudobným v tom meste. Hneď som si uvedomila, že Boh si praje, aby som im venovala svoj čas a peniaze. On chcel, aby som z toho, okrem radosti z dávania, sama nič nemala – a to bolo viac, než dostať. Zisťujem, že Boh ma týmto spôsobom skúša niekoľkokrát každý rok a som rada, že to robí, pretože si nikdy nechcem ani len zvyknúť na postoj, že vždy by som mala niečo dostať zo všetkého, čo robím pre iných.

Vyznávam, že pre mňa je ťažšie venovať niekomu svoj čas, ako dať mu svoje peniaze alebo niečo iné, čo mám. Prežila som už aspoň dve tretiny svojho života a uvedomujem si, že čas, ktorý mi zostáva, musím využiť sústredene a zámerne. Je nevyhnutné, že sa budem stále častejšie ocitať v situáciách, v ktorých budem musieť povedať nie, no kedykoľvek môžem, hovorím áno, lebo viem, že môj čas je vzácnym darom lásky.

Keď vám niekto pomôže pri sťahovaní, venuje vám vzácny dar svojho času. Keď dostanete niekoho nerušenú pozornosť, vyjadruje vám tým svoju úctu a lásku. Vždy, keď niekoho poprosíme: „Mohol by si niečo pre mňa spraviť?“, žiadame toho človeka o jeho najvzácnejšiu vec, pretože ho žiadame o určitú časť jeho času.

Zamyslite sa nad svojím časom. Iste venujte dostatok svojho času rozvíjaniu intímneho vzťahu s Bohom a iste venujte časť svojho času Jeho ľudu – ako prejav Jeho lásky. Tommy Barnett, hlavný kazateľ letničného zboru vo Phoenixe (Phoenix First Assembly of God), jedného z najrýchlejšie rastúcich zborov v Amerike, povedal: „Život je niečo, čo neustále strácame“. Preto by sme mali všetko brať vážne. Keď ľudia hovoria, že nemajú čo dať, zabúdajú na to, že pokým sme živí, máme čo dať: náš čas.

Keďže čas je takou vzácnou komoditou, mali by sme ho využívať zámerne a múdro. Nedovoľte ľuďom, aby vás okrádali o váš čas, nemrhajte svojim časom a nikdy nehovorte: „Len sa snažím zabiť trochu času“. Vedzte, aké sú vaše priority a venujte tým veciam svoj čas. Boh a rodina by mali byť na vrchole vášho zoznamu. Tiež potrebujete venovať čas starostlivosti o seba. Ak máte byť vyvážený, potrebujete pracovať, odpočívať a hrať sa. Tiež potrebujete časť svojho času venovať pomoci ľuďom, ktorí vás potrebujú.

Ak si myslíte, že nemáte dostatok času na to, aby ste stihli všetko spraviť a ešte popri tom dávať aj iným, povzbudzujem vás k tomu, aby ste robili to, k čomu Boh viedol Tommyho Barnetta. Povedal mu, aby múdro využíval svoje polhodiny. Ukázal mu, že má k dispozícii niekoľko voľných polhodín. Pastor Barnett hovorí, že ak mu povie, čo robíte so svojimi polhodinami, on vám povie, okolo čoho sa točí váš život. Čo robíte každý deň s tou polhodinovou cestou do práce a domov? Čo robíte s tou polhodinou, ktorú strávite čakáním u lekára? Ako je to s tou polhodinou, počas ktorej čakáte na svoje jedlo v reštaurácii? Máte počas tých polhodín čas na to, aby ste niekomu preukázali lásku? Dokážete tie minúty využiť na to, aby ste niekoho povzbudili po telefóne alebo listom? Mohli by ste sa za niekoho modliť? Mohli by ste sa modliť za to, čo môžete pre niekoho spraviť? Využite ten čas na to, aby ste tvorivo rozmýšľali nad tým, čo môžete dať.

Počas svojich polhodín môžete napísať knihu. Môžete získať nejakú dušu. V priebehu pol hodiny môžete spraviť nejaké veľké rozhodnutie. Polhodina môže priniesť zmenu v tom, či váš dom ostane špinavý alebo či ho dáte do poriadku. Vaše polhodiny sú dôležité a pravdepodobne ich bude veľa, ak si ich začnete všímať. Hovorím, že by ste každú sekundu vášho dňa mali niečo robiť? Nie, to nehovorím. Vy sa dokonca môžete rozhodnúť, že pol hodinu svojho času venujete oddychu a ak to spravíte, je to v poriadku, no minimálne ju strávite zámerne a nepremrháte ju robením ničoho.

Pamätajte na to, že každý deň, ktorý skončil, sa už nikdy nevráti. Investujte ho; nepremárnite ho.

Milujte svojimi myšlienkami, slovami a majetkom

Moc myšlienok

Jedna žena vyrozprávala tento príbeh, aby vyjadrila moc myšlienok:

Počas Vianoc som premiestnila figovník do izby na poschodie, aby som spravila miesto pre vianočný stromček. Ten figovník mal pod ostatnými konármi ešte jednu malú halúzku, na ktorej bolo asi dvanásť listov. Tá halúzka nevyzerala dobre a kazila celkový vzhľad toho stromu.

Keď som sa ráno zobudila, pozrela som sa na ten figovník a pomyslela som si: *Odrežem tú halúzku*. Vždy, keď som prechádzala okolo toho stromu, som si pomyslela: *Ten konárik nevyzerá dobre, musím sa ho zbaviť*.

Čas plynul. Ten strom sme premiestnili späť do obývačky. Naďalej som vždy pri pohľade naň mala negatívne myšlienky. To všetko spolu trvalo asi mesiac a pol. Jedného rána som prechádzala popri tom strome a každý jeden list na tom konárikovi bol žltý. Na celom strome však nebol ani jeden iný list žltý. Naskočila mi husia koža a porozprávala som o tom svojmu manželovi. Pozrel sa na mňa a povedal: „Som naozaj rád, že o mne si myslíš iba *dobré* veci.”

V ten deň som tú halúzku odrezala!

Vždy som mala ťažký vzťah s mojou svokrou. Samozrejme, že nikdy som si nemyslela, že by som na tom mala aj ja nejaký podiel, keďže som taká milá a ...podobne. No rozhodla som sa, že spravím jeden experiment. Zakaždým, keď som myslela na svoju svokru,

rozhodla som sa jej žehnať a veľmi som sa usilovala, rozmýšľať o nej dobre!

Zvykne mi telefonovať iba zriedka a obyčajne netúži po rozhovore so mnou. Ale v priebehu piatich dní mi zavolala trikrát – len na chvíľu, no všetko to boli priateľské telefonáty! Počas celého minulého roka mi nezavolala viac, ako šesťkrát.

Táto žena si objednala sériu mojich vyučovaní o moci myšlienok a povedala: „Teraz si už všimam, ako rozmýšľam o iných ľuďoch.“

Nespočetne veľa myšlienok venujeme iným ľuďom, ale mali by sme to robiť zodpovednejšie. Verím, že myšlienky spôsobujú niečo v duchovnom svete a hoci ich holým okom nie je vidieť, som naozaj presvedčená o tom, že iní ľudia cítia naše myšlienky. Presne tak, ako ten figovník negatívne ovplyvnili negatívne myšlienky tej ženy, verím tomu, že aj ľudia sú ovplyvňovaní našimi myšlienkami.

To, čo si o ľuďoch myslíme, ich nielen ovplyvňuje, ale ovplyvňuje to aj spôsob, ako sa k nim správame, keď sme s nimi. Ak tajne rozmýšľam nad tým, ako veľmi niekoho nemám rada a v mysli si vybavujem všetky chyby, ktoré si myslím, že ten človek má, tak keď ho uvidím, správam sa k nemu v súlade s tým obrazom, ktorý som si o ňom vo svojej mysli utvorila.

Jedného dňa som nakupovala so svojou dcérou, ktorá bola v tom čase tínedžerka. V ten deň mala na tvári veľa vyrážok a jej vlasy boli strapaté. Spomínam si na to, ako som si pri každom pohľade na ňu pomyslela: *Dnes teda nevyzeráš veľmi dobre*. V priebehu dňa som si všimla, že vyzerá zničené, a tak som sa jej spýtala, čo sa s ňou deje. Odpovedala mi: „Dnes mám pocit, že som naozaj škaredá“. Boh mi v ten deň dal lekciu o moci myšlienok. Ľuďom môžeme pomôcť dobrými,

láskavými a pozitívnymi myšlienkami alebo ich môžeme zlými, neláskavými myšlienkami zraniť.

Povzbudzujem vás k tomu, aby ste si každý deň vybrali jedného človeka za svoj modlitebný projekt a aby ste sa cvičili v zámernom myslení dobrých vecí o ňom. Počas dňa si vyhradte niekoľkokrát chvíľu na to, aby ste sa zamysleli nad silnými stránkami toho človeka, nad každou dobrou vlastnosťou, na ktorú si viete u toho človeka spomenúť, nad každou láskavosťou, ktorú ten človek kedy pre vás spravil a nad čímkoľvek lichotivým, na čo si viete spomenúť pri jeho vzhľade. Nasledujúci deň si to cvičte pri inom človeku, a tak vystriedajte všetkých dôležitých ľudí vo vašom živote, až pokým si nenavyknete na to, že budete o ľuďoch rozmyšľať dobré veci.

Milujte ľudí svojimi myšlienkami a keď to budete robiť, budete ich budovať a pridávať do ich života silu.

Moc slov

Už sme rozprávali o tom, ako môžeme svoje slová používať na budovanie iných a na povzbudzovanie a vzdelávanie iných, no teraz chcem o tom istom hovoriť ako o spôsobe, ktorým milujeme ľudí. Všetci máme schopnosť používať slová na vyjadrenie lásky iným ľuďom. Práve včera som stretla jednu realitnú maklérku, ktorá mala krásne modré oči, a tak som jej povedala, že má krásne oči. Bolo zrejmé, že jej to pridalo na dobrom pociť z seba. A stálo ma to iba chvíľu môjho času a trochu úsilia. Navštívila som ešte jednu maklérku a tá bola nezvyčajne atraktívna, a tak som jej povedala, že je veľmi pekná. Ona tiež na to zareagovala veľmi uznanlivo a bolo vidieť, že ju to potešilo. Použila som svoje slová pre povzbudenie dvoch ľudí a všetko sa to odohralo počas bežných aktivít môjho dňa. Ako revolucionári lásky musíme počas

každého dňa využívať moc slov na vyjadrenie lásky a povzbudenia ľuďom, s ktorými sa stretávame.

Môj manžel sa včera vrátil z golfového zápasu a v priebehu piatich minút mi povedal, že ma ľúbi, že pekne vyzerám a že som usilovná. Pracujem na tejto knihe už sedem hodín a už som bola pripravená, spraviť si nejakú prestávku. Po jeho slovách som sa cítila milovaná a hodnotná. Včera večer sme išli na večeru s naším synom jeho manželkou a ich dieťaťom. Povedala som Nicol, že je dobrou manželkou a matkou. Tesne predtým som videla, ako jej môj syn šepká do ucha, že ju miluje. To sú presne tie veci, ktoré by sme si počas svojich dní mali navzájom vyjadrovať – sú to prejavy lásky a inšpiruje nás to.

Moc života a smrti je v jazyku. To je úžasná myšlienka. Máme autoritu k tomu, aby sme iným ľuďom a sami sebe hovorili slová života alebo smrti. To, čo hovoríme iným, má vplyv na náš vlastný život. Biblia hovorí: „Smrť a život sú v moci jazyka, a kto ho miluje, okúsi jeho ovocie” (Prísl. 18, 21).

Slová sú nádobami, ktoré obsahujú moc. Môžu obsahovať buď konštruktívnu alebo deštruktívnu moc – záleží, pre čo z toho sa rozhodneme. Pozorne zvažujte svoje slová a hovorte ich opatrne. Slová sú nositeľmi posolstiev, ktoré dokážu zmeniť život. Našími slovami budujeme alebo ničíme obraz človeka o sebe. Slovami môžeme zničiť niekoho povest', a preto budete opatrní v tom, čo budete hovoriť o iných ľuďoch. Neotrávejte postoj jedného človeka voči druhému.

Predstavte si, že vaše slová sú uchovávané v nejakom sklade a každý deň tam vchádzate, prehrabávate sa na poličkách, vyberajúc si slová, ktoré si so sebou v ten deň vezmete na cestu životom. Pravdepodobne už poznáte niektorých ľudí, s ktorými sa v ten deň stretnete, a tak si dopredu môžete vybrať

slová, ktoré im dodajú pocit lásky a istoty. Zoberte si so sebou slová pre každého, s kým sa vám počas dňa skrížia vaše cesty a v srdci sa pripravte na to, aby ste boli požehnaním pre každého jedného z nich v tom, že ich budete milovať tým, čo im poviete.

Každý deň chcem vidieť, koľko ľudí dokážem svojimi slovami pozdvihnúť. Iste som vo svojom živote dost' slov premárnila tým, že som povedala niečo zbytočné, márne, čo k ničomu nevedlo alebo viedlo ľudí k zlým pocitom. Tie márne slová ma mrzia a teraz svoje slová používam tak, aby som odčinila tú škodu, ktorú som v minulosti spôsobila.

Jazyk je malý úd, no ak si nedáme pozor, dokáže založiť deštruktívne ohne. Kráľ Dávid sa pravidelne modlieval za slová na svojom jazyku. Hovoril: „Pozor dám na svoje cesty, aby som nezhrešil jazykom“ (Žalm 39, 1). Modlil sa, aby slová jeho úst a myšlienky jeho srdca boli príjemné a prijateľné pred Bohom (pozri Žalm 19, 14). On jasne poznal moc jazyka a uvedomoval si, že ak má zostať na správnej ceste, potrebuje Božiu pomoc. V tom by sme mali nasledovať Dávidov príklad.

Moc majetku

Všetci niečo vlastníme. Niektorí majú viac, ako iní, ale všetci z nás máme niečo, čo môžeme použiť ako hmatateľné požehnanie pre iných. Myšlienky a slová sú krásne a pomáhajú nám pri vyjadrovaní lásky. Majetok a materiálne statky dokážu vyjadriť to isté a pre niektorých ľudí to je veľmi dôležité.

Biblia hovorí, že ak máme dva kabáty, máme sa podeliť s nimi s tým, kto nemá žiadny kabát a ten istý princíp platí aj pri našom jedle (pozri Lukáš 3, 11). Raná kresťanská cirkev, ktorú vidíme v knihe Skutkov, bola úžasne mocnou cirkvou, ktorá rástla každý deň. Všetky typy nadprirodzených znamení,

zázrakov a divov boli v ich prostredí normálnym javom. Božia moc bola s nimi a celým svojim srdcom, myšliou, silou a vlastníctvom si navzájom preukazovali lásku.

„A to množstvo veriacich bolo jedno srdce a jedna duša: a nikto z toho, čo mal, nič nepokladal (iba) za svoje, ale všetko im bolo spoločné.” (Skutky 4, 32)

Sme vlastníci alebo správcovia? Všetko, čo máme, pochádza od Boha a v skutočnosti to všetko patrí Jemu. Sme iba správcovia Jeho majetku. Príliš často si veci držíme príliš pevne pre seba. Mali by sme ich držať uvoľnene, aby pre nás nebolo ťažké, vzdať sa ich, ak ich Boh bude potrebovať. Neustále si pripomínajme, že majetok nemá večnú hodnotu. Pretrvá iba to, čo spravíme pre druhých. Pavel povedal Korintňanom, že ich dary pre chudobných majú večnú hodnotu a pretrvávajú až do večnosti (pozri 2. Kor. 9, 9).

Boh chce, aby sme sa tešili zo svojho majetku, no nechce, aby naše vlastníctvo vlastnilo nás. Dobrou otázkou, ktorú by sme si mali pravidelne položiť, je: „Vlastním ja môj majetok alebo môj majetok vlastní mňa?” Ste schopní používať to, čo máte na požehnanie iným alebo považujete za ťažké, vzdať sa svojich vecí... dokonca aj vecí, ktoré nepoužívate?

Pomerne často dostávam ako dar voňavku a keďže som nedávno mala narodeniny, na mojej poličke som mala množstvo parfumov. Jedného dňa som pocítila silné nutkanie, aby som obdarila priateľku, ktorá mi spravila jednu láskavosť a spomenula som si na to, že sa jej naozaj páči jeden konkrétny typ parfumu, ktorý som používala. Samozrejme, že som dostala novú fľaštičku spolu s telovým mliekom a samozrejme, že to bol ten najdrahší parfum, ktorý som mala na tej poličke. Musela som sa chvíľu so sebou porozprávať, ale o niekoľko minút som ho dokázala z tej poličky zobrať, vložiť do

darčekovej tašky a potom jej ho dať do rúk. Spravila som ju veľmi šťastnou a mňa to stálo iba nejaký môj majetok, ktorý bol nahraditeľný.

Úprimne vás prosím, aby ste svoj majetok začali používať na hmatateľné vyjadrovanie lásky ľuďom. Dary sú úžasným spôsobom vyjadrovania lásky. Napríklad, raz mi moja priateľka povedala, že mi oneskorene pošle kartu k narodeninám, pretože ju ešte nestihla dokončiť. Keď som ju konečne dostala, bola som prekvapená, keď som zistila, že na tej karte je rukou nakreslená podobizeň môjho psa – to je niečo, na čo sa môžem dívať a tešiť sa z toho veľa rokov. Tá maľba ma potešila, ale ešte väčšie požehnanie som prijala z toho, že venovala toľko úsilia pri príprave tej karty.

Všetko dávanie je dobré, ale čo najčastejšie sa pokúste vyvinúť špeciálne úsilie, ktorého cieľom je dať niekomu do rúk niečo, o čom viete, že po tom naozaj túži. Už len skutočnosť, že ste dobre počúvali a zistili, čo sa mu/jej páči a čo by chcel/a, prinesie do jeho/jej života nesmierne požehnanie. Jedna moja priateľka mala veľmi špeciálneho psa, ktorý jej zomrel ešte ako šteňa. Zlomilo jej to srdce a keďže ona si nemohla dovoliť kúpiť si iného, ja som sa postarala o to, aby miesto neho dostala náhradu - a prekvapila som ju tým.

Ak Boha požiadame o inšpiráciu, tak On nám dá schopnosť postarať sa o ľudí, a tak im prejaviť svoju lásku. On vždy zabezpečuje pre nás dostatok všetkého, čo si môžeme ponechať, čo si môžeme užívať a dostatok všetkého, aby sme mohli dávať. Stačí len, ak budeme veci držať uvoľnene a ak si budeme všímať príležitosti na dávanie.

Niekedy sa dostávam do stavu, keď začnem zúrivo rozdávať. Mám túžbu byť požehnaním a svoj majetok chcem používať hmatateľným spôsobom na vyjadrovanie lásky. Vtedy chodím po svojom dome, vyťahujem šuplíky, pozerám

sa do skriň a na moju zbierku klenotov a hľadám, čo z toho by som mohla niekomu dať. Nikdy sa mi nestalo, že by som nič nenašla. Udivuje ma, aké veľké pokušenie mám držať si veci pre seba, hoci som niečo napríklad už dva alebo tri roky vôbec nepoužila. Je to tak - radi veci vlastnime! O koľko lepšie je však používať náš majetok na požehnanie pre niekoho iného a na to, aby sa vďaka tomu cítili milovaní a hodnotní.

Ak máte problém s tým, aby ste videli, či máte čo dať, proste Boha o pomoc a rýchlo zistíte, že máte množstvo vecí, ktoré môžete použiť na vyjadrenie lásky utrápeným ľuďom. Keď používame na dobrý zámer to, čo máme, vždy pri tom rastie naša láska a zároveň dostávame ďalšie veci, keďže sme sa prejavili ako dobrí správcovia Božieho majetku.

Nezabudnite na toto: „Kto skúpo (a zdráhavo) rozsieva, skúpo (a zdráhavo) bude aj žať; kto však hojne rozsieva (aby sa požehnanie dostalo niekomu inému), hojne (a s požehnaním) bude aj žať. Každý (nech dá), ako si umienil (a predsavzal) v srdci, nie z neochoty (alebo zarmútenie) alebo z prinútenia; lebo ochotného (radostného, promptného,) darcu (človeka, ktorého srdce je pri jeho dávaní) miluje (si nadovšetko cení, teší sa z neho a nikdy neopustí a nenechá) Boh”
(2. Korintánom 9, 6-7).

Keď budete na svojej smrteľnej posteli, nebudete chcieť vedieť, aký je zostatok na vašom bankovom účte alebo čo všetko patrí k vášmu majetku. V tej chvíli budete chcieť byť obklopení svojou rodinou a priateľmi, ktorí vás milujú. Začnite budovať tie vzťahy teraz, využite pri tom všetky svoje zdroje a vyjadrujte takto svoju lásku ľuďom.

Revolucionár lásky

Pastor Tommy Barnett

Revolúcia, 1: hlboká kvalitatívna zmena v spoločensko-politických vzťahoch, prechod od starého politického usporiadania k novému, často násilnými prostriedkami, **2:** základná, podstatná zmena, prevrat v rozličných oblastiach činnosti, **3:** náhla, radikálna alebo kompletná zmena.

Všetky tieto slovníkové definície revolúcie sa týkajú vášho osobného pozvania k tomu, aby ste sa stali súčasťou Revolúcie lásky, ktorú Boh šíri po celom svete.

Slovník dokonca definuje revolucionára ako človeka, ktorý je zapojený do revolúcie alebo ako človeka, ktorý sa pridáva alebo obhajuje revolučné myšlienky. Revolúcia lásky je skutočne revolučnou myšlienkou, pretože svet vníma lásku ako niečo, čo musí získať a mať, zatiaľ čo Ježiš sa snaží zrevolucionizovať naše myslenie a naše činy a definuje lásku ako niečo, čo cez nás prúdi a čo my musíme dávať.

Ste teda pozvaní k tomu, aby ste sa stali súčasťou jedinečného kruhu lásky! Je to stále šíriaci sa kruh, ktorého stred a obvod zahŕňajú v sebe jeden cieľ: milovať ľudí a povzbudzovať ich k nasledovaniu Ježiša Krista, a tak sa snažiť o prijatie sveta do Božej rodiny.

Do nášho radikálneho kruhu lásky a povzbudenie patria bezdomovci, obeť prírodných a ľudmi-spôsobených katastrof, obeť zneužívania a nezákonných vzťahov, ženy, ktoré sa vysporadúvajú s otázkami potratu a so zraneniami vo vzťahoch, ľudia, ktorí sú ekonomicky znevýhodnení alebo ktorí nemajú prácu, narkomani a množstvo iných, ktorých

trápenie je príliš veľké na to, aby sme ho tu vymenovali! Cirkve v minulosti tak často považovala takýchto ľudí za spodinu ľudstva, my sa však na nich dívame ako na budúce poklady Božieho kráľovstva.

Revolúcia lásky je jednoduchá: začína tým, že každý z nás rozšíri svoj kruh lásky, aby sa do neho zmestili tí ľudia z nášho okolia, ktorí nejako trpia. Mnoho rokov zbory zdôrazňovali, že programy privedú ľudí do cirkvi. Čísla alarmujúco poukazujú na to, že programy prišli a odišli a neuspeli v rozširovaní cirkvi. Naopak, sféra vplyvu cirkvi často skončila ako stále sa zmenšujúci kruh. Zdôrazňovanie programov namiesto ľudí nebolo odpoveďou na Ježišovu výzvu, ktorou bolo, aby sme sa navzájom milovali.

Revolučná výzva

Ten cyklus, ten kruh alebo tá revolúcia života, ktorý sa podobá Ježišovmu životu nasmerovanému ku iným ľuďom, je výzvou, ktorú pred nás predložil apoštol Pavel: „Napodobňujte teda Boha ako milované deti a žite v láske, ako aj Kristus miloval vás a seba samého vydal za nás ako dar a obeť Bohu príjemnej vône” (Ef. 5, 1-2).

Toto je pozvanie Revolúcie lásky: žiť v láske, nielen sa rozhodnúť milovať. Mnohí ľudia vedia, že milovať je správne, ale ako sa dá rozšíriť ten kruh lásky? Dochádza k tomu počas bežného života. Všetci máme nejaký okruh vplyvu a všetci patríme do určitých kruhov. Väčšina z nás si užíva život v kruhu svojich priateľov. Aký veľký je tvoj kruh? Aký je priepustný alebo aký je exkluzívny? Stretávam veľa dobro-myseľných ľudí, ktorí akosi ani nevnímajú, že ich kruh je úplne miniatúrny. Ak žijeme vo svete „s Kristovskou

mentalitou” a máme v sebe myseľ Kristovu, každý náš kruh nesmie nikoho vylučovať a musí byť otvorený pre všetkých.

Pre mňa dôležitá a pre môj osobný kruh rozhodujúca je otázka hriešnikov, ktorých som vyzvaný privádzať do svojho kruhu. Zisťujem, že je pre mňa ľahké, aby som svoju nenávisť k hriechu zmiešal s hriešnikom a nakoniec ma to vedie k nenávisti voči hriešnikovi, pretože tak sa mi hnuší ten hriech. Naučil som sa, že Bohu záleží na tom, aby som nenávidel hriech, ale aby som miloval hriešnika. Niekedy môže náš postoj voči hriechu byť ako stretnutie s nebezpečným štrkáčom, ktorý zaútočí na dieťa. Ten had je stočený a pripravený na útok. Nenávidíme toho hada, ale milujeme to dieťa a chceme ho zachrániť z pazúrov potenciálnej smrti.

Sme nútení varovať ľudí pred dôsledkami hriechu, ale tiež musíme napredovať v Božom zľutovaní a prijímať hriešnikov do svojich kruhov lásky. Okrem toho, väčšina hriešnikov si je vedomá negatívnych vplyvov ich nesprávnych životných rozhodnutí. A nepotrebujú, aby k nim prišiel niekto iný, kto by ich odsudzoval. Mnohých z nich už tak či tak trápi presvedčenie, že cirkev, a tobôž Boh, ich neprijíma kvôli ich životnému štýlu, závislostiam, nevernosti alebo hrubým chybám.

Vodcovské osobnosti sa nás často pýtajú, prečo náš zbor vo Phoenixe a Centrum snov v Los Angeles zámerne pracujú s ľuďmi na okraji spoločnosti, s nemilovanými a s nechcenými. Tí ľudia spravili niekoľko zlých rozhodnutí. Ja som nikdy nepochyboval o tom, že Boh od začiatku chcel mať všetkých vo svojom kruhu lásky.

Ak sme tým, čím vyznávame, že sme – skutočným vyjadrením Ježiša Krista – tak nikoho nesmieme vylučovať. To znamená, že ani ľudí s inými doktrinálnymi presvedčeniami, z iných denominácií a s inými skúsenosťami.

Musíme povzbudzovať, hlásať nádej a poukazovať ľuďom na bezpodmienečnú Božiu lásku a potom sa sami stať pre nich jej dôkazom.

Ja nie som zodpovedný za tých, ktorý ma odmietajú alebo ktorí ma prijímajú. Ja som zodpovedný sám za seba a za tých, ktorých odmietam ja. Ježiš v tom všeobecnom výroku, ktorý vyslovil, keď visel na kríži, v podstate povedal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia” (pozri Lukáš 23, 34). Do Jeho kruhu patrili aj ľudia, ktorí Ho ukrižovali. Dokonca aj Jeho kritici, ktorí sa Mu posmievali a pľuli na Neho a kruto Mu ponúkli ocot, keď ich žiadal o vodu, boli súčasťou Jeho kruhu lásky.

Náš kruh existuje preto, aby do neho mohli patriť dokonca aj ľudia, ktorí nám ublížili. Ja som sa naučil, že s ľuďmi v mojom kruhu nemám nikdy zápasit'. Nemáme prečo bojovať. Pokým všetkých zahrňam do svojho kruhu lásky, som v bezpečí. Vtedy ma nemôže nič zranit'.

Nikdy nemôžete mať príliš veľa priateľov, ale ak máte jedného nepriateľa, tak ho budete stretávať kdekoľvek, kam pôjdete. Človek je spätý s vecami, ktoré nenávidí. Keď začnete všetkých prijímať, začnete si osvojovať, o čom je vlastne Božia láska. Ktokoľvek, kto sa nachádza mimo vášho kruhu lásky, vás môže zranit', no ktokoľvek je vo vnútri vášho kruhu lásky, vás nebude zraňovať.

Legalistické normy náboženstva, ktoré niektorí ľudia vyzdvihujú, sú úzke a výlučné. Norma Revolúcie lásky je univerzálna. Láska uzdravuje! Láska obnovuje! Láska osvecuje! Láska pozdvihuje! Čím väčším sa stáva môj kruh lásky, tým šťastnejší som a tým viac dokážem vyjadrovať iným Božiu lásku.

Revolúcia lásky v akcii

Keď sme zakladali Centrum snov v Los Angeles, zámerne sme šli do opustenej oblasti, ktorej sa vláda, cirkev a dokonca aj polícia vzdali a považovali ju za beznádejnú. Keďže sme rozšírili svoj okruh lásky a zahrnuli sme do neho členov gangov, ubehlíkov, bezdomovcov, prostitútky, recidivistov a odmietnutých mladých ľudí, náš okruh lásky sa rozšíril do tej miery, že Centrá snov po celom svete zasahujú nechcených a nemilovaných ľudí a prostredníctvom skutkov služby demonštrujú Kristovu lásku.

Každý týždeň stovky dobrovoľníkov, zapojených do evanjelizačnej služby Los Angeleského Centra snov s názvom „Adoptuj si štvrť“ (to je jeden zo stoviek aspektov Revolúcie lásky, ktorý prúdi z Centra snov), chodia do okolitých štvrtí a jednoducho slúžia svojim susedom tak, že im čistia záhrady, premaľovávajú graffiti a slúžia im rôznymi inými spôsobmi. Jednoducho slúžia ľuďom, ktorých ani nepoznajú, lebo im chcú poukázať na Kristovu lásku.

A v čase, keď sa zločinnosť a úpadok sociálneho poriadku zvýšili v rámci celého mesta Los Angeles, štvrte v okolí Centra snov zažívali 70 percentný prepád v počte zločinov a zástupy ľudí prichádzali ku viere v Krista. Štvrť Rampart, ktorá bola notoricky známa svojou korupciou, zločinnosťou a hriechom, je teraz žiarivým príkladom ľudí, ktorí žijú v Kristovej láske. To je Revolúcia lásky!

Odpúšťanie a dávanie

Zažili ste odpustenie? Tak odpúšťajte iným. Láska odpúšťa a láska sa dáva.

Dávanie lásky je jednou z najťažších vecí, ktoré existujú. V mnohom to je ťažšie, ako dávanie peňazí, pretože láska musí prameniť z otvoreného srdca. Nedá sa to zrealizovať len ako nejaká neosobná obchodná operácia.

Mnohí z nás však nechápu, čo je láska. Myslíme si, že to je niečo, čo môžeme dostať a vlastniť ako dar alebo ako niečo, čo splácame. No láska je niečo celkom iné.

Láska je niečo, čo človek môže iba dávať, nie niečo, čo môže vlastniť. Nikto z nás lásku nevlastní – lásku používame. Biblické slovo pre lásku je v aktívnom tvare a to znamená, že láska ako niečo statické, nie je láska.

Už ste niekedy stretli niekoho, kto neustále potrebuje lásku, ale nikdy jej nemá dostatok? Čím viac sa ten človek sústreďí na lásku a myslí si, že si ju zaslúži, zdá sa, že tým menej lásky má. Takí ľudia sa tak sústreďia na jej nedostatok, že nikdy jej nemajú dost.

Pri pomáhaní utrápeným ľuďom neustále stretávame ľudí, ktorí nám hovoria, že len chcú byť niekým milovaní. Ja som zistil, že opak je pravdou: nepotrebujeme byť až tak veľmi milovaní, ako potrebujeme sami niekoho milovať.

Keď bezpodmienečne milujeme, nikdy sa nemôžeme stať väzňami muža, ani ženy. No keď vyžadujeme, aby niekto miloval nás, stávame sa jeho otrokom a sme ľahko uväznení jeho nedostatkom lásky voči nám.

Dôležitejšie dávať ako prijímať

Verím tomu, že pre ľudí je dôležitejšie lásku vyjadrovať, ako ju prijímať. Keď preukážete niekomu lásku, tak tým ako keby ste otvorili nebeský kohútik, z ktorého Boh neustále vylieva na vás svoju lásku; čím viac lásky preukazujeme, tým viac jej

máme a tým ľahšie je nechať ten kohútik otvorený a nechať ju prúdiť k ďalším ľuďom.

Množstvo lásky, ktorú máte, je priamo ovplyvnené tým, koľko lásky dávate. Je to paradox, ale je to pravda: jediný spôsob, ako si človek môže lásku udržať, je dať ju ďalej.

Jediný spôsob, ako si človek môže lásku udržať, je dať ju ďalej.

Ak neustále dávate lásku ďalej, stále sa sústredíte na to, čo máte dávať a vaše zásoby budú rásť. Dokonca aj keby vás nikto nemiloval, vy budete mať nekonečné zásoby lásky skrze Ježiša a váš život bude plný lásky.

Keď som bol mladý, miloval som ľudí menej, ako teraz. Ale snažil som sa dávať ďalej lásku a zistil som, že moje vlastné zásoby rastú. Pokým využívam tú lásku, ktorú mám, Boh mi neustále dodáva hlbšiu lásku.

Ako mladý muž som naozaj nemiloval malé deti – iba som si ich cenil. Jedného dňa som sa rozhodol, že ich budem milovať. Dnes moje srdce prekypuje láskou ku deťom. Teraz môžem povedať, že skutočne milujem deti, teším sa z nich a veľmi rád ich obdarúvam.

Teraz si neskutočne užívam život, ale keď som bol mladý kazateľ, zďaleka som nebol taký radostný. Teraz mám dvadsaťkrát toľko radosti, ako som mal pred dvadsiatimi rokmi. Rozhodol som sa, že mám na výber, či budem pochmúrny alebo radostný, a tak som si vybral radosť. Zistil som, že odkedy som sa rozhodol rozdávať radosť, začalo jej ku mne prúdiť omnoho viac.

Súčasťou príchodu Revolúcie lásky do Tela Kristovho je pomôcť ľuďom, aby si uvedomili, že naháňanie sa za láskou nie je ten správny prístup k celej veci. Prostredníctvom

vlastného príkladu musíme pomôcť ľuďom, aby si uvedomili, že ak chcú mať lásku, nemôžu ju hľadať, ale musia ju dávať.

Skutočná láska nepochádza od žiadneho človeka; pochádza od Boha. Dokonca aj moja láska k mojej manželke, Marji, je tu práve preto, lebo som objavil ten prameň. Učili sme sa, že blahoslavenejšie je dávať lásku, ako ju prijímať a keď si manžel a manželka aktívne navzájom dávajú lásku, budú mať skvelé manželstvo.

Keď sa Telo Kristovo naučí aktívne dávať lásku stratenému a zomierajúcemu svetu, rozšírime svoj kruh lásky a prinesieme dobrý vplyv do našej spoločnosti a nakoniec ju zlepšíme.

Ste pripravení na tú revolúciu? Tu je niekoľko odporúčaní, ako môžete žiť Kristovu lásku vo svojej osobnej verzii Revolúcie lásky:

1. Hovorte lásku. Hneď to vyzradte a vyslovte.

Staňte sa „vodopádom lásky“ – neustále ju rozlievajte na iných ľudí. Niektorí ľudia hovoria: „Ja taký nie som“. Ak by každý veriaci viac hovoril slová: „Mám ťa rád“, prišlo by k predefinovaniu vzťahov na celom svete. Skúste to. Ak poviete ľuďom, že ich máte radi, začnú vám to tiež hovoriť. Keď naozaj srdečne poviete slová: „Mám ťa rád“, prežijete zmocnenie v Kristovej láske.

2. Vyjadrite svoju lásku písomne

Ja mám vytvorený tzv. „Mám ťa rád“ šanón, do ktorého si ukladám pekné listy, ktoré dostanem. Znamenajú pre mňa veľa. Jednoduchý lístok s povzbudením od vás môže pre niekoho iného znamenať ohromne veľa. Písomné vyjadrenie lásky spôsobuje, že vaša láska je trvalá a stála. Môže niekomu dokonca zachrániť život, ak sa niekedy možno bude

topiť v zúfalstve. Keď niekomu napíšete posolstvo o Božej láske, jeho to povzbudí, vás to inšpiruje a zväčší to vnímanie Božej lásky.

3. Risknite robenie prehnane láskyplných vecí.

Keď spravíme niečo, čo ďaleko presahuje to, čo iní od nás pri vyjadrovaní Kristovej lásky očakávajú, tak výsledky tých láskyplných činov sa rozmnožia v životoch iných ľudí. Niekedy si to „niečo“ navyiac vyžaduje malý risk – to je súčasťou Revolúcie lásky. Položte si otázku: „Mohol by som spraviť niečo viac v milovaní iných, než robím v súčasnosti?“

Nech si ľudia pamätajú na váš život; revolucionári vždy urobia niečo, čo prekračuje všetky medze. Premeňte pôvodne bežný deň na neobyčajný deň tým, že dovoľíte vašej láske, aby neobvyklým spôsobom vyjadřila Božiu lásku.

4. Láska si vyžaduje ochotu smiať sa a plakať.

Časté preukazovanie lásky znamená, že niekomu, kto na to nemá náladu, pomôžete oslavovať. Zdieľanie smútku s niekým alebo kráčanie spolu s ním jeho údolím, znamená klásť hlboké základy lásky a dôvery. Ježiš chodil aj na svadby, aj na pohreby. Vedel, čo ľudia v oboch tých situáciách potrebujú. My musíme zdieľať Božiu lásku za každých okolností a cítiť sa pohodlne pri jej vyjadrovaní aj v radosti aj v žiali.

5. Naučte sa rôznych ľudí milovať rôznym spôsobom.

Ľudia lásku prijímajú a dávajú rôznymi spôsobmi, a preto sa aj my musíme naučiť milovať ľudí rôznymi spôsobmi. Pre každého z nás je rozhodujúce, aby sme sa naučili, ako máme dávať a prijímať lásku od ľudí, ktorí sú nám blízki a je nevyhnutné, aby sme sa naučili, ako máme dávať lásku ľuďom

vo svete a v našom okolí – hlavne tým, ktorí možno lásku nedostávajú od nikoho iného. Študujte ľudí a Božie slovo, všímajte si, ako Ježiš miloval ľudí a naučíte sa rôznym ľuďom vyjadrovať lásku rôznymi spôsobmi, z ktorých budú mať všetci dobrý pocit a ktoré prinesú slávu Bohu.

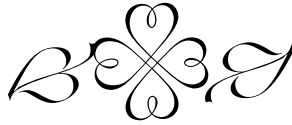
Chcete byť revolucionári?

Začnete sa teda ešte dnes správať ako revolucionári? Bude odteraz každý jeden deň vo vašom živote dôkazom toho, že ste súčasťou Revolúcie lásky? Kvôli čomu si vás ľudia budú pamätať? Kvôli vášmu dôvtipu? Kvôli vašej inteligencii? Nakoniec je dôležitá iba láska. Láska je tým, čo nám dáva večnú hodnotu. Všetci chcú, aby ich ostatní považovali za duchovné bytosti, stvorené na Boží obraz a láska je jediný spôsob, ako sa to dá spraviť.

Milujte tak, ako keby vaša láska bola neobmedzená a zistíte, že naozaj aj je. Možno nebudete vedieť milovať niekoho, keď ho prvýkrát stretnete, ale ak dáte ďalej lásku, ktorú máte, vaša láska porastie.

Vyzývam vás, aby ste boli tými „najmilujúcejšími“ ľuďmi, čo poznáte a už dopredu vám môžem povedať, že ak budete milovať v každom čase, vaše zásoby lásky sa nikdy neminú.

Čo na to hovoríte? Znovu narukujte do Božej armády, ktorú On dnes zostavuje a uvidíme sa v Revolúcii lásky!

15. KAPITOLA

Potrebujeme prebudenie alebo revolúciu?

Všetci rozmýšľajú nad zmenou sveta,
ale nikto nerozmýšľa nad zmenou samého seba.

Lev N. Tolstoj

Keď dôjde k prebudeniu alebo obnove niečoho, tak sa znovu prebudí k životu niečo staré a niečomu je nanovo venovaná pozornosť. Keď spoločnosť prežíva obnovu záujmu o náboženstvo, volá sa to prebudenie. Jeden zo slovníkov anglického jazyka (Merriam-Webster Collegiate Dictionary) definuje *prebudenie* ako „často veľmi emotívne evanjelizačné stretnutie alebo séria takých stretnutí“. Počas celého svojho dospelého kresťanského života som počula ľudí hovoriť a modliť sa za prebudenie. Nie som si však celkom istá, že potrebujeme práve prebudenie. Myslím si, že potrebujeme niečo ešte radikálnejšie. Myslím si, že potrebujeme revolúciu.

Websterov slovník definuje slovo *revolúcia* slovami: „náhla, radikálna a úplná zmena“.

Akosi je pre nás pohodlnejšie, iba prezliecť niečo staré, než niečo radikálne zmeniť. Priniesli však v minulosti prebudenia premenu do cirkvi a do sveta? Každopádne boli vo svojom čase veľmi užitočné, ale čo potrebujeme práve teraz v cirkvi, aby sme mohli byť efektívni vo svete? Čo nás to bude stáť, aby sme boli svetlom tak, ako nás Kristus povolal?

Erwin McManus píše vo svojej knihe *The Barbarian Way* (Cesta barbarov): „Vzdajte sa dezinfikovaného kresťanstva a vráťte sa späť k tej mocnej, surovej, starovekej viere, ktorá si volí revolúciu namiesto kompromisu, nebezpečenstvo namiesto bezpečia a zaniatenosť namiesto vlašných a zriedených náboženstiev.“ Kristova zaniatenosť Ho dohnala na kríž. Doženie nás naša zaniatenosť aspoň k tomu, aby sme obetovali niekoľko našich zaužívaných spôsobov, aby ďalšie generácie mohli zažiť premieňajúcu moc Revolučnej lásky?

Ježiš bol revolucionár a jednoznačne nebol obhajcom tradícií. Prišiel, aby priniesol zmenu a to hnevalo náboženských ľudí jeho dní. Boh sa nikdy nemení, ale Boh mení ľudí. Zistila som, že Boh miluje tvorivosť a nové veci a že On má rád, keď sú veci čerstvé a horiace.

Niektoré zbory dokonca ani nezážia, že by mohli zmeniť niečo tak jednoduché, ako štýl ich hudby. Pokým budú existovať, budú spievať staré hymnické piesne a hrať iba na orgáne. Ignorujú skutočnosť, že ich návštevnosť sa znižuje a že nemajú žiadny vplyv na okolitú spoločnosť. V nedeľu ráno sa potrebujú pozrieť okolo seba a položiť si otázku, prečo všetci ľudia v tej budove sú v stredných rokoch alebo ešte starší. Kde sú mladí ľudia? Kde je nadšenie? Kde je život?

Pred niekoľkými rokmi sme začali vnímať mierny pokles návštevnosti konferencií, ktoré organizujeme po celej krajine

a všimli sme si, že takmer väčšina našich návštevníkov boli ľudia stredného veku alebo starší. Náš syn, ktorý mal v tom čase dvadsaťštyri rokov, nás začal povzbudzovať k tomu, aby sme spravili niekoľko radikálnych zmien v štýle hudby, osvetlenia, v dekoráciách a v našom obliekaní. Povedal, že jeho generácia zúfalo potrebuje, aby ju niekto zachytil evanjeliom Ježiša Krista, ale že ju zároveň odradzuje starodávne náboženstvo, ktoré má povest' nudy a zákonníctva. Asi rok sme sa tomu obaja spolu s Daveom bránili. Hovorili sme to, čo hovorí väčšina ľudí, ktorá nemá záujem o zmenu: „Boh sa nemení“. Tiež sme mali pocit, že to, čo sme dovtedy robili, fungovalo celkom dobre. Prečo by sme to mali meniť? Bolo v tom veľa pýchy – bolo ťažké nechať dvadsaťštyri ročného človeka, ktorý sa len nedávno zapojil do spolupráce s nami, hovoriť nám, čo by sme mali robiť. No v priebehu roka sme začali načúvať ďalším mladším ľuďom a uvedomili sme si, že nemusíme uctievať žiadne metódy. Naše poslanstvo sa nezmení, ale potrebuje sa zmeniť balenie, v ktorom ho podávame.

Svet sa mení, ľudia sa menia, nové generácie rozmýšľajú inak, ako tie predošlé a my sa potrebujeme zaujímať o to, ako ich môžeme osloviť. Ja som chcela na svojich konferenciách vidieť mladých ľudí, no nebola som ochotná poskytnúť im nič, čo by ich zaujímalo. Nebola som ochotná stretnúť ich tam, kde sa nachádzajú.

Kúsok po kúsku sa naše srdcia otvárali pre skúšanie nových vecí a postupne sme videli skvelé výsledky. Nielen, že sme nestratili ľudí, ktorých sme už mali, ale prišli aj noví a mnohí z nich boli mladí a entuziastickí. Ak máme múdrosť staršej generácie a entuziastickú tvorivosť mladšej generácie, tak máme to najlepšie z oboch svetov.

Jedného dňa sme mali pracovnú poradu s vedúcim tímom našej organizácie. Náš syn, ktorý nás tlačil do tých zmien, mal nejaký nový nápad a ja som s ním nesúhlasila. Neprestal presadzovať svoj názor, a tak som sa spýtala všetkých ostatných, čo si myslia a všetci súhlasili so mnou. Keď som poukázala na to, že všetci v tej miestnosti súhlasia so mnou, náš syn Dan povedal: „Samozrejme, že všetci s tebou súhlasia, mami – všetci sú v tvojom veku”. V tom bode som si začala uvedomovať, že som sa obklopila ľuďmi, ktorí sú mi podobní a tým som bránila prieniku rôznorodosti. Vo vedení sme potrebovali mať vedúcich všetkých vekových skupín, nielen ľudí, ktorí boli všetci z tej istej generácie.

Inokedy chcel Dan zase použiť určité farby v našom mesačníku - časopise, ktoré sme nikdy predtým nepoužívali. Mne sa nepáčili, a tak som povedala: „Nie”. Húževnato sa postavil za používanie nových farieb a ja som dôrazne povedala: „Mne sa nepáčia a nebudeme ich používať!” On povedal: „Neuvedomil som si, že si bola povolaná slúžiť *sama sebe*. Čo ak sa iným ľuďom tie farby páčia?” V tom bode sa mi znova otvorili oči. Uvedomila som si, že v našich kanceláriách sme sa obliekali podľa toho, čo sa páčilo *mne* a aj v našom časopise, na reklamách a v budove sme používali farby, ktoré sa páčili *mne*. Mali sme hudbu, ktorá sa páčila *mne*. Zahanbila som sa, keď som si uvedomila, koľko mojich rozhodnutí sa týkalo toho, čo sa páčilo *mne* a v čom som sa cítila pohodlne ja a nie to, čo potrebovali ľudia. Obaja s Daveom sme si začali uvedomovať, že uctieваме metódy a že tie metódy pre Boha neznamenujú absolútne nič. Jemu išlo o to, aby bolo hlásané Jeho posolstvo a iste sa dalo zmeniť balenie, v ktorom bolo podávané. Tak sme sa začali meniť a odvtedy pokračujeme v otvorenosti voči zmenám. Naše oblečenie sme zamenili za modernejšie. Naše chválospevové skupiny sme vymenili za tie,

ktoré boli schopné pritiahnúť viac mladých ľudí. Ja som sa rozhodla, že súčasnú generáciu budem milovať do tej miery, že budem spievať ten typ piesní, ktorí sa páči im. Skrátili sme dĺžku našich stretnutí, pretože celá naša dnešná spoločnosť chce robiť veci rýchlejšie. Ja som bola zvyknutá na trojhodinové stretnutia, no nie všetci sú na tom podobne, a tak sme sa rozhodli, že sa stretneme niekde v strede. Zmenili sme naše osvetlenie, aby sme boli dynamickejší. Dokonca sme kúpili aj prístroj na výrobu hmly, pretože ľudia hovoria, že to vytvára atmosféru. Stále si myslím, že tá hmla ľuďom iba bráni v tom, aby všetko jasne videli, ale už sa dokážem zmieriť aj s hmlou, ak ľuďom pomôže dostatočne sa so mnou zladit' a počúvať evanjelium. Spomeňte si na to, že Pavel povedal, že sa stal čímkoľvek, čím potreboval byť, len aby získal ľudí pre evanjelium Ježiša Krista (pozri 1. Kor. 9, 2-22). On neuctieval metódy a my by sme to tiež nemali robiť.

Biblia hovorí, že v posledných dňoch budeme žiť v cirkvi, ktorá bude sebecká a egoistická. Ľudia budú mať iba slabú morálku a budú sa formálne tváriť, že sú náboženský, no zároveň budú popierať moc evanjelia (pozri 2. Tim. 3, 1-5). V našich zboroch potrebujeme vidieť Božiu moc. Potrebujeme vidieť zmenené životy, uzdravenie, obnovu a vykúpenie. Potrebujeme vidieť voľne prúdiť Božiu lásku. Potrebujeme vidieť revolúciu a ja som pevne rozhodnutá, že budem jej súčasťou!

Úprimne môžem povedať, že veľa tých zmien, ktoré sme spravili pri našich konferenciách, sa mi nejako zvlášť nepáči. Ale každý deň sa stále viac učím, že láska si od nás vyžaduje, aby sme sa vzdali svojich vlastných ciest a aby sme zistili, aké sú v súčasnej dobe Božie cesty. Veľa našich zmien znamenalo pre mňa každopádne osobnú obeť, ale vo svojom srdci viem, že všetky z nich boli správnu voľbou. Hoci to znie bláznivo, boli

chvíle, keď som si skutočne myslela, že Boh nepožehná človeka na pódiu, ktorý sa snaží viesť ľudí, ak ten človek má oblečenú riflovinu. Potom som sa vážne zamyslela nad tým, čo mal asi na sebe oblečené Mojžiš, keď odišiel na vrch prijat' Desat' Božích prikázaní a nakoniec som si uvedomila, aké to je celé hlúpe. Ján Krstiteľ sa obliekal veľmi čudne, mal divné stravovacie návyky a jeho adresou bola púšť – napriek tomu viedol revolúciu. Pripravoval cestu pre Mesiáša. Nefandil organizovanému náboženstvu a väčšinu náboženských vedúcich svojich dní nazýval vreteničím plemenom. Bol otrávený zo samospravodlivých náboženských ľudí svojich dní, ktorí sa chodili do chrámu modliť, no ktorí by nehli ani prstom, ak by mali pomôcť niekomu v núdzi.

Boh sa díva na srdce a my sa to potrebujeme tiež naučiť robiť. Jeho netrápilo to, ako vyzerá Mojžiš alebo Ján. On bol nadšený, že našiel niekoho, kto sa nebál viesť odboj proti mŕtvemu náboženstvu a viesť ľudí do intímneho vzťahu s Ním.

Láska obetuje

Slovo *obet'* nie je slovom, ktoré nás obyčajne nadchýna, pretože znamená, že sa vzdávame niečoho, čo by sme si najradšej nechali. V pôvodnom jazyku Nového zákona (v gréčtine) to slovo znamená: „akt obetovania alebo to, čo je obetované”. Láska netrvá na svojom (pozri 1. Kor. 13, 5). Láska si často vyžaduje, aby sme sa vzdali nášho spôsobu robenia vecí.

V Starom zákone sa „obet'” týkala zvierat, ktoré boli obetované za hriech, no v Novom zákone to slovo poukazuje na Ježišovu obet' na kríži. Nový zákon tiež vyzýva veriacich k tomu, aby „svoje telá priniesli ako živú, svätú, Bohu príjemnú obet', rozumnú to službu Bohu” (Rim. 12, 1).

Hlavnou príčinou toho, že vo svete nevidíme až tak veľa skutočnej lásky, ako by sme mali je to, že ľudia neradi prinášajú obete. Našou prirodzenou tendenciou je držať si veci pre seba a nie prinášať obete a dávať. Chránime si svoju zónu pohodlia. Možno dávame, ak to je ľahké alebo pohodlné, ale keď sa od nás vyžaduje obeť, obyčajne sa stiahneme. Koľkých svojich návykov zúfalo držíte bez toho, aby ste si niekedy položili otázku: „Chce Boh, aby som toto robil/a nejako inak?“ Veď Biblia hovorí, že Jeho cesty sú iné, než naše cesty (pozri Iz. 55, 8).

Vďaka Bohu, že môžeme nadobúdať nové zvyky a skutočne žiť obetavým životom a dokonca sa z neho tešiť. Keď nezabúdame na to, aby sme boli láskaví k iným a bránime sa tomu, aby sme zanedbávali našu štedrosť, tak Biblia hovorí, že Bohu robia radosť také obete (pozri Žid. 13, 16). „Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal...” (Ján 3, 16). Láska musí dávať a dávanie si vyžaduje obeť!

Všetci máme radi, keď sa veci dejú určitým spôsobom a obyčajne si myslíme, že ten náš spôsob je ten správny. Jeden z obrovských problémov v náboženstve vo všeobecnosti spočíva v tom, že sa často zasekne v „starých tradíciách”, ktoré už vôbec neslúžia ľuďom, ale odmieta ich zmeniť. Odmieta obetovať svoje tradície.

Nedávno mi jedna priateľka povedala, že každú nedeľu núti svoje dospievajúce dcéry chodiť do kostola. Ony sú vždy z toho znudené a nevedia sa dočkať, kým tie bohoslužby skončia. Priznala, že z ich návštevy v kostole nemajú absolútne nič. Tie dievčatá pravdepodobne milujú Boha, ale nemajú žiadny vzťah k metódam, ktoré tá cirkev používa. Patria k novej generácii, ktorá robí veci novým spôsobom. Je smutné, že veľa detí, ktoré vyrastajú v kresťanských domácnostiach, sa v dospelosti odvráti od akejkoľvek formy

náboženstva. Možno ich znechutilo pokrytectvo alebo ich odradili zákonnícke pravidlá alebo sú unudení k smrti. Cirkev jednoducho pre nich nefunguje. Chceli niečo skutočné a silné, niečo zábavné a dobrodružné, no nakoniec skončili s veľkým zoznamom vecí, ktoré nedokážu spraviť.

Tommy Barnett, spoluzakladateľ Centra snov (Dream center) v Los Angeles zistil, že veľa mladých ľudí v tej oblasti jazdí na skateboardoch. Keď sa dozvedel, že sa do tej oblasti chystá prísť natočiť film jeden známy skateboardista a že kvôli tomu filmu tam postavili U-rampu za 35 tisíc EUR, odvážne sa spýtal, či ju po skončení natáčania nemôže získať jeho zbor. Oni mu ju dali, a tak ju presunuli do Centra snov, kde teraz v sobotu každý, kto v ten týždeň bol na bohoslužbách, dostane zadarmo lístok na tú rampu – ak má o to záujem. Ochota pastora Barnetta, spraviť niečo radikálne a nové priviedla tisíce dospievajúcich ľudí do Centra snov. A mnohí z tých tínedžerov nakoniec prijímajú Krista. On obetoval staré tradície, ktoré by asi niečo také neumožňovali, pretože chcel oslovit' skateboardistov láskou. Porozumel ich túžbam a pomohol im ich naplniť. Nemôžeme očakávať, že mladí ľudia – alebo aj iní – budú chcieť iba čítať Bibliu a modliť sa. Ľudia sa potrebujú smiať a zabávať sa a prežívať niečo silné a nemali by ísť do sveta, aby to dostali.

Pastor Barnett hovoril, že keď jeho dvesto-členný, do bieleho oblečený spevokol spieval pieseň „Verný si, predivný“, tínedžeri pri tom zaspávali, a tak keď ho požiadali, či by najbližší týždeň nemohli zaspievať oni niečo zo svojej hudby, dal im k tomu súhlas. Nasledujúci týždeň si pri počúvaní ich spevu uvedomil, že jednu rockovú skladbu zmenili na duchovnú pieseň. Najprv si pomyslel: *Och, nie. Čo som to spravil?* No potom si pri jej počúvaní uvedomil, že na tej piesni bolo Božie požehnanie. Je úžasné, že Boh dokáže použiť aj

veci, ktoré by sme my zavrhli. Boh hľadá na srdce, ktoré je za tým.

Verím tomu, že sa musíme naučiť, že iba poslanstvo evanjelia je sväté a nie metódy, ktoré používame na jeho prezentáciu. Ak sa to nenaučíme, dostaneme sa do nebezpečenstva, že nebudeme relevantní pre súčasnú generáciu a že ju stratíme. Oni zúfalo potrebujú poznať Božiu lásku a my možno musíme obetovať svoje zaužívané spôsoby, aby sa to mohlo stať.

Keď sme spravili zmeny v našich konferenciách, obetovali sme to, čo chceli vtedajší návštevníci, v prospech toho, aby sme získali nových ľudí, ktorých sme tam chceli prilákať. Boli sme neféroví voči tým, s ktorými sme sa už dlho stretávali? Nemyslím si, že to tak bolo, pretože tí, čo sú duchovne zrelší, by mali byť ochotní a pripravení na to, aby sa obetovali v prospech tých, čo potrebujú spoznať pravdu. Keď som ľuďom vysvetľovala, prečo robím zmeny, všetci sa tešili. Ľudia chcú robiť to, čo je správne; len to potrebujú pochopiť. Samozrejme, že vždy budú existovať ľudia, ktorí sa budú brániť zmenám a tí ľudia nakoniec zaostanú. Ostanú tam, kde sú, ale Boh neustále napreduje – s nimi, aj bez nich.

Keď hovoríme o potrebe Revolúcie lásky, hovoríme o radikálnej zmene v spôsobe, akým žijeme. Každý deň by sme sa mali pýtať Boha, čo môžeme pre Neho spraviť, nielen to, čo by On mohol spraviť pre nás. Od kohokoľvek, kto sa zapojí do Revolúcie lásky, sa bude vyžadovať, aby prinášal obeť v prospech iných, no tie obeť prinesú aj novú radosť. Musíme zmeniť centrum našej pozornosti – od nás - smerom k iným. Potrebujeme sa zamyslieť nad tým, čo môžeme dať a nie, čo môžeme získať. Keď Ježiš cestoval so svojimi učeníkmi, učil ich o živote. Verím tomu, že z našich kazateľní potrebujeme počuť kázne o tom, ako máme žiť náš každodenný život tak, aby sa to páčilo Bohu, nie len kázne o doktrínálnych otázkach.

Potrebujeme zabezpečiť, aby sa tie kázne týkali všetkých generácií.

Poznáte Krista už dlho, a predsa je Jeho láska vo vás uväznená? Ak je to tak, je čas na to, aby ste ju smelo nechali cez vás prúdiť. Máme byť potrubím, cez ktoré Božia láska preteká a nie nádržami, v ktorých sa zbiera. Dajte sa Bohu každý deň k dispozícii, aby vás použil. Vyzývam vás, aby ste sa každý deň odvážili modliť túto modlitbu: „Bože, ukáž mi, čo môžem dnes pre teba spraviť.” Boh chce, aby sme sa Mu každý deň vydávali ako živá obeť (pozri Rim. 12, 1). Chce, aby sme Mu odovzdávali všetky svoje schopnosti a zdroje. Revolúcia lásky si bude vyžadovať obeť času, energie, financií, našich návykov a mnohých iných vecí, ale žiť bez lásky znamená stratiť život, ktorý nám Ježiš vydobyl svojou smrťou.

Vyjdite von z tých náboženských koľají

Ste pripravení k tomu, aby ste vyšli zo svojich náboženských koľají a aby ste vstúpili do interakcie so skutočnými ľuďmi, ktorí majú skutočné problémy? Kľúčom ku šťastiu nie je to, či sme my milovaní; ten kľúč spočíva v tom, či máme niekoho, koho my milujeme. Ak naozaj chcete byť šťastní, nájdite niekoho, koho budete milovať. Ak chcete vyvolať úsmev na Božej tvári, tak nájdite nejakého uboleného človeka a pomôžte mu.

Ja som chodila do cirkvi štyridsať rokov a nikdy som tam nepočula ani jednu kázeň o mojej biblickej zodpovednosti, ktorou je starostlivosť o siroty, vdovy, chudobných a utlačených. Bola som šokovaná, keď som si nakoniec uvedomila, koľko Biblia hovorí o pomoci iným ľuďom. Väčšinu svojho kresťanského života som prežila s názorom, že

Biblia je o tom, ako Boh chce pomôcť mne. Niet divu, že som bola nešťastná.

Práve sa pripravujem na cestu do Afriky. Plánujem navštíviť Etiópiu, Rwandu a Ugandu. Viem, že tam budem vidieť potreby, ktoré budú väčšie, ako čokoľvek, čo som doteraz kdekoľvek videla a ja som pripravená a netrpezlivá dávať. Tá cesta predstavuje pre mňa obeť – obeť času, energie, pohodlia a financií, no potrebujem tam ísť. Potrebujem sa dotknúť ubolených ľudí. Potrebujem sa priblížiť k chudobe a k hladu – tak blízko, že na to nikdy nezabudnem, keď sa odtiaľ vrátim.

Budem na rukách držať detičky, ktoré sú podvyživené a budem vidieť bolesť v očiach ich matiek – bolesť z toho, že sa musia prizerať, ako ich deti zomierajú a nie sú schopné spraviť s tým vôbec nič. No tiež niektorým z nich pomôžem. Možno nemôžem pomôcť všetkým z nich, ale spravím, čo budem môcť, pretože odmietam byť nečinná! Budem sa môcť vrátiť späť a ako očitý svedok rozprávať so svojimi priateľmi a s partnermi našej organizácie o tom, ako sa môžu aj oni zapojiť a pomôcť tým ľuďom.

Ludia chcú pomáhať, ale mnohí z nich nevedia, čo by mohli urobiť. Potrebujú niekoho, kto to za nich zorganizuje. Máte vodcovské schopnosti? Ak áno, čo keby ste zorganizovali pomoc chudobným vo vašom meste alebo keby ste iniciovali nejakú aktivitu, prostredníctvom ktorej by ste sa vy a vaši priatelia mohli podieľať na misii pre chudobných a stratených ľudí tohto sveta? Jedna skupina žien, ktorá sa odhodlala niečo spraviť, zozbierala rôzne „veci“ od svojich susedov a pripravila veľký bazár, z ktorého celý výtazok venovali chudobným ľuďom. Malo to taký veľký úspech, že v tom pokračovali ďalej a teraz z toho vznikol normálny obchod, ktorý prevádzkujú dobrovoľníci. Všetky tie veci na predaj získavajú ako sponzorské dary a všetky utržené peniaze idú na misijné účely.

Len počas jedného roka sa im podarilo dať na misiu štyridsaťšesť tisíc EUR. (Mimochodom, väčšina tých žien je starších ako šesťdesiat rokov a ja som na ne taká hrdá, že robia niečo také tvorivé a hodnotné. Rozhodli sa, že neskoré roky svojho života chcú zaradiť medzi najplodnejšie roky svojho života.)

Odhodlajte sa, že niekomu pomôžete. Buďte tvoriví! Staňte sa vodcami odboja proti životu vo vychodených náboženských koľajach, ktoré spočívajú v chodení do zboru a potom domov a potom znova do zboru bez toho, aby ste naozaj niekomu pomáhali. Nevysedávajte iba v kostoloch a nespievajte iba duchovné piesne. Zapojte sa do pomoci núdnym ľuďom. Pamätajte na Ježišove slová:

„Lebo hladný som bol, a nedali ste mi jesť; bol som smädný, a nedali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec, a neprijali ste ma; bol som nahý a nezaodeli ste ma; bol som nemocný a vo väzení, a nenavštívili ste ma. Vtedy odvetia aj títo: Pane, kedy sme Ťa videli hladného alebo smädného, alebo ako cudzinca alebo nahého, alebo nemocného alebo vo väzení, a neposlúžili sme Ti? Vtedy odpovie im: Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, mne ste neurobili!“

(Matúš 25, 42-45).

NAŠE KRÉDO

Rozhodujem sa pre zľutovanie a vzdávam
sa svojich výhovoriek.

Staviam sa proti nespravodlivosti
a zaväzujem sa prakticky konať jednoduché
činy Božej lásky.

Odmietam nič nerobiť. To je moje rozhodnutie.

SOM REVOLÚCIA LÁSKY.

POZNÁMKY

1. Kde len môže byť chyba?

1. „Help End Sex Trafficking” (Pomôžte ukončiť obchod so sexom), <http://www.crisisaid.org/traffickstats.html>
2. „Hunger Facts: International” (Fakty o hlade: Medzinárodné), <http://www.bread.org/learn/hunger-basics/hunger-facts-international.html>

3. Nič dobré sa nedeje náhodou

1. „Forced to Flee: Uganda’s Young ‘Night Commuters’” (Nútení utekať: Mladí „noční cestujúci” Ugandy), <http://www.theirc.org/where/page-28828228.html>
2. „Simple Statistics” (Jednoduché štatistiky)

6. Zlo prekonávajúce dobrom

1. „Widows in Third World Nations” (Vdovy v krajinách tretieho sveta), <http://www.deathreference.com>
2. „Uganda, Ghana and Cote d’Ivoire – The situation of widows” (Uganda, Ghana a Pobrežie slonoviny – Situácia vdov), <http://www.ifad.org/gender/learning/challenges/widows/55.htm>

7. Spravodlivosť pre utláčaných

1. ”Prostitution is not a choice, it is a lack of choices” (Prostitúciu si vyberá ten, kto nemá na výber), <http://www.spokesmanreview.com/blogs/vox/media/Feb07voxpath2.pdf>

9. Dodávajte ľuďom pocit hodnoty

1. George W. Crane, *Dr. Crane's Radio Talks (Rádiové vysielanie Dr. Cranea)I**, vol. 1 (Mellot, IN: Hopkins Syndicate, Inc., 1948), 7.
2. Tamže, 8-9
3. Tamže, 16
4. Pôvodný zdroj neznámy
5. Pripisované Williamovi Pennovi a Stephenovi Grelletovi.

12. Bezpodmienečná láska

1. <http://preventdisease.com/home/weeklywellness203.shtml>

O AUTORKE KNIHY

Joyce Meyer je jednou z popredných celosvetových, praktických učiteľov Biblie. Je autorkou kníh, ktoré sa počtom predaných kusov umiestnili na prvom mieste v rebríčku New York Times a napísala viac ako sedemdesiat inšpiratívnych kníh, vrátane kníh *Never Give Up* (*Nikdy sa nevzdávaj*), *The Secret to True Happiness* (*Tajomstvo skutočného šťastia*), *100 Ways to Simplify Your Life* (*100 spôsobov na zjednodušenie vášho života*), celej série kníh *Battlefield of the Mind* (*Myseľ ako bojisko*), jej prvého fiktívneho príbehu s názvom *The Penny* (*Cent*) a mnohých iných. Má k dispozícii aj tisíce audio nahrávok svojich vyučovaní, ako aj kompletnú video knižnicu. Jej rozhlasové a televízne programy *Užívaj si každodenný život* sú vysielané po celom svete a Joyce usporadúva konferencie po celom svete. Joyce a jej manžel Dave sú rodičmi štyroch dospelých detí a bývajú v St. Louis, Missouri, USA.

REVOLÚCIA

Rozhodujem sa pre zľutovanie
a **vzdávam** sa svojich výhovoriek.

Staviam sa proti nespravodlivosti
a **zaväzujem sa prakticky** konať jednoduché
činy Božej lásky.

Odmietam **nič nerobiť**.

To je moje rozhodnutie.

SOM REVOLÚCIA LÁSKY.